

MÜCADELE

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı

Haftalık Siyasi Gazete, Fiyatı: 20.000 TL. 30 Temmuz 1994 Sayı: 103

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

Düzeni değiştirmek için MÜCADELE ETMELİYİZ

HER GÜNÜ 20 TEMMUZ YAPALIM

20 Temmuz'da emekçiler kararlılıklarını ve güçlerini ortaya koydular. Ve o gün "20 Temmuz Başlangıç, Mücadele Sürecektir" şiarıyla terk ettiler alanları. İşte bunlar kazanımdır. Şimdi bu şiarı fabrikalarda, gecekondularda, alanlarda ete kemiğe büründürme zamanıdır. Şimdi bu şiarı egemenlerin iktidarına yönlendirme zamanıdır.

BU DÜZEN DEĞİŞMELİDİR. Zım, gözaltı, köy yakma, işkence, yolsuzluk... Düzen çürüyor ve onun için de giderek saldırganlaşıyor. Krizi derinleşiyor ve halka daha fazla yükleniyor. Oligarşinin hiçbir partisi çare üretmiyor. Çünkü bu düzenin değişmesinin dışında çare kalmamıştır.

KARARLILIGIMIZ GÜCÜMÜZDÜR. DÜR. Ülkemizde savaş ve mücadele gerçeği çıplaktır. Egemen sınıflar her açıdan emekçilere saldırırken, kimsenin kaçamayacağı bir gerçektir bu. İşçisi, memuru, esnafı, köylüsü, öğrencisi, kondulusuyla tüm emekçiler, tüm devrimciler, demokratlar, yurtseverler, kararlı olmak zorundayız. Düzenin enkazının altında kalmak istemiyorsak mücadele tek şansımız, mücadelede kararlılık asıl gücümüzdür.

EKONOMİK TERÖR

- Akaryakıt'a % 10,5 zam.
- Küçük esnaf peş peşe iflas ediyor.
- İktidar tefeci gibi çalışıyor

Yazın sayfa 14'te

Yasal partilerlik; 12 Eylül yenilgisinin, uzlaşmacılığın, teslimiyetçiliğin son durağı.

**DEVİRİM KACHINI
"ÖNDER"LERİ TERK
EDELİM**

Yazın sayfa 9'da

HEP'ten DEP'e parlamento deneyimi

Milliyetçilik açmazında boğulan parlamentoculuk

HEP ve DEP, düzen karşısında tutarlı ve cesaretliliği bir tavır sergileyemedikleri gibi iddia ettikleri gibi parlamentoyu halkın taleplerinin savunulduğu, düzenin teşhir edildiği bir zemin olarak da kullanamadılar.

- ✓ Kürdistan'da yaşam hakkı yok. Son üç ayda 53'ü gözaltında olmak üzere 145 sivil devlet tarafından katledildi. 73 kişi kayıp, 108 köy yakıldı.
- ✓ Diyarbakır Hani'ye bağlı Topçular Toplama Kampı'nda 6 köy halkı bir hafta süreyle toplu işkenceden geçirildi. Toplama kampıyan yayılırken, hedef sivil halkı teslim almak...

Yazın sayfa 7-8'de

[illegible]

"Kriz yaşanıyor, fedakarlık gerek." diyerek işi elden almayan, işsizlikle tehdit edilen, ürettiği kölelik düzenine mahkum edilen işçi sınıfı bu memleket senin.

Grevli sendikalar hakkı gasp edilen, iç içe kurulusuz zamanın çözümleri olmayan memurlar, bu memleket senin.

Yoksullukla mücadele için ayasak kalktı, katliam, sürgün, göç ile durdurulmaya, yaşam hakkı elinden alınmaya çalışılan Türk halkı, bu memleket senin.

Onursuzlaşa, ahlaksızlaşa, fuhuşa zorlanan, ikinci sınıf vatandaş görüldüğü çifte sömürdüğü maruz kalan kadın, bu memleket senin.

Okulda, kütüphane, üniversite istediği işi yapan, yüzbinlerce üniversite kapısında elenen, dogal hakkı olan eğitim için kendisinden avuç dolan para istenen gençlik, bu memleket senin.

Hakkını soğaka, alanlara çıkararak arayabilirsin bu ülkede.

Tekeli burjuvazinin cendesi arasında kalan, soyak ve paktoğlu, çav verileri çıkkanın kilit yaran küçük esnaf, bu memleket senin.

Tuccan, tefecinin elinde kalan, ürününü zararına satan küçük üretici; bu memleket senin. Meydanlarda senin de sesin olmalı.

İşçisiyle, memuruyla, köylüsü, esnafıyla, gençliği, aydınıyla, Türkü, Ladı, Cerkez, Arabi, Çingiz, tüm milletleriyle beraber emekçi halk.

Bu memleket bizim. Meydanlar bizim özlemize dolmalık. Emperyalizm ve işbirlikçilerin sömürü ve zulmine karşı, işimize, ekmeğimize, onurumuza, geleceğimize sahip çıkalım.

Sermayenin topyekün saldırısına karşı
topyekün direniş için;
Kendi ellerimizle yaratacağımız
yeni bir Türkiye için;
Sömürü ve zulme karşı güçlü bir
uyarı için;
31 Temmuz'da Kadıköy meydanındayız

Susmaktan nefret etmek...	3
Aslanın 20 Temmuz'u	4
devam ettirmektir...	5
5 Nisan sığın paketi ve	5
yoksul köylüler...	6
Sivas şehitleri	6
Milletiyetçilik açmazında boğulan	7-8
"parlamentar" mücadelesi...	7-8
Devrim kaçımı "önder"leri	9
terk edilm...	9
Kürtistan'da asker hakları	10
ihlaller... İnsanlar ölüm...	10
Devrimci hareketin olanaklarını	11
koskanlıkla korumalıyız...	11
Potansiyeli örgütlü güce	12-13
dönüştürülebilir için...	12-13
Ekonomi...	14
Arafat: Gerilladan ihanet...	15
Devlet en büyük "baba"...	16
İktidarı devrimciye saldırı	17
direnişle cevaplamıyor...	17
DGM'de umudun oldu...	19
Garanti Bankası çalışanları	20
işveren sorgusunda...	20
İşçiler ve Çiller...	21
İsrangın...	21
Kültür/Sanat	22
Bize ölüm yok...	23

Sahibi: Hacı Ömer Yengincik ve T. Le. Ltd. Şti. Adına
Göten SEZEN
Yanılışlı Mülkleri: Çarşı CAKMAK
Yönetim ve Yabancı Adres: Bakişirlik Mah.
Terzihane Şiş. Kalesine İhtisarı No: 11 Kat: 1
Tic. Sic. No: 271854 / 17-318 68 57/Şiş: 516 24 14
Banka: Serier Matematik
Fiyatı: 29.000 TL, Alınması: 4 DM
Primus: 15 FF, İhtisarı: 4 SF
Hollanda: 4 FL, İngiltere: £ 1.3
Ahoşu Kopulması:
Yurtiçi Ahoşu:
6 ylık: 450.000 TL, 1 ylık: 900.000 TL
Yurtdışı Ahoşu: 6 ylık: 85 DM,
1 ylık: 170 DM
Hesap No: Göten SEZEN, T.Ş. Bankası
Akademi Hesap: 100 48 44

[illegible]

Malayziya: Ptd. Kasang Indah Klat 4 No: 12/11/2012 Tel: 325 28 45
 Mersin: Mahmutiyi Mh. 118 St. Koculu Klat 2 No: 12 Tel: 136 75 74
 Navarra: 19 Mayıs Mh. Talmahne Cad. Batocayalı Klat 3
 Tel: 19 04 71 20 93 71
 Nether: Sularahay Mh. Bekofey St. Şenay St. No: 508
 Tel: 126 22 20 22
 Trinidad: Karam Mh. Uzun St. Kotohoy Çarşm Klat 3 No: 181
 Tel: 326 10 70
 Tunelli: Moşahay Mh. Okutlar Cad. İstoraş St. Dava-Yoşm Klat No: 11
 Tel: 126 22 51 80
 Türkiye: Karam Mh. Demirekler Sok. No: 6 Klatu Tel: 259 93 45
 Klat: Haşaraz 25 27 50 60 90 145
 Amsterdam: Kinkstelsd 48 HG 1051 DX Amsterdam/Nederland
 Amsterdam: Kinkstelsd 48 HG 1051 DX Amsterdam/Nederland
 Arnhem: Veratocroos 5 3rd Floor No 7 Platin Katinogis (Katinogis Square) 1007
 Arnhem-Groen: Tel: Fax: 046 80 031
 London: 2 B Prince George Road London N 16
 Tel: 08 44 071 24 93 71
 Paris: 13 Rue De Mazarin 75001 Paris No 01 33 14 64 24 25 54

Susmaktan nefret etmek

"Askerler ve özel timler, kadın, çocuk ve erkekleri ayrı ayrı noktalara toplayarak kaba dayaktan geçirirler."

"Genç kızlara sarkıntılık edip, sırtlarına binerek dolastırıyor."

"Özel timler hepimizi, ellerimiz bağlı olduğu halde Cemsel Ca-yından geçirirler. Bu sırada Su-zan ve Zeiha Atsa isimli kadınların başlarını zorla suya daldırarak işkence yaptılar. Bu işkence 2 saat sürdü."

"Evlerimizi ateşe verdiler. Ağırda hayvanlarını vardı. Onları da yandı. Çıkartmama izin vermediler."

Bu sözler evleri, ekinleri yakılan, hayvanları öldürülen, zorla köyün-den göç ettirilen ve bir toplama kampına getirilenler bir hafta ezizlet-edilen Kürt köylülerine ait. Kamplar-dan ayrılmaması için verildi de Ada-na'ya, Mersin'e gelenler, yüzlerinde öfke ve acı ile, yaşadıkları vahşet anılatıyorlar. Ve daha birlerce köylü-den benzer nitelikteki sayısız vahşet öyküsünü duymak mümkün.

Kürt köyleri, alev alev yanıyor...

Dedelerimiz, büyük annelerimiz bile sakallarından, saçlarından tutu-lup yerlerde sürükleniyor. Anala-rımızın, bacılarımızın elbiseleri yırtılıyor, herkesin gözü önünde en içgenc bümde sarkıntılık ediliyor. Hanile kadınlarla, çocuklara yapılan ezizlet-iye ifade etmeye ise kelimelerin gücü yetmiyor.

Faşizmin vahşetini, kalleşliğini, içgencliğini Nazi Al-manya'sında duymuştuk. Amerikalıların Vietnam'da, Fransızların Cezayir'de yaptıklarını, Latin Amerikalı faşist diktatörlerin kan içici uygulamalarını okumuş, öğrenmişik. Faşizmin bu kadar algılabileceğini, bu kadar vahşiletebileceğini şimdi kendi topraklarımızda yaşadıkça görüyoruz.

Tükendiğe saldırganlaşıyor ve insanlıktan çıkarıl-mış katil sürülerini savunmasız sivil halkın üzerine gönderiyorlar. Milyonlarca emekçinin alintiri üzerine sömürü salıncakları kururlar, vatani kendi babalarının çıktığı sanarlar, emperyalist devletlere satmak için üç kurusluk komisyona açtı sularınlar, vurguncular, rüşvetçiler, para babaları basının karşısına dikilip "ön-çe vatan" diyerek, vahşetlerine, insanlıktan çıkışık-larına sözde gerekçe gösteriyorlar. "Vatan"ı kendi iç-genclikleriyle, açgözlükleriyle yağmalayıp talan edi-yorlar, emekçi halkı kallediyorlar.

Toplama kamplarındaki vahşet ile büyük şehirlerin varoşlarında büyüyen açlık ve sefalet atbışı gidiyor. Yanan köylerde ve toplama kamplarında işkence gö-ren insan göçlülerine çocuk ağlamaları karışırken, üst üste gelen zamlar ve artan işsizlik yaşamı daha da çekilmez hale geliyor.

Artık söz söylemenin değil, tavir koymanın önemli olduğu bir süreç yaşanıyor. Yaşanan bunca zulüm, bunca vahşet ve bunca sömürü ortamında halklarımızın yaşa-nanlara yanıtı ne olmalıdır? Alev-ler içinde evi yanana kulak bika-mak mümkün mü? Hanile kadın-lara yapılan işkenceyi görme-mek? Ya da her gün yapılan yeni zamlar karşısında yaşanan soy-guna kader deyiş oturmak?

Bir Arap kızı Gülnaz Sivas dağlarına gerillaya giderken bu soruların yanıtını şöyle veriyor:

"...Gerçekleri gördüğüm için, düşünmek ve düşündük-lerimi dile getirmek istediğim için, her şeye gözlerimi kapa-mak ve susmaktan nefret etti-ğim için ve insanları sevdiğim, ezilmenin ve yoksulluğun ne demek olduğunu bildiğim

Fransız savaş uçakları

bağımsızlık savaşı veren

Cezayir halkının üzerine

ölüm kusarken, Paris'te

bir hukuk profesörü ağır

adımlarla kürsüye çıktı

ve çok sevdiği

öğrencilerine,

"Bağımsızlık isteyen

Cezayirli işkence

eden böyle bir yönetim

altında profesörlük

cüppesini giymekten

utunuyorum" dedikten

sonra cüppesini kürsüye

brakıp aniden çıkıp

gitti. Profesörün tavri,

öğrencilerine tüm

yaşamı boyunca verdiği

ve verebileceği en

büyük, en önemli dersti.

Dersin güncel önemli

bugün de sürüyor.

inçin.

DEVİRMİCİ OLDUM"

Arap halkının yığıt kızı Gül-naz'ın sorulara cevabı devrimci olmaktadır. Çünkü devrimcilik her şeyden önce, emekçi halkların çektiği sıkıntıları, acıları ve zulmü kendi içinde hissedebilmektir. Sömürü ve zulüm düzenine karşı büyüyen öfkenin bir biçim alması, elle tutulur sınıf kinine dönüşmesidir. Devrimcilik halkın adaletidir. Ve devrimcilik, yaşanan bunca acının ortasında halklarımızın içinde büyüyen özgür, eşit ve bağımsız yaşama özleminin, güzel bir dünya kurma isteğinin birliğine ortaya konulmuş eylemidir.

Devrimcinin eylemi, halkın sesinin, öfkesinin ve özlemlerinin cisimleşmiş halidir.

Savunmasız Kürt köylülerine, halkımıza, yaşlı, genç, çocuk, kadın demeden azgınca yapılan saldırılar, oligarşinin insanlık dışı vahşetini gözler önüne seriyor. Ama "Ben insanım" diyen herkese de büyük görevler yüküyor. Bu vahşet karşısında bir tavir koymanın, karşı çıkmanın elbette bedeli olacaktır. Oligarşi kendisine

karşı çıkan herkesi susturmak için kendi yasalarna bile uyuna gereği duymadan baskı uyguluyor. Saldırıyor. Ama yaşanan vahşetle görüş de tavir alınmanın da bir bedeli olduğu unutulmamalı. Bu bedel insanlığımızın yitireceğimiz şeyler üzerinedir. **"Hayvan ol-mak mı istiyorsunuz?"** diye soruyor Marks ve yine kendisi yanıt veriyor: **"Başkalarının acılarına sırtınızı dönüp sadece kendi postunuzu düşünmeniz yeter."**

Bu anlamda devrimcilik insan olma niteliğini koru-ma gasabıdır, kapitalist bireysellik tahrifatına karşı bilinci bir direniştir, insan olarak kalabilmek için, baş-ka insanların yaşadıklarını da kendi yaşamıyaşıyorcası-na duyabilmektir.

Ve işte bu nedenle devrimci, evleri ateşe verilen Kürt halkıyla birlikte yapıp tutuşandır. Kamplarda yerde sürüklenen yaşlı bedendir. Çiplak bırakılarak utan-dırılan genç kızlardır. Ve hepsinin gözlerinde çıkmak çıkmak ışıdayan öfke. **"Elbet bu yaptıklarınızın hesabını vereceksiniz"** diyerek sessizce marifandanen yaşlı dedenin vasiyetidir devrimcilik.

Büyük gerilla komutanı Che Guevara'nın sözleriyle devrimci, **"Dünyanın neresinde bir insan zulüm görse acı duyan ve nereden düşmana darbe vurul-sa coşkuyla dolan"dr.**

Evet, susmayacaksanız, tüm bu vahşete, talana, soyguna tavir koyacaksınız, insanlığınızda, insan ol-manın onuruna ve vatanına sahip çıkıyorsanız dev-rimcilik sizi bekliyor.

Politikada Bu Hafta

"Onur" kavgası değil koltuk sevdası

Burjuva basın manşetlerinde iki haftadır kopan fırtına yavaş yavaş dindi. Koalisyonun -pek etkili olama-yan- küçük ortağı SHP'nin, bakanlarından birkaçını değiştirmek istemesi koparılan fırtınanın görünümde-ki nedeniydi. Gazete başlıklarına bakılırsa, çok büyük bir kriz ya da koalisyonun tüm politikalarını değiştire-cek bir olay gibi gözükken/gösterilen olayın aslı astarı, SHP içinde "sosyal demokrat ilkelerin hayata geçme-si"ni savunan muhalefet kanadının, bakanlık verilecek susturulması operasyonuydu.

Önceki yalnızca birkaç muhalifin adı geçti kulis-lerde. Mümtaz Soysal, Ercan Karakaş bunlardan yalnızca ikisiydi. DYP'ye karşı daha açık tavir almakta, SHP'nin ağırbaşlı hissettirmekten bahsedene "muhafif-ler" bir anda hedef oldular. Özellikle Mümtaz Soysal tüm gazetelerde boy hedefi oldu. Solcu bilinen geçmişi, özelleştirmeye karşı oluşu ve -gazetelerin deyimimle- Kıbrıs konusunda şahinlerin şahını olarak taviz ver-mez tutumuyla bir "tedirginlik" yarattı. "Yandık" di-ye başlık attı gazeteler. Oysa olan biten yalnızca Mümtaz Soysalın Dışişleri Bakanı olacağı bilgisinin gelme-siydi. Neler denmedi Mümtaz Soysal içim... Koalisyon-da üç başlıktan, vurusarak çekilmeye kadar her çeşit teoriler üretildi. Kimine göre kahramandı, kimine göre koalisyonu dağıtacak bir burzucundu.

Gündem bunlarla doluyken, ardından eski bakanla-rın istifia etmeme sorunu ortaya çıktı. Gazeteler bu kez Hikmet Çetin ve diğer iki bakanın -Onur Kumbaracı-baş ile Seyfi Oktay- onur savaşından söz etmeye baş-ladılar. Bu tartışmalar sürüp giderken, her yerde Soysal, Çetin ve Kumbaracıbaşı'ndan söz ediliirken, ilke-de gündem gerçeklerden bir kez daha uzaklaştıymış bi-le. Ne hayat pahalılığından, ne sömürdünden, ne Kürdi-tanda kurulan toplama kamplarından, katlienden in-sanlardan söz ediliyordu, ne de bunlara karşı yani sö-mürüye ve zulme karşı verilen mücadeleden...

Oligarşi, burjuva basın ve TV aracılığıyla bir kere daha kendi gündemini dayattıymıştı. Ekonomik, sosyal ve siyasal krizini gözden kaçırarak suni gündemlerdi günlerdir tartışılanlar. Oligarşi açısından sorun emek-çilerin kendi gündemlerini oluşturmalarının kullanıla-bilecek her yolla engellenmesiydi, o kadar. Yoksa Soysal'ın da, Çetin'in de sistem açısından önemi yoktu.

Politikalarda bir şeyin değişmesi söz konusu değildi. İstedikleri kadar parti politikalarından, ilkelere, onurdan söz etsinler, üstünde sorun olan yalnızca kol-tuk kapma yarışıydı. Yani bir pazarlık sorunu, o ka-dar. Bundan öte söylenen her şey işin yalnızca safasta kısmıdır.

Türkiye'nin siyasi tarihindeki en büyük pazarlık hiç kuşkusuz 1979'da Tuncay Mataracı ve 10 AP'li millet-vekilinin CHP ile yaptığı pazarlıktı. T. Mataracı ve ar-kadaşları para, bakanlık ve Tekele, gümrüklere kendi adamların yerleştirme karşılığında bir gecede AP'den ayrılp CHP'ye geçmiş, sonra da bakanlık koltuklarına oturmuşlardı. Pazarlık o kadar açık olduğu halde, bunda bile siyasal anlayıştan, ilkelere de söz etme-den geçememişlerdi.

Kuşkusuz SHP içinde son günlerde dönen pazarlık bu ya da benzeri bir sürü örneği hatırlatıyor. Biri kol-tuğu yerleşirken "vurusarak çekilmekten", diğeri elin-den alınan koltuğu son ana kadar bırakmamak için "devlet anlayışı"ndan, onurdan söz ediyor. Aslında bir bardak suda koparılan fırtına, SHP'nin gerçek yüzünü de ortaya koyan nitelikteydi. İktidarın halka karşı aç-tığı haksız savaşın bütün suçuna gönüllü ortak olan SHP, bunları bir kenara bırakarak koltuk kavgası için birbirini yiyiyor.

Oysa bu kadar toz duman arasında yaptıkları asıl şey -halka karşı sürdürülen savaşın bir parçası olmak pahasına- bir koltuk kapabilmek kavgasıdır ve bu uğurda her onursuzluğu yapmaya da hazırdırlar .

Aslıolan 20 Temmuz'u devam ettirmektir

20 Temmuz'da işçi ve emekçiler, burjuvazinin 5 Nisan kararlarıyla tırmadığı saldırıya ilk ortak yanıtı verdiler. 5 Nisan'dan ancak dört ay sonra örgütlenebilen bu karşı çıkış, kendi içinde eksikleri taşımakta beraber "20 Temmuz Başlangıç, Mücadele Süreci" sloganında ifadesini bulan bir mücadele sürecinin ilk önemli adımı oldu.

Burjuvazi elindeki bütün iletişim araçlarını kullanarak 20 Temmuz'u geçiştirmeye çalıştı. Amacı, 20 Temmuz'un daha sonraki günlerde de görülmesini sağlayacak bir mücadele özgisinin ortaya çıkmasını engellemektir.

Onların 20 Temmuz'u bu şekilde değerlendirmelerinde şaşılacak bir şey yoktu aslında. Ekranlarını, sayfalarını eylemlere, direnişlere ve emekçilerin seslenişine kapatan, bunların yerine halka bir avuç burjuvanın psikilerini, aşgıllık ilişkilerini izleten, it dalaşmalarıyla, yayay meseleleriyle gündemi çarpıtan burjuva medyanın artık görmezden gelemediği noktada direnişlerin için boşaftarak, hedefleri çarpıttığı, keyfine göre yorumlarla her şeyi baş aşağı çevirdiği biliniyor. Örneğin işçi ve emekçilerin coşkusu, kararlılığı değil "usul" oluşu övülürken, işçi ve emekçiler her nedense (!) hep dayak yerken gösteriliyor. Kısacası bütün bunlar bilinci bir tercinin ürünü.

20 Temmuz'un bu şekilde ele alınması burjuvazi açısından ne kadar bilinçli bir tercinin ürünüyse, benzer düşüncelere emekçi saflarında rastlanmasa da o ölçüde bilinçsizliğin ürünü. Evet, çeşitli eylemleri, direnişleri somut ekonomik-demokratik kazanımlar sağladığında "başarı", bunlar yoksa "başarısız" sayma manlığı bilinç düzeyi geri pek çok emekçi için de geçerli... Özellikle "ne kazanıldı?" sorusuna somut ekonomik kazanım anlamında yanıt isteyen, pek çok emekçi örneğin 20 Temmuz'u da böyle değerlendirebiliyor. Emekçi saflarının kıyısında gezinen kimi küçük burjuva kesimler için de benzer bir umutsuzluktan söz etmek yanlış olmayacak. Yine daha önceki çeşitli direnişlerin değerlendirilmesinde ortaya çıkan benzer bir düşünüş tarzı, ne yazık ki şöde bile etkili olabiliyor. Ancak bir kısım sol için bu durum daha çok bir hayal kırıklığı olarak tarif edilebilir.

Bütün bu yanlışlıklar çözümlemelere, yanlış değerlendirmelere geçmeden önce şu soruyu yanıtlamak gerekiyor: "Sonuç almaktan ne anlıyoruz?"

20 TEMMUZ ÖNEMLİ BİR ADIMDIR, ARKASI GELMELİDİR

Bu soruya doğru yanıt vermek için her şeyden önce toplumsal-siyasal gelişmelere siyasal bir yaklaşımla bakabilmek zorunludur.

Açık ki emekçilerin mücadelesi üç kurşun zam ile sınırlanırılabilir

bir mücadele değildir. Ya da atıldığı işe dönüp kann tokluğuna talim etmek değil istenen sonuç. Üstelik bunların, kazanıldığı kadar, hatta çok daha kolay kaybedildiği, kaybedileceği de ortadadır. Sorun emekçilerin kurtuluşu sorunudur; sorun emekçilerin insanca yaşanabilecek bir ülke yaratma sorunudur. Ve bu nedenle yürütülen mücadele siyasal iktidarı alma mücadelesidir. Çünkü bütün ekonomik-demokratik ka-

hak ve özgürlükler, emekçi sınıflar üzerindeki burjuvazinin tahakkümü ortadan kaldıracak bir demokratik halk iktidarı kurulduğunda yaşam şansına sahip olacaktır. Bu ise devrimle mümkündür. Ancak devrim mücadelesi ekonomik-demokratik mücadeleyi yadsımaz, aksine, ekonomik-demokratik nitelikteki kazanımları siyasal mücadeleye bağlayarak yeni mevziler olarak değerlendirir.

20 Temmuz'u daha sağlıklı değer-

lendirmek, doğru siyasal sonuçlar çıkarmak için yürütülen mücadele bir bütün olarak ele alınmalı, 20 Temmuz emekçi halkın sermayeyle karşı karşıya geldiği çarpışmalardan biri olarak görülmelidir. Oligarşinin işsizliği, yoksullaşmayı tırmadığı 5 Nisan kararlarını aldığı ve bunları uygulayabilmek için baskı ve terör dayattığı koşullarda emekçilerin 20 Temmuz ile verdiği yanıtın saldırıyı durdurmaya yetmeyeceği ve daha uzun süreli, daha radikal adımlarla yürüyüşün sürdürülmesi gerektiği açıktır.

5 Nisan saldırısına karşı emekçilerin öfkesini yanıltan önemli bir adım olan 20 Temmuz, sloganlarla ifade edildiği gibi önümüzdeki süreç için bir "başlangıç" olarak değerlendirilmelidir. İşçilerin ve kamu emekçilerinin ilk kez bu kadar büyük ölçüde yan yana gelerek güçlerini eylem içinde birleştirmesi, san sendikacılık engellerinin aşılması on binlerin alanlara yürümesi, alanlarda temel ekonomik-demokratik talepler kadar siyasal sloganların da yaygınlaşabilmesi ve tüm baskı-yasak terörüne rağmen

• 20 Temmuz'u daha sağlıklı değerlendirmek, doğru siyasal sonuçlar çıkarmak için yürütülen mücadele bir bütün olarak ele alınmalı, 20 Temmuz emekçi halkın sermayeyle karşı karşıya geldiği çarpışmalardan biri olarak görülmelidir. Oligarşinin işsizliği, yoksullaşmayı tırmadığı 5 Nisan kararlarını aldığı ve bunları uygulayabilmek için baskı ve terör dayattığı koşullarda emekçilerin 20 Temmuz ile verdiği yanıtın saldırıyı durdurmaya yetmeyeceği ve daha uzun süreli, daha radikal adımlarla yürüyüşün sürdürülmesi gerektiği açıktır.

üretimin, hizmetin tüm ülkede durdurulması 20 Temmuz'un olumlu ve geçmişe göre ileri yanlarıdır. Aynı şekilde sarı sendikacılığın, reformist uzlaşmacılığın tüm çabalarına rağmen en geniş emekçi kesimlerin 20 Temmuz'un öfkenin boşaltıldığı bir gün değil, bir başlangıç olarak kavraması yine olumlu bir sonuçtur. Bütün bunların

ötesinde 20 Temmuz işçilerin, emekçilerin siyasal iktidara yönelttiği ciddi bir uyarı, bir güç göstergesidir. İktidarın bu gücü bundan sonra hesaba katmadan hareket edemeyeceği ne kadar gerekse, işçi ve emekçilerin kendi güçlerinin farkına varması için bunu açığa vurmaktan kaçınacağı da o kadar gerçektir. Sınıf bilinçli işçilerin, emekçilerin, devrimcilerin bunu bilerek hareket etmesi ve emekçilerin kendi güçlerini bilince çıkarmada yol gösterici olmaları önem taşıyor. Bu

noktada 20 Temmuz'u somut ekonomik kazanımın yokluğu ile değerlendirme hatasına düşmekten kaçınmak gerekir. Bugün önemli olan, 20 Temmuz'un devamını getirmektir. Emekçileri daha uzun süreli, daha radikal ve daha geniş katımlı bir genel direnişe hazırlamak için Çaba göstermek önümüzdeki süreç için belirleyici olacaktır.

20 TEMMUZ ANCAK DEVRİMCİ SAVAŞIN İÇİNDE ANLAM KAZANIR

Ancak yine hatırlanmak gerekir ki, 20 Temmuz'lar, "genel grevler" ya

da "genel direniş"ler kurtuluşu giden yolda birer adım olmakla birlikte, hiçbir tek başına kurtuluşu getirecek sihirli birer formül değildir. Emperyalizme bağımlı yeni sömürge bir ülkede, faşizmin tepeden tırnağa kurumsaştığı bir düzende kurtuluşun tek yolu emperyalizm ve oligarşie karşı halkın savaşını örgütlemektir. Ve savaş ancak bir savaş örgütü ile kazanılır. Emekçi halkların kurtuluşu bu çerçevede kitle mücadelesinin devrimci bir perspektifle ele alınmasıyla mümkündür.

Bu ülkede 20 Temmuz'lar ya da genel grevlerle, genel direnişlerle sermayeye yer yer geri adımlar atılabilir, kimi haklar elde edilebilir. Ancak unutulmamalıdır ki bu hakların kalıcılık kazanması ve gerçek anlamda özgür, sömürsüz bir düzene kavuşabilmesi halkın savaşıyla, halkın iktidarıyla, halkın yönetimiyle mümkündür. Bunun için ise iktidarı alaşağı edecek bir anlayışla mücadele etmek gerekir. Çünkü bugünkü sömür ve zulmün, açık ve sefaletin kaynağı düzendir. Dolayısıyla

mücadelenin ana hedefi de odur. Bu yüzden de düzene karşı her türlü mücadele yöntemi kullanılarak düzeni, iktidarı köşeye sıkıştırmayı becerilebiliriz. Genel grevler, genel direnişler, kısaca yaşamı durduracak, etkileyecek ırılı ufaklı her türlü kitesel eylemlerler önemlidir. Ülke topraklarını taniyan, bu topraklar üzerinde yaşayan insanlara yabancı olmayan, halkın siyasal, kültürel, psikolojik özelliklerini bilen ve bu toplumsal gerçekliğe göre düşünen, devrimci 20 Temmuz'ları da devrim yürüyüşüne kazandırdıklarıyla değerlendireceklerdir. Devrimcilerin "sonuç almaktan" anladığı şey yürütülen mücadelenin her adımının kitlelerin bilindendirilmesine, örgütlenmesine, radikalleştirilmesine, kısacası devrim hizmet etmesidir. 20 Temmuz bu noktada devrimci ne kadar içini doldurabilirdi o kadar devrimci hizmet etmiştir. Şu bilinmelidir ki bundan sonra atılacak yeni adımlar da benzer şekilde devrimcilerin katkısı ve önderliği dışındade devrimci hizmet edecek ve nihai hedefe doğru yürümeyi aynı ölçüde olanaklı kılacaktır.

5 Nisan soygun paketi ve yoksul köylüler

5 Nisan soygun paketinin yaklaşık ilk dört ayını geride bıraktık. Kısmen örgütlü, kısmen de kendiliğinden güçlerini bir araya getiren örgütsüz kesimler seslerini duyurup, soygun paketine karşı tepkilerini dile getirdiler. Yaşanan bu süreçte gündemi ılgatı emmeyen, yalnızca siyasi iktidarı demagoji yapmaya ihtiyaç duyduğunda adını andığı bir kesim vardı: Köylülük...

Gereğinden de önce görüldüğü gibi sanki soygun paketinden köylülüğün ve küçük üreticinin payına bir şey düşmüyormuşçasına, ne köylü kitleleri, ne de köylülük ve küçük üreticinin örgütü olduğunu iddia eden üretici birlikleri, kooperatif vb'leri bir tepki gösterdiler.

Oysa 5 Nisan soygun kararlarıyla küçük üretici ve köylüler üzerinde estirilen ekonomik terör diğer kesimlerden hiç de aşığı kalacak boyutlarda değildi. Estirilen terör dalgasına karşı, köylülüğün tepkiszılığı ise aslı olarak örgütsüzlüğünden ve henüz ürününü satmadığı için 5 Nisan soygun paketinin sonuçlarını yaşamadığından. Köylülük ve küçük üreticilerin örgütü olduğunu iddia eden Tarım Katış Kooperatifleri, Ziraat Odaları, Üretici Birliklerini bu çevrelerin örgütü saymak ise bugün imkansız hale gelmiştir. Bu örgütlerin kimilerinin kuruluşunda, köylülüğün hak ve çıkarlarını koruma anlayışı hakim olmak birlikte, gelinen süreçte artırımla bir niteği kalmamıştır. Küçük üreticilere ilaç, gübre vb. temininde, ürünün satışında belli ölçülerde "yardımcı" olsalar da, bunlar esas olarak tarım kesimlerini ve devlet ile bütünleşen ve onların çıkarlarını savunan yapılar haline dönmüşlerdir.

Çifte Sömürü Altından Yok Oluşa...

Emperyalizmin çıkarları temelinde dayatıldığı politikalar, yıllardır giderek daha fazla artarak küçük üreticinin emeğinin egemenlere akmasını sağlıyordu. Bugün artık mevcut durum daha farklı boyutlar kazanmıştır. Küçük üreticiler yok olmaya zorlanmaktadır.

Geçmiş dönemde kısmen var olan devlet desteğinin kaldırılması ise küçük üretici ve köylülüğün yaşamını daha da kötüleştirmiştir. Bugün hububat, seker pancarı, tütün dışında kalan, bütün ürünlerden devlet desteği kaldırılmıştır. Devletin bu desteği çekmesini tarımla ilgili birçok kuruluş ve kişiler "üreticinin idamı için çekilmesine" benzeriyorlar. Devlet bugün kriz bahanesiyle, birçok ürünü alma "zorunluluğundan" vazgeçmiştir. Böylece küçük üretici telef-iuccarınsa insafına terk edilmiştir.

Üstüne üstlük 5 Nisan kararlarıyla tarımsal girdi fiyatlarının köye-üçe kalkanması da köylülüğün mevcut sorunlarına tuz biber ekmıştır. Birçok bölgede köylü ve küçük üreticiler mazot alamadığı için traktör kullanımı yerine karasaban ile üretim yapmaya dönmüşlerdir. Yine ilaç ve gübre satın alamadıkları için üretim sürecinde bunları kullanamamakta, kullanmak zorunda kaldığı koşullarda ise bunu en aşığı ölçülerde kullanmaya çalışmaktadır. Şu gelişmeler bir yandan üretim miktarını azaltırken, diğere yandan da kaliteyi düşürmektedir.

Tarımsal girdilere yapılan yüksek zamlarla KİT'lerin özelleştirilmesiyle devlet

desteğinin kaldırılmasıyla ve daha bir dizi uygulamaya küçük üretici üretim yapmaktan vazgeçinmeye çalışıyor. Sormak gerekir, neden?

Emperyalizm Daha Fazla Pazar İstiyor...

Türkiye son on beş yıl içerisinde emperyalizm ile tam olarak bütünleşme noktasında çok "büyük" adımlar atmıştır. Bu süreçte halka daha fazla yoksulluk ve zulüm getiren 24 Ocak ve 5 Nisan kararları bütünüyle emperyalizm ve IMF'nin dayatmaları sonucu alınmıştır.

Emperyalizme bağımlılık her alanda olduğu gibi tarım alanında da emperyalizmin çıkarttığı doğrultusundaki uygulamaları zorunlu kılmıştır. 5 Nisan soygun paketiyle tarım alanına yansayanlar da bunun dışında değildir.

Emperyalizm bu uygulamalarla Türkiye'nin bir yandan tarım üretimini sınırlanmaya amaçlarken, aynı zamanda buna paralel oluşan pazar bogsununu kendisi doldurmak istemektedir. Gelinen aşamada bu yönde önemli adımlar da atılmıştır. Bugün Ege bölgesinde tütün üreticisinin toprağını kaybedip, kapitalist büyük çiftliklerde emperyalizmin işbirlikçilerine virin-ya tutunu üretmesi bu gelişimin sonucudur. Yine, hayvancılık alanıyla ilgili Et-Balık Kurumu, SEK vb. KİT'lerin özelleştirilme adı altında kapatılması, bu alanla tekellerin hakim olma politikalarının kaynağıdır. Tekeller bu alanda şimdiden önemli yatırımlar da yapmışlardır. Bununla birlikte tarımsal üretimde kendine bağımlı bir tekellemeyi de hedeflemektedir.

dir emperyalizm. Böylece istediği ürünü istediği miktarda üretmesini sağlayacak, kendisi için daha istikrarlı bir pazar ve daha sağlam işbirlikçilerle pazarını denetimi sağlayacaktır.

Bu gelişimin sonucunda ise küçük üreticinin tasfiyesi hızlanacaktır. Açlık ve yoksullukla karşı karşıya kalan küçük üretici ise ya kır proletaryasına katılacak, ya da yeni iş umutlarıyla şehirlere göç edip işsiz ordusunu büyütecektir.

Geleceği Örgütü Mücadelemizle Yaratacağız!

Küçük üreticilerin yaşamı ne kadar katlanılmaz hale gelirse gelsin, örgütsüz kaldığı süreç sorunlarına çözüm bulamayacak ve açlığı, yoksulluğu devam edecektir. Tarım Satış Kooperatifleri, Ziraat Odaları, Üretici Birlikleri vb. artık küçük üreticinin örgütü olmaktan çıkmış, kendilerini sömüren-altdatan, sırtında taşıdığı bir kam-bur haline gelmiştir. Bu nedenle köylünün yapması gereken öncelikle sırtında kam-bur gibi duran bu yapıları denetlemektir.

Bugün bütün emekçi kesimlerin yaşadığı pratik defalarca kanıtlanmıştır ki, kendi özgücüne ve devrimcilere güvenmekten başka şans yoktur. Küçük üreticiler ve köylüler de kendi özgüçlerine ve devrimcilere güvendiyi oranda haklarını koruyabilecek, oligarşinin saldırılarını engelleyebilecek ve de en önemlisi onurlu bir yaşamı sürdürebilecektir. Örgütlenmediği ve mücadele etmediği koşullarda ise emperyalistlere ve onun yerli işbirlikçilerine dolayısıyla, açlığa, sefaletle, zulme ve zorbalığa teslimiyet kaçınılmaz olacaktır.

Aras Kargo'da işçi kıyımı

"Direniş Ankara Sokaklarına Yayılmak İstiyoruz"

Ankara'da, belediye işçilerinin direnişleri dışında bir başka direniş Aras Kargo'da yaşanıyor. Geçmişte olduğu gibi bugün de Aras Kargo patronları düşük ücretli, sendikasızsız çalışma şartlarına karşı hakkını isteyen kargo işçilerine tahammül edenmiyor. Ankara'da Aras Kargo'nun Susuzköy aktarma merkezinde çalışan işçiler maaş farklarını alana-yınca 8 Temmuz'da iş bırakmışlardı. İşveren bu eylemden sonra 3 işçiyi işten çıkardı. Arkadaşlarının işten çıkartılmasını protesto için iş bırakan işçilerden 52'si daha işten atılınca bu sayı 55'e yükseldi.

Bu gelişmeler üzerine işten atılan işçiler 15 Temmuz'da Susuzköy'deki işyeri önüne cadır kurarak direnişe başladılar. 21 Temmuz'da direniş cadırına saldırılan jandarma, işçilerin azlığından da yararlanarak buradaki direnişi dağıttı.

Direniş dağıtılmasından sonra işçiler 23 Temmuz'da Aras Kargo Bölge Müdürlüğü önünde bir basın açıklaması yaparak üzerinde, "İşçi Kıyımına Son! Yazılı bir svaah çekilene müdürlüğün kapısına bıraktılar. İşçiler basın açıklamasında oluşturdukları komite ile direnişe destek sağlamaya çalışacaklarını ve mücadeleyi Ankara sokaklarına yayacaklarını belirttiler.

Bu eylemden sonra Aras Kargo direnişçileri hazırladıkları bir bildiri ile Aras Kargo müşterilerini dolaşarak

Aras Kargo'ya çağrısı yaptılar.

Aras Kargo direnişçileri müşterilere verdikleri bildiride şunları dile getiriyorlardı: "Başta Ankara, İstanbul, İzmir, Adana, Bursa ve diğer bölgelerdeki işçiler, direnişimize destek veriyorlar. Bu şartlarda mallarınızın yerlerine zamanında ve güvenli varmasının mümkün olmadığını siz de tahmin edersiniz. Yerimizi alacak acemi işçilerin yapacağı hataların bedeli size ödetilecektir. Hem kendi çıkarınız hem de bizim mücadelemize katkı için Aras Kargo'ya mal veremeyerek, bizim haklı ve meşru mücadelemizi desteklemenizi istiyoruz."

Aras Kargo işçileri mücadelesini Ankara'da çeşitli destekler sağlayarak geliştirme yönünde sürdürüyorlar. Aras Kargo direnişçilerinden DİSK

Nakliyat-İş Üyesi C. Akyürek direniş süreçlerine ilişkin olarak gazetemize şunları söyledi:

"Amacımız Ankara sokaklarında direnişimizi sürdürmek. Direnişi genişleterek haklarımızı kabul ettirmek. Ayrıca ASKİ ve diğer direnişçilerle ortak eylemler düşünüyoruz.

Bizimle ortak eylem yapan, direnişe ziyaretimize gelen TUMTİS sendikasının direniş olmadığı yolunda haberler yaydığı kulağımıza geliyor. Bu bizi çok üzdü. Biz sendikalararası rekabetin bu konuda aşılması gerektiğini düşünüyoruz. Bu mücadele işçi sınıfının mücadelesidir. Bu amaçla devrimci sosyalist çevreleri dayanışmaya çağırırken bu tip direnişlerin devrimci güçleri yakınlaştıracığını düşünüyoruz."

ASKİ'den atılan işçiler direniyor

Ankara Büyükşehir Belediyesi'nde işçi kıyımı ve sürgünler bitmek bilmiyor. Eylemler sırasında kameralar ile yapıldığı çekimlere bakarak işçi atan Melih Gökeç bunları son uygulamalarını Ankara Su ve Kanalizasyon İdaresi'nde (ASKİ) yaptı. Geçtiğimiz günlerde 23 ASKİ işçisi arkadaşlarının başka birimlere sürgün edilmesini protesto eden basın açıklamasına katıldıkları için işten çıkartıldılar. Çoğu Genel-İş üyesi olan işçilerin arasında 6 sendikacı bulunuyor.

İşten atılmalarını protesto eden ASKİ işçileri 21 Temmuz'da işyeri önünde cadır kurarak direnişe geçtiler. Direniş cadırı, vahşice saldırılan polis tarafından parçalanmasına rağmen işçiler müdürlüğün önünden ayrılmayarak direnişlerini sürdürüyorlar. Direnişçilerin ihtiyaçlarını genel olarak sendika karşılarıken destek yaraşatçılarında direniş yalınz bırakmadı.

Dayanışma ziyaretleri sırasında ASKİ işçileri ask ask, "İşçiler Birleşin Sıra Size Geliyor", "İşçi Kıyımına Son", "Yaşasın Genel Grev, Genel Direniş" sloganlarını attılar.

ASKİ işçileri ayrıca 28 Temmuz'da Aras Kargo, Sincan Belediyesi işçileri ve belediyelerde örgütü sendikaların katıldığı bir basın açıklaması ve gösteri yaptılar. Binden fazla işçinin katıldığı eylemde, "Türkiye çapında sendikacı işbirliği ve ortak eylem" çağrısı yapıldı.

"Devrimcilikte iyi birer öğretmen ve öğrenciydiler"

Sivas şehitlerini tanıyan yoldaşları, arkadaşları, yakınları, bize şehitlerin örnek yaşamlarını anlattılar. Anlatımları özellikle bir noktada özetleniyordu: "Hepsi devrimcilikte iyi birer öğretmen, iyi birer öğrenciydiler. Çevrelerindeki insanları etkileyen yarıları, mütevazıllıkları, kendilerine güvenleri, insanların sevmeleri yani devrimci kişilikleriydi."

Bir ana anlatıyor: "Örnek bir devrimci, iyi bir öğrencimdi"

Nihat'ı ilk kez Derişim şehitlerinin cenazesinden eve geldikimden gördüm. Onunla tanışmam böyle oldu.

Bir keresinde "Ana bir gün ben de çatışarak şehit düşecektim. İşte o zaman sizler de benim cenazemi böyle uğurlayın" dedi. Saniki şehit düşeceğinden emin gibiydi. Ben de "Hep bizler mi sizi uğurlayacağız?" Sizler daha gençsiniz, yapacak çok işiniz var. Biraz da sizler bizim başında saygı durusunda bulunun" dediğimde çocuklara ders veren bir öğretmenin sevecenliğiyle "Bizler bu ülke için, bu ülkenin halkları için mücadele ediyoruz, üstelik yaşı-geçemeden. Şehitlik kavşapın en şerefli mertebesi, kim önce şehit olursa onun basucunda sloganlarımızı haykırır, marşlarımızı söyleriz." dedi, boy-numa sarıldı.

Evde kaldığı süre içinde çocuklarından hiçbir farkı yoktu, her şeyi yardım eder, onsu hiçbir işi ya-

plamazmış gibi hepsine koşardı. Yalnızca işlere yardımcı olmaz, ev içindeki sorunları da çözmeye çalışırdı. Saatlerce konuşsa sıkılmadan onu dinlerdik. Her konuştuğu, ya bir şeyi kavratmaya ya da bir sorunu çözmeye yarardı. Evdeki öğün ile gelinin arasında ki sorunu da birkaç konuşmayla çözmüştü, habukü ben aylardır uğraşıyordum. Bir de çocuklara olan tutkusu vardı, onları çok severdi. Ne diyeyim, insan güzeliydi ve bizimle kaldığı sürede evdeki herkesi etkiledi, mücadeleye daha sıkı sarılması sağladı.

Nihat Şahin'i tanıyan bir yoldaş:

"O bir hareket insanıydı"

Bana gerek Devrimci Solculuğu o öğretti, hareket ruhunu ondan öğrendim desem abartılı olmaz. Birlikte kaldığımız süre içinde her zaman aileden biri gibiydi, işlere yardım eder, sürekli kendini yenilemek için okurdu.

Darbecilik konusunda da hiç durmadı, ulaşabildiği herkese darbecilerin gerçek yüzünü anlatıyordu. Darbecilik pişiliğinin mücadeleye etme kararlılığıyla yok edileceğini bildiğinden, konu darbeciliğe gelince hemen Ordu şehitlerinden Bahattin Anık'ı anlatırdı. "Laşozlu darbecilik döneminde dağlarda silahlı kalmış ve elinde bir sopayla hem dağları döşemiş hem de yarındaki insanlara talim yaptırarak onları mücadeleye hazırlamış" diye anlatırdı. "Hareketi, hareket ya-

panlar böyle insanlardır, iyi bilemek gerek onları" diye şehitlerin geçmişlerini ve onların anlatmayı bir görev gibi ele alırdı. Ben onun öğrencisiyim demek bana gurur verir, çünkü o bir hareket insanıydı...

Murat Kaymak'ın amcası Turan Kaymak: "Mücadeleden başka yol yok, sonunda ölüm bile olsa"

Önceleri içine kapanık, utangaç bir yapısı vardı. Devrimcilerle tanıştıktan sonra değişmeye başladı. Kısa sürede içine kapanık yapısını kırıp rahat, kendine güvenli, sakin, konuşkan ve candan bir insan oldu. Ailesinin yetiştirme tarzının da etkisiyle disiplinli ve ağırdı. Yaşının üzerinde olgun bir olarak tanınıyordu. Paylaşmayı öyle çok sevdi ki, anası eklemek yapasa kendi yemez arkadaşlarına dağıtırdı. Yaşı gençti ama Gökçebostan ve Alibaba mahallelerinde halkla kaynaşmış, sevilen sayılan bir haline gelmişti, yani herkes sevdi onu.

Açık konuşmak gerekirse, devrimci mücadeleye katıldığı ilk günlerde ben de aile çevresi de tepki duyduk. Daha sonraları hızla değişen ve gözle görülen örnek bir kişiliğe sahip olması bu düşüncemizi değiştirdi, ailede herkes olumlu etkilendi. Katledilmesine çok üzgünüm ama gitmiş yol gurur verici. Biraz namuslu düşününce, yaşadığımız ülkede mücadeleden başka yol olmadığını görüyoruz... Sonunda ölüm bile olsa...

Sivas'taki çatışma sırasında şehit düşen Gülnaz Sarıoğlu'nu cezaevinde tutsak bulunan kardeşi anlatıyor

"Canım ablacığma,

18 Temmuz günü gazeteden Sivas'taki çatışmayı öğrendim. Bir an içime bir şüphe düştü. Ablam olablabilir diye düşündüm. Ertesi gün arkadaşım sağlığını sordu, iyiyim dedim. Beni bir yere çekti, o zaman heyecanım arttı. Telgraftı uzattığına şüphe içinde yanılmadığımı anladım. Haber doğruydu. Gözümün nuru ablam bir gerilla olarak onurlu ve şerefli bir şekilde şehitler kervanına katılmıştı.

Gülnaz Sarıoğlu

Onun cesareti, atılganlığı, kararlılığı ve sabrı tam bir gerilla ruhanı ıy. Daha mücadele safılarına katılmadan önce bu özellikleri taşıyordu. Halkla çok sıcak ilişkiler kurduğundan herkes onun sever sayardı. Onunla yeni tanışan insanlar kendilerini yakın hisseder ve derterini, sorunlarını paylaşır ablam da onlara yardımcı olurdu. Bizim bulduğumuz çevrenin ve ailemizin fedaı, biraz da geri olmasından dolayı kızlar üzerindeki baskı fazladır. Oysa kendisi tüm bu olumsuzluklara rağmen baskıları, engellemeleri kurmuş ve mücadeleye katılmıştı. Ona her zaman için güç veren sabırlılığı ve kararlılığıydı.

Künye çok ağır ve yoğun işlere rağmen hiç şikayet etmez ve bir yandan mücadeleyi tamnamk için kitap, dergi okurdu. Devrimci mücadeleye tamnştıktan çok kısa bir süre sonra kendini yeniledi ve mücadeleye hazırlandı. Şehitlerimize hakkında sohbet ederken onları tamnaktan gurur duyar ve onların kişiliklerini şüzeliklerini almaya çalışırdı. Saho ve Eda'nın düşmanın saldırısına karşı varatmış oldukları direniş destanı karşısında çok etkilenmişti. Gülnaz gerillaya katılmaya söz vermişti. Babam ve annemin tüm engellemelerine, karşı çıkımlarına rağmen, kararından vazgeçmedi. Hiç unutmam Sivas'a gitmeden bir gün önce közli bir ateşin etrafında oturmuş ve "Bak ablacığım, senin kararlılığına ve cesaretine güveniyorum. Yalnız unuttu bu bir savayır ve bu savasta şehit düşenler, tutsak olanlar, işkence görenler olacak. Bizim görevimiz Saho'ların, Sinan'ların, 12 Temmuz'larda ve Kızılde'de şehit düşen devrim önderlerimizin ardından mücadeleyi yükseltmek, bayrağımızı yukarılara taşımak olmalıdır. Bizler onlar gibi olabilmeliyiz. Gerilla yürek ister, inanç, cesaret ister ve senin bunu başaracağına, bir DEVRİMCİ SOL GERİLLASI olabileceğine inanıyorum." demiştim. O ise "Söz veriyorum, şehitlerimize ve gerillaya layık olacağına, onların yüzünü kara çıkarmayacağına söz veriyorum" demisti... Şehit düşmeden önce bir defa görüşmüştük, Sivas'tan bir haftalık evde gelmişti. Gülnaz gerçekten çok değişmişti. Tüm coşkusıyla ve özlemıyla Sivas dağlarını anlatıyordu. Henüz katılmamış gerillaya. Bir gün Sivas-Tokat Kır Geri'Ua Birliğinin bir köye indigini ve çok aç, yorgun olduklarını, kapısını çaldıkları evde ise yiyecek hiçbir şeyin kalmamış olduğunu, bir salatalık ve domates bulabildiklerini söylemişti. Gerilla birliği kendi aralarında domatesle salatalığı dilim dilim bölüp paylaşırmıştı. Sonra bana "Devrimci Sol gerillaların paylaşımcılığı, voldaşlık ilişkisini görüyorsun, bu durumda halk gerillayı nasıl sahiplenmesin, nasıl ona yardım etmesin?" demisti. Gülnaz Sivas'ta kaldığı Alibaba Mahallesi'nde kısa sürede halkın sevdiği insanlardan biri olmuştu. Gittiği her yerde halkın içine girip hemen kaynaşabiliyordu. Her yerde devrimciliği öğretir, konuşmaları mücadelenin haklılığına ve güzellğine çekerti. Sivas katliamından sonra desifre olabileceğinden yapması sakıncalı iken insanlarla konuşarak, halkı bilgilendirerek geriçi faşist katliama karşı yürüyüşe geçirmeye çalışmış ve bunda başarılı olmuştu. Adeta halka güven ve cesaret kaynağı olmuştu. Halkın içersine katılıp yürüyüş yapmaktan büyük bir coşkuyla bahsetmişti. Gülnaz çok sabırlıydı. Ancak mücadele söz konusu olduğunda hiçbir engel tanınmaz, her türlü olumsuzluğu aşardı. Gülnaz Devrimci Sol safılarında gerillaya kendi isteğiyle katılmış ve 15 Temmuz günü karşılaştığı büyük snayda sözünde durmuştu. Onun tüm inanç, cesareti ve coşkusuna mücadelemizin önünde ışıık olacak..."

Gülnaz Sarıoğlu'nun anmasında 46 güzafı: "Engelleyemezler, şehitlerimizi anacağız"

Sivas Zara'da 15 Temmuz'da şehit düşen Devrimci Sol gerillalarından Gülnaz Sarıoğlu Antakya'nın Bostancı köyündeki mezarı başında anıldı. 21 Temmuz'daki anmaya Devrimci Sol Güçler, TÖDE'li öğrenciler ile Alinteri ve Gerçek okulları katıldılar. Anma sonrası jandarma ve polis kitleye saldırdı. Anma sırasında Devrimci Sol Güçler "Gülnaz Yoldaş Ölümsüzdür" pankartı astılar. Gülnaz ve savaşı gerçekliği anlatırken mezarlığı kuşatan ve köyü çevreleyen jandarmalara, özel tim ve polislere inat devrim marşları ve sloganlar daha gür, daha kararlı haykındı. Tüm çabasına rağmen anlayı engelleyemeyen devlet güçleri kitleye dipçiklerle saldırırken "İnsanlık Onuru işkenceyi Yenecek" ve "Kahrolsun Faşizm-Yaşasın Mücadelemiz" sloganlarıyla karşılandılar. Aralarında Antakya temsilcimiz Ali Yölcü ile muhabirlerimiz Gülcen Sarıoğlu ve Özcan Yıldız'ın da bulundu 46 kişi gözaltına alındı.

Gözaltına alınanlar, Harbiye Jandarma Karakolu'nda işkenceyle karşılaştılar. Gözaltı süresince adlık grevi yapan ve ifade veremeyerek susma hakkını kullanan kitle 24 Temmuz'da savcılığa çağırıldı. 40 kişi aynı gün, tutuklanan 6 kişi ise yapılan 1142 üzerine bir gün sonra serbest bırakıldı. 1142 serbest bırakılanlar arasında An-

takya temsilcimiz Ali Yölcü da vardı.

Gözaltındakilere Adana'dan Destek

Gözaltılar yaşanırken Adana'da oluşturulan bir heyet Antakya'ya gitti. İşçi Hareketi gazetesi Adana temsilcisi, Özgür-Der Başkanı, Tahir çalışanlarından bir kişi ile gazetemizin Adana temsilcisinden oluşan gözlemci heyet şehit Gülnaz Sarıoğlu'nun yakınlarıyla ve İHD Antakya il Başkanı Hatice Can ile görüştü. Gözaltındakilerle görüşme ise polis tarafından engellendi. Gözaltılar hakkında hiçbir açıklama yapılmaması üzerine 23 Temmuz'da Adana Haklar ve Özgürlükler Platformu gözaltındakilerin akebetinin açıklamasını ve serbest bırakılmalarını isteyen bir basın açıklaması yaptı.

Devrimci Sol Güçler: "Sivas Şehitlerinin Hesabını Soracağız"

Devrimci Sol Güçler Adana ve Ceyhan'da Sivas Şehitleri anısına yazılar yapıldı ve pankart astılar. 19 Temmuz'da Ceyhan Kızılay Caddesi'ne "Sivas Şehitleri Yaşıyor, Devrimci Sol Savaşıyor" yazan bomba süsü verilmiş bir pankart asıldı. 21 Temmuz'da Anadolu Mahallesi'nde "Sivas Şehitlerinin Hesabını Soracağız", "Sivas Şehitleri Ölümsüzdür" yazılamaları yapıldı.

HEP'ten DEP'e parlamento deneyimi

Milliyetçilik açmazında boğulan "parlamentar mücadele"

Takvimler 13 Ekim 1989'u gösteriyordu. SHP'li 7 milletvekili; Adnan Ekmen, Ahmet Türk, Salih Sümer, Kenan Sönmez, Hakkı Onal, Mehmet Ali Eren ve Mahmut Aınak, Paris Kürt Enstitüsü ile Fransa Özgürlük Vakfı'nın düzenledikleri "Kürt Ulusal Kimliği ve İnsan Hakları" konulu konferansa katılmak üzere Paris'e gittiler. SHP böyle bir davranışa dahi tahammül edemeyerek konferansa katılan milletvekillerini ihraç etti. SHP'den daha önce ihraç edilmiş olan İbrahim Aksoy'la birlikte ihraçlar bir anlamda legal bir Kürt partisinin, Hakkı Erkek Partisi'nin (HEP) kuruluş sürecini de fiilen başlatmış oldu.

Bu aynı zamanda Haziran 1990'da HEP'le başlayan ÖZEP, HEP ve HA-DEP'e sürecekte olan, Kürt halkının hak ve özgürlük mücadelesi temeline oturan legal partiler sürecini de bağlayıcıydı. Özgürlük ve Erkek Partisi (ÖZEP), SHP'den HEP'e bir sığına tahtası olurken, parlamentodaki temsilcileri oldukları iddia ettiler. Ancak ebelette temeldeki mantık gereği pratik böyle gelişmedi. Hepsini bir "Kürt partisi" olarak şekillendiler. Ne var ki Kürt ulusal sorununun çözümüne ne oranda katkı sağladıkları hep tartışmalı oldu. Bu partilerin ne getirdiğini götürdüğünü doğru bir şekilde değerlendirebilmek için Türkiye halklarının taleplerini ne ölçüde dile getirebildiklerine, egemen sınıfları saldırılarına nasıl karşı çıkılabildiklerine bakmak gerekir.

Düzen Karşısında Tutarlı ve Cesareti Bir Tavrı Sergilenemedi

HEP kuruluş kendisini bir parti olarak ifade edene kadar Meclis'te Kürt isminin duyulması dahi mümkün değildi. Ancak, SHP'den ihraçların sonrasında HEP'in kurulmasıyla bu doğrultuda atılan adımlar bağimsız bir politik hatte oturulmuştu. Çünkü legal Kürt partisinde de çizgisi belirleyen iktidar değildi, pragmatizmi. 20 Ekim 1991 genel seçimlerinde SHP ile yapılan ittifak bu tutarsız çizginin bir örneği oldu. Herüz ki yıl önce Kürt kimliğini savunduktan için ihraç edildikleri partiyle "Kürt kimliğini parlamentoya taşımak" için yapılan ittifak milliyetçiliğin pragmatizmiyle, egemen sınıfları onları yeniden düzen içerisinde çekmeye çalışmasının çekiştiği noktayı aslında. Kürt küçük burjuva milliyetçileri bu ittifakı "zorunlu beraberlik" olarak nitelendirmeyi tutarsızlıklarını gizlemek açısından daha yararlı buldular. Bu "zorunluluğu" belirle-yenin ne olduğu ise pek belli değildi. Belli olan, düzenden, düzen partilerinden kopuşta önemli mesafeler kat eden Kürt halkının yüzünü yeniden düzen partileri-ne döndürmek pahasına elde edilecek "yarar"dı. Çünkü SHP ile ittifak 16 milletvekilini meclise girmesini sağladı.

Milletvekillerinin yemin törenleri sırasında ise kızılca kıyamet koptu. Hatip Dicle, "Ben ve arkadaşlarım bu yemini

anayasasının baskısı altında okuyoruz." derken, Leyla Zana yemin sonunda "Ev sonda min ji bo gele Kürt û Türk e (Bu yeminin Kürt ve Türk hakkı içindir)" demişti. Sovanist milletvekilleri ise sanki nasırlarına basılmış gibi sıra kapaklarına vuruyor, bu sözlerin geri alınmasını istiyorlardı. Parlamentoda ilk kez böyle bir tavrı sergilenmişti, ancak bu sürdürülemedi. Bu onurlu tavrı sonrasında özerk düşünme devrimlerinin ve yurtseverlerin belkelerinde bir kendine güvensizlik örneği olarak kaldı. Böylece tavrılarla Kürt halkının yüzlerce, binlerce şehitle yürüttüğü mücadelesinin temsili olamazdı.

Benzer bir olay Mahmut Aınak'ın iç güvenlik görüşmeleri sırasında konuşması sırasında yaşandı. DYPT'ler Aınak'ın konuşmalarına tahammül edemeyerek azıcınca saldırmışlar ve Aınak'ı tartaklayarak kürsüden indirmişlerdi. SHP içerisinde yer alan HEP kökenli milletvekilleri ise Aınak'ın bu şekilde kürsüden indirilmesine müdahale etme, sovanist milletvekillerinin saldırılarına tavrılarını Meclis yoluyla halka teşhir etme cesaretini gösteremediler.

Bu olayların ardından Hatip Dicle ile Leyla Zana, SHP'den ihraç edildiler. Ardından HEP kökenli 16 milletvekilinin SHP'den ayrılmaları ise biçimsel anlamda olumlu ve onurlu bir adımdı. ÖZEP kuruldu, daha sonra HEP'e dahil oldu. Geçmişteki birtakım yanlışlar kabul edildi. Ancak bu çizgiye yönelen köklü bir özleşme değildi ve milliyetçilikten beslenen tutarsızlıklar son bulmadı. Oligarşi sıkıştırdıkça HEP geri adım attı. Örneğin genelkurmayın yönlendirmesiyle imzaya açılan "Ülke Bütünlüğü Bildirgesi" HEP'iler tarafından önce imzalanmadı, daha sonra ise yine HEP'iler tarafından "Ülke bütünlüğünü herkesten önce biz savunuyoruz." "Bildiriyi okumadığımız için imzalamadık" gibi sözlerle ilk tavrı sürdürülmedi, tersine oligarşiye güven verme manevralarına başvurma gereği duyuldu. Özcesi, izlenen, söylenenlerin, yapılanların sonuna kadar savunulmadığı, kendine güvensiz, ürkek bir politikaydı.

Yine HEP sürecinde, diğer partilerden farklı olunduğunun altı çizilmesi gerekirken, farksız olunduğu kanıtlanmaya çalışıldı. Bunun için Türkiye ile görüşme yapmaktan dahi çekinmedi. Düzenleni icazet alabilmek, uzlaşmaya hazır olduğunu mesajını verebilmek için Kürt halkının mücadelesini kanla boğmakdan başka bir düşünce ve politika olmayan Türkiye ile görüşmüştü. Milliyetçi anlayış bir kez daha tutarsızlık, ikesizlik üretmişti.

Benzer davranışlar, DEP sürecinde de HEP'te yaşananlardan yeterli dersler çıkarılmadığından devam etti. 2 Mart 1994'te DEP milletvekilleri Orhan Doğan ve Hatip Dicle'nin dokunulmazlıkları kaldırılmıştı. Aynı gün Doğan ve Dicle siyasi polisler tarafından yaka paça gözaltına alındılar. Yanlarında bulunan Ahmet Türk ve Leyla Zana ise düzenden kendi yasalarının bile çiğnenmesi olan bu keyfiyete milletvekilli sıfatlarına karşın tepkisi kalıyor ve izlemekle yetiniyorlardı. Mesruluğa olan inanç eksiktiği, oligarşiyi kendilerini "ağırbaşlı, olgun politikacılar"

Parlamentonun kukla ve faşist yüzünü teşhir etmek için ellerine geçen sayısız fırsat değerlendiremediler. Kürt halkının talepleri yerine uzlaşmayı dile getirdiler.

olarak kabul ettirmeye çalışan icazetçi ruh hali olaya müdahale etme cesaretinin önüne geçiyordu...

Parlamento, İddia Edildiği Gibi "Bir Araç Olarak" Kullanılmadı

HEP ve DEP süreçlerinde izlenilen milliyetçi politikalar sonucu, parlamento iddia edildiği gibi bir araç olarak kullanılmadı. Parlamentarist yolu savunmadıklarını söyleyenler, bunda samimi olduklarını ortaya koyacak tutarlı, ikeli bir çizgi izleyemediler. Oligarşi, hem HEP hem de DEP süreçlerinde, bu partiler geri adım atıkça üzerlerine daha bir cesaretle gitti. Kürt halkına yönelik saldırılardan, doğrudan HEP ve DEP'e yönelik saldırılara kadar, oligarşinin baskı, terör ve provokasyonlarına karşı radikal bir tutum sergilenmedi. Saldırlar artmasına rağmen gerçeklerin görüldüğüne önüne geçen milliyetçilik, "barış" ve "kan dökülmesin" çağrılarının yinelenmesine, Kürt halkının taleplerinden uzak durmasına, inisiyatifin oligarşinin eline teslim edilmesine neden oldu.

1992 Newroz'unda devlet azıcınca saldırmış ve ardından Şırnak yerle bir edilip Kürt halkı göçe zorlanmıştı. HEP ise tüm bu olup bitenlere adeta seyirci kaldı, hiçbir tutarlı politika üretmedi. Kürt halkının göçe zorlanması karşısında parlamentoda teşhir mekanizmaları gerektirdiği gibi çalışmadı, parlamento dışında halkın göçe zorlanmasına karşı örlüm olabilecek bir pratik sergilenmedi. Göçe zorlanan 20 bin insan için Avrupa ülkelerinden iltica hakkı istemek gibi "sembolik ve pratikte hiçbir şey ifade etmeyen" bir faaliyete yetinildi. Oligarşi Kürt halkını kallefekte, göçe zorlamakta kararlı olduğunu ortaya koyarken "barışın", "ateşi söndürmekten" söz edip küçük burjuva milliyetçi hareket ile devleti uzlaştırmaya çalışmaktan başka bir şey yapmadı, politika üretmedi...

1992 yılı sonlarında Meclis'te Çekiş Güç konusunda oylama yapılmıştı. HEP Genel Başkanı Ahmet Türk ise oylama öncesinde yaptığı açıklamada, kabul ve de red oyu verilmesini düşünen milletvekillerinin kendilerine göre haklı gerekçeler öne sürdüklerini, HEP açısından bağlayıcı bir karar almadıklarını söylüyordu. Kürdistan açığı ABD tarafından işgal

ediliyor ve HEP bu konuda "bağlayıcı" karar alamıyordu. Küçük burjuva milliyetçi anlayış, emperyalizme açılan "hayır" denmesine engel oluyordu.

Aynı politiksizlik, aynı ikancılık DEP sürecinde de yaşandı. Parlamento bir türlü başlangıçta iddia edildiği gibi Kürt halkının sınıfsal ve ulusal çıkarlarını savunmak amacıyla kullanılmıyordu. Devlet saldırılarını daha da artırmışken DEP Genel Başkanı Yaşar Kaya 1993 yılı ortalarında şunları söylüyordu: "... Ben eminim, Kürt sorununu silahla çözümü bitmiştir. Kürt sorununu demokrasi içinde, barış içinde, demokratik yollarla, diyalogla, konuşarak halletmek mümkündür... Devlet bu konuda bir adım atarsa, biz parti olarak hükümete destek oluruz, devlete destek oluruz. Yani Kürt sorunu konusundaki adımları destekleriz, yeter ki başlangıç olsun..."

Kısacası, ne sorunun kendisi ne de çözüm yolu tartışılmıştı. Devlet topyekûn saldırırken DEP boşlukta asılı kalan, yankısı bile olmayan "Topyekûn barış" çağrısını ısrarla yineliyordu. "Kardeş kavgasına son" gibi boş sloganlar temcit pilavı gibi ısıtılıp ısıtılıp ortaya sürüldü. Milliyetçi anlayış Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını dışlayan bir "barış" talebi, egemenlerin iktidarında bir "uzlaşma" talebi olmadığın, dahası bunun sorunu çözmek değil tıkamak olduğunu kavrayamıyordu. Özellikle DEP Meclis koridorlarında kulis yapmaktan, arabuluculuk denemelerine soyunmaktan öteye geçemedi.

2-3 Mart 1994 tarihlerinde DEP'ilerin dokunulmazlıklarının kaldırılması, acilen Meclis gündemine dayatılmıştı. Oligarşi artık DEP'e ve DEP'ilere tahammül edemeyeceğini ortaya koyuyordu. Dokunulmazlıkları kaldırılmak istenilen DEP'iler ise durum bu noktaya gelmişken Türkiye halklarının taleplerini değil, milletvekillerini savunmayı tercih ettiler. Sırrı Sakık, "Cumhurbaşkanı 'Kürt halkı' diyor, Başbakan yardımcısı 'Kürt halkı' diyor, Alparslan Türkeş 'Kürt halkı' diyor. Onların idamı isteniyor ama biz diyoruz diye idamımız isteniyor" şeklinde kendini savunuyordu. Selim Sadak, söyledikleri şeyleri Mesut Yılmaz'ın da söylediğini kanıtlamaya çalışıyordu.

HEP ve DEP Kürt halkının sınıfsal ve

ulusal çıkarlarını savunmakta adeta aciz bir tavır sergiledi. İnisyatif oligarşinin eli-ne bırakıldı ya da bir başka deyişle oligarşiler onlarla adeta oynuyordu ve böyle bir ortamda oligarşi HEP ve DEP ile oynamakta pervasız davrandı. Küçük burjuva milliyetçiler demokratik faaliyeti, çeşitli kurumlarındaki varlıklarına rağmen esas olarak legal parti çalışmalarına endekslensilerdi. Diğer kurumlardaki, kitle örgütlerindeki varlıkları da temelde legal partiyi esas alan bir faaliyet içindi. Çünkü "uzlaşma" diğer demokratik alan çalışmalarıyla değil, burjuvazinin ait koştuğu parlamentoda sağlanılabildi, uzlaşma mesajlarını iletmede burjuvazinin parlamentosu önemli bir mevziydi. Bu nedenle küçük burjuva milliyetçiler, inisyatifli kaptırma, kendileriyle oynanması, ike, kural tanıtırma pahasına parlamentoda kalmakta ısrarlı davrandılar. Türkiye halklarının çıkarları nasıl radikal bir şekilde savunulur, düzen nasıl teşhir edilir, burjuvazinin demokrasilik maskeleri nasıl indirilir, bütün kapıları kapandığı bir noktada halkın gerçek temsilcileri olarak, halka verilen sözün gereği olarak sıcak savaşa nasıl dönülür, tüm bunların gereklerini yerine getirmek için radikal adımlar atılmadı. Oligarşinin teşhir edilmesi için ele geçen yüzlerce fırsat, bir gün daha fazla parlamentoda kalabilmek adına adeta tepildi, Türkiye halklarına değil oligarşiye mesajlar iletilebilmek için cindildi.

Devrimci ve Yurtsever Tavrı Gerekliğinde Halka Dönelmektir

HEP'in kurulmasından DEP'in kapatılmasına kadar geçen süre içerisinde Kürt halkından binlerce insan katledildi. 54 parti yöneticisi ve üyesi kontrgerilla saldırılarında katledildi, DEP Ankara il merkezi ve DEP genel merkezi bombalı saldırılara uğradı. Yüzlerce partili gözaltına alınarak işkencelerden geçirildi, tutuklandı. Devletin tüm bu pervasızca saldırılarına rağmen ne HEP'lerin ne de DEP'lerin parlamentoyu terk etmeyi, halka dönmeyi düşündüler. Burjuvazinin parlamentosunu radikal şekilde kullanarak ülkemizdeki demokrasinin bir "oyun" olduğunu gösterecek en vurucu, belirleyici adımı atmadılar. Düzenin her saldırısı yine düzenin teşhir edilmesi amacıyla değerlendirilebilir, oligarşinin parlamenter olarak HEP ya da DEP'lilere tahammül etme süresi kısalsa da icazetten uzak ve onurlu bir tavır ortaya konulmadı, ama konulmadı. Milliyetçi anlayış ve kendilerini savaş gerçeğinin değil, barışın, uzlaşmanın temsilcisi olarak görmeleri düzene karşı radikal bir tavır sergilemesine engel oldu. Milletvekilleri halka onları temsil etme sözü vermişlerdi, bunun yolu yöntemi belliydi. Bunun yolu her şeyden önce burjuva parlamentosunda bulunduğu koşullarda bile burjuva politikasının labirentlerine dalmadan, demokrasilik oyununa angaje olmadan halkın çıkarlarının ve taleplerinin, onurun çiplak savunucuları olmaktan geçiyordu. Bu anlamda da halkın gerçek temsilcisi olan milletvekilleri, devletin tüm bu saldırıları, bu mevzide mücadele etmenin tüm kanalları tıkanması karşısında halka döner, parlamenter kimliklerini savaş içerisinde değerlendirerek tutarlılıklarını gösterirdi. Bu, düzenin en iyi teşhir edilme yolu olur. Türkiye halklarının mücadele azmi ve kararlılığı artırmış olurdu. Halkın temsilcileri, halka örnek, halk içerisinde çalışmalarını sürdürerek halkın nasıl temsil edildiğini dostla, düşmana göstermiş olurlardı. Gelinen noktada emekçi halka, yoksul Kürt

halkına parlamento kürsüsünden verilmesi gereken mesaj asıl olarak tek bir tavrı odaklaşmıştı. Bu parlamentoyu onurlu, siyasal bir kararlılıkla terk etmekten başka bir şey değildi. Bu görülmeyi ya da milliyetçi anlayış "köprüleri atma" anlamına gelecek bu tavır alacak siyasal oasareti gösteremedi. Oysa HEP ve DEP'lerin tularsız tavırları, düzenin demokraside demagogilerini boş çıkarmamış hatta eksikli de olsa bir demokrasi var şeklindeki imajı güçlendirmekten başka bir işe yaramamıştır...

Kürt Ulusal Sorununun Çözümünü Emperyalizmde Aramak Kürt Halkına, Özgürlük Mücadelesine Bir Şey Kazandırmaz

DEP'li milletvekillerinin bir bölümü tutuklanırken bir bölümü ise bugün Avrupa'da bulunuyor. Avrupa'da bulunma nedenlerini ise DEP Milletvekili Mahmut Kılınc şöyle açıklıyor: "Türkiye'yi sıkıştırmak, şikayet etmek amacıyla değil, düzeltmek amacıyla buralardayız..."

Ardından da ekleniyor: "Demokratikleşme gerçekleşmeden Türkiye'ye dönmeyeceğiz."

Oligarşinin kendilerine yönelik son gözaltı ve tutuklama saldırıları karşısında cizdikleri tablo çaresiz, bir şey yapmayan, bu arada çaresizliklerini, tavirsizliklerini birbirlerini suçlayarak örtmeye çalışan bir tablodur. Avrupa'ya gidişleri ve oradan yaptıkları bu tularsız açıklamalarda yalnızca bu tablonun, politikasızlığın, kendi mevzilerinde direniş örgütleyemelerinin bir parçası ve devamıdır.

DEP'lerin Türkiye'de oligarşiden uzlaşma umutlarını kesmiş ve parlamentoda çalışma olanakları engellenmiş durumdayken geryi emperyalizme icazetle buluyorlar, DEP'in kapatılmasını Avrupa ülkelerinden parlamenterlerin nasıl değerlendirdiği şeklindeki bir soruyu Mahmut Kılınc şöyle yanıtlıyor: "Özellikle Avrupa'nın çağdaş ülkeleri sorunu yakından izliyor ve tavrı belirliyorlar. ABD Kongresi'nin yarım yüzye 25 kısması ve Senato'nun, Türkiye'nin siyasal olarak bazı kurumlarca ve yönetimlerce kırınması, Avrupa Parlamentosu'nun Kürtlere

özerklik tanınması ile ilgili kararı, Alman yönetimin zaman zaman sürükledi ambargo kararları buna örnektir..." (9 Temmuz 1994, Özgür Ülke, abc)

ABD'yi ve Avrupa ülkelerini çağdaş ülkeler, bu ülke parlamenterlerini da demokratik parlamenterler olarak niteleyen milliyetçi bakış, dün oligarşide arayış ve kendilikli alımdığı "uzlaşma" çağlarına bugün emperyalizmin "sorunu izlemesi ve tavrı belirlemesinde" yanıt bulmaya çalışıyor. Milliyetçiliğin kendine güvensiz ruh hali, sorunun çözümünü halklarda, halkların kurtuluşu için sürdürülen mücadelede değil emperyalizmde arıyor. Oysa emperyalizmin kabul ettiği hiçbir "çözüm"ün Kürt ulusal sorununu çözmeceğini artık sokaktaki insan biliyor. Tüm bu yaklaşımların özünde milliyetçiliğin açmazları yatmaktadır. Emperyalizmin Kürdistan politikasının temelini, Kürt halkının özgürlük mücadelesinin içini boşaltmak olduğu görülmektedir. Uzlaşmanın çözüm, emperyalizmle ilişkilerin ise diplomatik başarı olarak gösterilmesi Türkiye halklarına zarar vermektedir. Halkın temsilcileri olabilmek ele onu her koşulda ve her mekanda savunmaktan, halkın dişiyle, tırnağıyla, kanyla yarattığı değerleri sahiplenmekten geçmektedir. Türkiye halkları, halkın vekili olduğunu savunanlardan kendi yanlarında, mücadelelerinde olmalarını beklemektedir...

HEP ve DEP kronolojisinden notlar BİR İLERİ İKİ GERİ

Aşağıdaki kronoloji öğretici bir tarih özettir. Kronolojide devletin HEP'e, DEP'e yönelişi ve genellikle yantısız kalan saldırıları vardır. Bu tablo, demokratik mevzilerdeki mücadelenin, gerileyerek, oligarşiye "güven" vermesi esas olarak, meşruluğu yasalılıkta arayarak yürütülemeyeceğinin de özet bir anlatımdır.

- 6 Şubat 1989** SHP Malatya Milletvekili İbrahim Aksoy, "Kürtler ayrı bir halktır" dediği için SHP'den ihraç edildi.
- 13 Ekim 1989** SHP'li yedi milletvekili "Kürt Ulusal Kimliği ve İnsan Hakları" adlı konferansa katılmak üzere Paris'e gittiler.
- 16 Kasım 1989** Paris'teki konferansa katılan 7 milletvekili SHP'den ihraç edildi.
- 7 Haziran 1990** HEP kuruldu.
- Nisan 1991** HEP 1. Olağan Kongresi, "Halk Cephesine Doğru" şiarıyla yapıldı.
- 20 Ekim 1991** HEP, SHP ile ittifak halinde genel seçimlere katıldı ve HEP kökenli 18 kişi SHP milletvekili olarak seçildi.
- 10 Temmuz 1991** 5 Temmuz günü kontrgerilla tarafından kaçırılarak katledilen HEP Diyarbakır İl Başkanı Vedat Aydın'ın cenaze töreni yapıldı. Diyarbakır'da yapılan törene 100 binin üzerinde insan katıldı. Cenaze törenine saldıran düzenleyen kontrgerilla onlarca insanı katletti, yüzlerce insan yaralandı.
- 21 Mart 1992** Newroz. Devlet güçleri Şırnak, Cizre, Nusaybin başta olmak üzere, Kürdistan'ın birçok yerinde katliam yaptı. 100'ün üzerinde insan katledildi, yüzlerce yaralandı, tutuklandı ve işkenceden geçirildi.
- 4 Nisan 1992** Leyla Zana ve Hatip Dicle'nin SHP'den ihraç edilmesinin ardından, HEP kökenli 14 milletvekili SHP'den ayrıldı ve daha sonra ÖZEP kuruldu.
- 3 Temmuz 1992** HEP'e kapatma davası açıldı.
- 4 Temmuz 1992** SHP'den ayrılan HEP kökenli milletvekillerinin kurduğu ÖZEP, HEP'e dahil oldu.
- 19 Eylül 1992** HEP 2. Olağanüstü Kongresi, "HEP Türk ve Kürt Halkının Güvençesidir" şiarıyla yapıldı. Parti Genel Başkanlığına Ahmet Türk seçildi.
- 10 Eylül 1992** HEP kurucularından Anter kontrgerilla tarafından katledildi.
- 13 Kasım 1992** HEP'li 18 milletvekili devletin yoğunlaştırdığı saldırıları protesto etmek için açığı grevine bağladı.
- 7 Mayıs 1993** DEP kuruldu.
- 27 Haziran 1993** DEP 1. Kurultayı yapıldı. Parti Genel Başkanlığına Yaşar Kaya getirildi.
- 3 Temmuz 1993** HEP 3. Olağan Kurultayı yapıldı.
- 12 Temmuz 1993** HEP kökenli 18 milletvekili DEP'e katıldı.
- 14 Temmuz 1993** HEP Anayasa Mahkemesi tarafından kapatıldı.
- 2 Ağustos 1993** DEP Parti Meclisi "Topyeğin Başş Kampanyası" başlattı.
- 4 Eylül 1993** DEP Mardin Milletvekili Mehmet Sincar ve Batman İl Yönetim Kurulu Üyesi Metin Özdemir, Batman'da kontrgerilla tarafından katledildi. Sincar'ın cenazesi devlet görevlileri tarafından kaçınılarak gömüldü.
- 16 Eylül 1993** DEP Genel Başkanı Yaşar Kaya, Güney Kürdistan'da KDP Kongresi'nde yaptığı bir konuşma gerekece gösterilerek tutuklandı.
- 7 Aralık 1993** DEP 2. Kurultayı yapıldı. Parti Genel Başkanlığına Diyarbakır Milletvekili Hatip Dicle getirildi.
- 6 Şubat 1994** DEP Genel Sekreteri Murat Bozlak Ankara'da kontrgerillanın silahlı saldırısı sonucu ağır yaralandı.
- 15 Şubat 1994** DEP Ankara il binası kontrgerilla tarafından bombalandı.
- 18 Şubat 1994** DEP Genel Merkezi kontrgerilla tarafından bombalandı. Bir kişi öldü, 16 kişi yaralandı.
- 23 Şubat 1994** DEP, 27 Mart yerel seçimlerine katılmama kararı aldı.
- 23 Mart 1994** DEP milletvekilleri Hatip Dicle, Leyla Zana, Orhan Doğan, Sun Sakık ve Ahmet Türk ile bağımsız milletvekili Mahmut Alınak'ın dokunulmazlıklarını TBMM tarafından kaldırıldı. 2 Mart günü Dicle ve Doğan TBMM çıkışında siyasal şube polisleri tarafından gözaltına alındılar. Ardından dokunulmazlıklar kaldırılan diğer milletvekilleri de gözaltına alındı ve tutuklandılar.
- 16 Haziran 1994** DEP Anayasa Mahkemesi tarafından kapatıldı.
- 1 Temmuz 1994** Dokunulmazlıkları kalkan milletvekilleri Sedat Yurttaş ve Selim Sadak gözaltına alındı ve ardından tutuklandılar.

Yasal partıcılık; 12 Eylül yenilgisinin son durağı Devrim kaçkını "önder"leri terk

Herkes kendi yerini kendi belirliyor. Bu, sınıf mücadelesinin doğal evrimi, doğal seyridir.

Sınıf mücadelesinde devrimi bir çizgide saf tutmanın bedelleri vardır. Kişisel ya da siyasal olarak bu bedeli göze alabilecek cesarete, inanca sahip olamayanlar, devrim ve sosyalizmi yüreklerinde ve bilinçlerinde sağlam temellere oturtamayanlar, terahitleri işte bu noktada olgarsıyla çatışmayacak bir çizgi doğrultusunda yapıyorlar. Klasik deyişle ayrılanın aynı yerde, ayrılanı aynı yerde olduğu doğa bir safesmadır bu.

Doğal olmayan kendi belirledikleri yeri farklı gösterme tavrıdır.

12 Eylül cuntasının ardından çoğunlukla hiçbir direniş göstermeden yenilgiyi kabul etmekte başlayan sosyalist ülkelerdeki kapitalist restorasyonla doruğuna çıkan sağa savulma artık evriminin son aşamalarını yaşıyor. Bu evrimin son duraklarından biri yasal partıcılık ve bugün Türkiye halkları açısından değil ama bu kesimler açısından oldukça revaçtadır.

Legal çalışma ve bunun bir biçimi olarak legal parti, elbette devrimlerin, koşulları uygun olduğu noktada reddetmediği bir araçtır. Ancak bugün revaçta olan böylesi bir "legal parti" çalışması değildir. Birinci, bugün legal bir partinin gerçekten devime hizmet etme anlamında işlevsel olabileceği koşullar yoktur. İkinci, kotarılmaya çalışılan, gücünü meşruiyetinden alan bir legal parti bile değil, kendisini iktidare, yasallıkla sınırlandıran bir "yasal partililik"tir.

Kurtuluş, Emek gibi sosyalist demokrasiler, Gorbacov'cular iki ay önce yaptıkları parti bayrusuyla yasal parti sığınagina kapagı attılar.

DY çevresi, Erduğrul Kürkçü gibi "sosyalist bireyler", Veyis Sansöz'ler legal partiyile ilgili görüşmeler, toplantılar, hazırlıklar yapıyorlar.

Yasal parti kuşkusuz bu son durağı biçimsel şeklidir. Son durak özünde sosyalist etkifeli yasal parti kılıfı altında düzenle uzlaşmak, düzene teslim olmaktadır.

Yalnız bu kadar mı? Hayır. Yasal parti duruşunun bir adı, bir anlamı daha var.

Geçmişten bu yana yasal partiyi savunanları bir yana koyarsak bu evrimin en ilginç halkalarını elbette dünün silahlı mücadeleyi, halk savaşını, sovyetik devrimini savunan gruplar ve onların "karizmatik önderleri" oluşturu.

Ve bu noktada evrimin son durağı olan yasal parti, uzlaşmanın ötesinde bu insanların örgütlerine, devtime ve halklarına ihanetinin adidir.

Bu ihanet bir günün, bir gecenin ihaneti değildir. Yıllara, on yıllara yayılan, her süreçte kendini bir başka kişiye bü-ründüren tasfiyeciliğin, sağolıcılığın, teslimiyetçiliğin bugün vardığı noktadır.

Devrimden devrimin inkara, buradan da devrimi yolundan sapıtma, devrim önünde bir ayak bağı olma misyonuna ulaşan bu çizgilerin "önder"leri bugün, artık kitleleri aldatan siyasal madrabazları durumundadırlar.

Eleştiri Hakkı Olmayanları Türkiye Sözi Eleştirisi

Yasal partiler, tartışmalarında, gö-

rüşmelerinde işte Türkiye solunun mücadelesinde eden kesimlerini eleştirerek başlıyorlar. Buna hakları olmasa da, bu sözde eleştirilerini düzen içi konularını haklı göstermek, meşrulaştırmak için zorunlu görüyorlar.

Cuntadan bugüne infazlarla, katliamlarla biçimlenen halka karşı topyekûn savaş politikasına karşı kılıfı bile kıpırdatmayanların böyle bir eleştiriyi hakları yoktur.

Onlar, bütün bu süreç boyunca, yani on yılı aşkın bir süreli siyasal arenasında, mücadeleye katkılarıyla değil, depolitizasyonu, örgüt fobisini, örgütsüzlüğü, bireyciliği pekiştiren "politikalarıyla" yer aldılar. Onlar, "önderlik karizmaları" mücadeleyi devrimci bir yapılmayı örgütlemek için değil, örgütsüzlüğün devamını, legalizmi ve reformizmi körüklemek ve silahlı mücadeleyi engellemek için kullandılar.

Bugün Türkiye halklarını, taraftarlarını karşısına çıkıp, su direnişlerden geçerek geliyoruz, şu siyasal zaferleri kazandık, şu eylemlere, şu mücadele hattına önderlik ettik, diyebilecekleri tek bir şey yoktur. Onun için tüm sağolıcılara, tüm uzlaşmacılara, inkarcılara karşı sosyalist ya da devrimci ekteline ısrarla sarılmakta, çevrelerindeki insanların bu etkileri sayesinde hala yanlında tutmaya çalışmaktadır. Yani daha açık bir deyişle sol maskelerini insanları oyalama, aldatma sürecini uzatma gayretindedirler.

Bunun için eleştiriyor, bunun için insanların "devrimlerin birik olmas" gibi en içten devrimci duyularını istismar ediyor, bunun için hep bir şeyler yapıyor-yapılacak havasını yayıyorlar. Ancak görüldüğü ve bilindiği gibi hiçbir şey yapmıyorlar. Bugüne değin yaptıkları tek şey, lafazanlık ve çevrelerinde var olan devrimci enerjili parçur etmek oldu.

'83'ten bu yana siyasal süreçlerin belirleyen tek bir olgu vardır: Birlik... FKBD'nden Kurucuşme tartışmalarına kadar sayısız birlikler, birlik tartışmaları, platformlar örgütlediler. Ama bunlardan hiçbir, ülke toprağına, somut pratik için ne ayak basmadı. Akıbetleri biliniyor.

Ülke içinde oluşturulan birlik platformlarında sonuçta hedef hep aynıydı: yasal parti. İçinde bulunan siyasal koşullar, faşizmin baskı ve terörü hiç hesaba katılmıyordu. Ya da tersinden bir değerlendirmeye bu baskı ve terörün karşısına dikilebilecek bir gücün, cesaretten yoksun olunduğu için buna yöneliniyordu. "Sosyalist" bireylerin ilkesiz, mücadele zemini üzerinde yükselmeyen birlik çağırmanın mücadeleye dışındaki solun gücünü doldurduğu günlerde bu çağrıya ve hedefine ilişkin şunu söylemiştik: "Böylesi koşullarda oluşturulacak olan bir yasal parti burjuvazinin iktidatını gerekli kıldığı gibi, düzenin soldaki uzantısı olmanın başka bir amaca da hizmet etmeyecektir." (Çözüm, Kasım '89, sayı 29) Evet, geldikleri noktada işte buradılar.

Şimdi Devrimci Bir Örgütün Değil Devrimi Hedefinden Sapırmannın Önderliğine Soyunuyorlar
Evrimleri, terahitleri ile bu son durağı alanlar, devrim tarihlerinde kategori

olarak rastlanabilecek en büyük sorumsuzluklardan birinin sahibidirler. Bugün -üstelik açıkça değil, sinsice- insanların düzene eğilimi etmeye, yasal parti kılıfı altında düzene teslim etmeye çalışmaktadır. Hala "önder" olarak ortada doğaşan bu devrim kaçkınının her biri birlerce insanın tutsak düşmesinden, işkence görmesinden sorumludurlar. Onlarca yüzlerce şehidin sorumluluğu vardır omuzlarında. Geldikleri noktada sorumluluğa karşı bir ihanettir. Bu ihanetin hesabından kaçabilecek için legalizmi ve reformizmi körükleyerek, devrimi hedefinden sapırmak istemektedirler. Yazdıklarından, savunduklarından açıkça görüldüğü ki onları ideolojik olarak, artık devrimin ustaları ve halkımızın talepleri değil, emperyalizm ve burjuvazi yönlendirmektedir. Pratiklerinden görüldüğü ki, emperyalizm ve oligarşi onlara manevra yapabilecekleri alanlar açıyor. Onlar bu alanda siyasal yapmayı kabul eden, düzenin statükolarını korumak üzere burjuvaziyle anlaşmış sol maskeli düzen insanlarıdır.

Olgarşi bu insanların faaliyetlerini sosyalist ya da devrimci etiketini kullanmalarını da "hoşgörerek" engel olmamakta, tersine desteklemekte, önünü açmaktadır. Ceplerine pasaport koyup doğaşmalarını sağlama gibi bir desteği dahi onlardan esigememektedir. Çünkü onlar her şeyden önce devtime karşıdır. Silahlı mücadeleye karşıdır. Sınıflar mücadelesine iktidar olgusıyla birlikte bakan olgarsının sorunu da zaten bu noktadadır.

Devrimci Yo'dan Demokrat Bir Yola; Ve Demokrat Bir Yoldan Düzenin Yoluna

Devrimci Yo'un tarihi tasfiyeciliğin, her süreçte biraz daha geriye giden sağolıcılığ saflara sinsice, parça parça empoze edilmesinin tarhihdir. THKP-Chin, öncü savaşının inkıyala başlayan süreç, cezaevi yıllarında teslimiyetin onların ilkerine kadar işlemesiyle ırmamış, "önderlerin" cezaevinden çıkmasıyla başlatılan tartışma sürecinde teslimiyet teorize edilmiş, bu süreçte eskij şü ya da bu ölçüde savunular, silahlı mücadeleden, örgütten söz edenler de tasfiye edilerek legalizmin önu açılmıştır. Ve bu yol onları şeffahların de arzuladığı gibi düzenle buluşturmuştur.

Tüm farklı iddia ve söylemlere karşın tartışma süreçleriyle, vakıflarla, halkevleriyle yasalılığın hazırlıkları yapılmıştır. Artık bu örgütsüz çevre açısından sorun bir "moment", bir zamanlama sorunudur.

Yıllardır "yakında..." diyerek bekletmişlerdi tabanlarını. Sorumsuzca ve ancak burjuva politikalarının becerileceği kıvraklıktaki manevralarla, saflarında her gün bir yenisi yayılan "cunta sürecinin değerlendirilmesi yakında", "yakında sürecin, şube tavrının hesaplaşması yapılacak", "Yakında bir çıkış yapacağız..." sözleriyle "bekleme"yi bir çizgiye dönüştürmüşlerdi. Devrim kaçkını şeffahları on yılı aşkın bir zamandır hep "yakında" diyerek birlerce taraftarın, yüzlerce iyi niyetli devrimcinin kavganını dışında

kalmasına yol açtıkları, sorumsuzluklarıyla devrim mücadelesine bir de bu yanıyla büyük zararlar verdikten sonra, bugün yanlarında kalarlarla birlikte vaat ettiklerinin değil ama yasal partinin "yakınına" kadar geldiler.

Devrim için yola çıkmış ve çıkmışlardı. Devrim, sosyalizm için ölmüş ve öldürülmüştü. Ama geldikleri noktadan, anti-faşist mücadelede, işkencelerde, dağlarda katledilen yüzlerce Devrimci Yolcunun hesabını, ne Devrimci Yolculara ne de halka karşı vermediler. Tersine, şehitlerini ihanetleri için istismar etmeye, ahıksızca devam ettirler. Bugün de şehitlerin karşı hayatıyla, bugünlerin değil, çünkü DY'nin simgesi olan ve yıllarca olgarsıye karşı savunulmayan sembollerle geçmişin değerlerini legalizme kanalizetmeye çalışıyorlar.

Yapılmayan Her Muhasebe Sorulacak Bir Hesapır

Oğuzhan'lar, Kaçarog'ular, Kürkçüler, Teslim Törel'er, Sansöz'ler, kurtuluş için savaşmışınız iddia ettiğiniz Türkiye halklarına karşı, hayattaki düzeninde kararlar aldığınız öyelerinize, militanlarınıza karşı hangi hesabı verdiğiniz bugüne kadar, hangi özeleştiriyi yaptınız? Bu soruya demagogilerden başka verecek bir yanıtınız yok, çünkü yapmadınız.

Kuşkusuz bu hesabi sormak öncelikle, tüm içtenlikleriyle, özverileriyle devrim için, devrimi isteyerek bu hareketlerin saflarında yer alan ve hala bu özünü koruyan devrimcilerin işidir. Devrim kaçkını önderlikler ayak oylarıyla, insanların zafatlarına prim vererek, geri yanları örgütleyerek bu muhasebeyi üç yıl, beş yıl, on yıl erteleyebilirler. Ama bu muhasebeden kaçamazlar. Halk ve devrimciler er geç halka ve devtime karşı yapılan bu ihanetin hesabını onlardan soracaklardır.

Bugün hala sosyalistlikten, devrimcilikten, örgütler, birlikler kurtulmaktan söz ediyorlar. Oysa bilmizi, çürümüşlerdir. Ve en yakınlarından başlayarak tüm çevrelerini de çürütmektedirler. Sözü ettikleri birlikler, örgütler, olsa olsa oportünistlerin, yığınların, ilkesizlerin birliği olabilir. Daha farklı şeyler bekleyenler yanıldıkları: hala gömmedilerse söyleyecek tek şey gözlerini açıp ülke gerçekğine ve sürmekte olan mücadeleye gerçekğine bir kez daha bakmalarıdır. Görmeller ki, böylesi birlikler, kendilerini mücadele arenasında değil ancak düzenin iktidari kullarlarında yer bulabilirler.

Onlar değil miydi insanlara devrimci olmayı, devrim için ölmeyi öğütleyenler? Onlar değil miydi insanların sınıflar mücadelesinin kuzgın ateşi içine atılmaya "ikna" edenler? Şimdi o atesten uzaklaşmış, kendilerini güvenli yerler bulmuş ve o ateşin içinde mücadeleyi sürdürenleri eleştiriyor, karalıyorlar. Bunda dürüstlüğü, ahkân, samimiye-tin zerrisi yoktur. Devime, devimci değerlere inanıyor bu ahıksızlığı, bu kaçış lanetlemeli, onları düzenin baktığında kendi başlarına bırakmalıdır.

Üç aylık insan hakları Raporu: Yaşama hakkı tehdit altında

IHD İstanbul Şubesi, Kürt Hakları Komisyonu tarafından hazırlanan ve 9 Mayıs-10 Temmuz tarihleri arasında kapsayan Kürdistan'daki insan hakları ihlalleri raporu, 23 Temmuz günü yapılan basın toplantısıyla açıklandı. IHD'nin raporunda görülen bir gerçek var. Bu da insan hakları ihlallerinin ötesinde, Kürt halkı tam bir vahşetle karşı karşıya bulunuyor.

İktidarın "demokratikleşme paketi" ile birlikte Kürtçe radyo, televizyon, eğitim hakkı söylemlerini ortaya attığı bu üç aylık dönemde, Kürdistan'da yaşananlar baskı ve terörden ibaretti. Kürt halkına karşı yürütülen yok etme politikasında, bütün düzen partileri terörle mücadele adına aynı noktada birleşiyorlar ve tam bir ittifak halinde. Oligarşi, altın ırmazı attığı uluslararası sözleşmeler bir yana kendi yasalarına bile uyma gereği duymuyor. Devletin uyguladığı tek yasa var Kürdistan'da; bu düzenden yana olacak, ihanetli sepeceksin, korucu, muhtar olacaksın ve yapılarına sessiz kalacaksın. Bunun dışında kalanlara ne şekilde olursa olsun yaşam hakkı tanınmıyor.

Oligarşi, bu üç aylık dönemde terörü daha da boyutlandırarak, gözaltında ölüm, kayıp, faili meçhul cinayetler, köy yakmaları birlikte ekin yakma, toplama kampları oluşturma gibi birçok yöntemle de başvurdu. Bu süreç içerisinde 2850 köylü toplama kamplarına gönderildi. Diyarbakır'ın Hani ilçesinde Topçular, ve Damlatepe'de oluşturulan toplama kamplarına evleri, köyleri yakılan insanları öldürerek bir hafta süreyle burada tutan askerler vahşi yöntemler sergilediler. Kızgın gö-

neş altında aç-susuz bekletilen insanlara işkence yaptılar, işkence yapılanları arasında hamile kadınlar da bulunuyordu.

Devlet gücünün düzenlediği baskınlarda toplam 45 köyün ekin ve ormanları yakılırken, 108 köy tamamen yakılıp yıkılarak boşaltıldı. 10 Haziran günü sadece Kars'ın Kağızman ilçesinde 200'ün üzerinde ev yakıldı. 13 Haziran'da Diyarbakır'ın Silvan ilçesine düzenlenen baskında askerler tüm evleri yakarken, 2 yaşındaki bir bebek de yanan bir evin içinde can verdi. Hakkari'de sadece bir ay içerisinde toplam 24 köy yok edildi. Devlet, köyleri, ekinleri yakarak insanlara köylerini terk ettirirken, diğer köylerde uyguladığı gıda ambargosuyla köylüler açlığa terk ediliyor. Üç aylık süreçte toplam 45 köy gıda ambargosu uygulandı. Çukurca ilçesinin tüm köylerine valilik tarafından ilaç ve gıda ambargosu konuldu. Halka yönelik bu saldırılarda iki yaşından 70 yaşındaki insana kadar herkes insanlık dışı yöntemlerle karışırken, tüm iğrençlikler de sergilendi. Diyarbakır'ın Lice ilçesinin Zenge Köyü'nde gözaltına alınan 70 yaşındaki Rahime Pehlivan, kendisiyle birlikte tutulan 100 kadar kadının işkenceden geçirilerek, çoğuna tecavüz edildiğini anlattı. 16 Mayıs günü Hakkari Çukurca'nın Tiyar Köyü'ne baskın düzenleyen askerler gözleri gömeyen Bepir Çirak'ı boğazından panzere bağlayarak sürüklediler. 70 yaşındaki Hacı Halil kontrgerilla tarafından kaçırıldıktan sonra, kafası parçalanmış, gözü körülmüş olarak bulundu. Aralarında Özgür Gündem gazetesi muhabiri Nazım Babaoğlu, Batman büro

dağıtım görevlisi, DEP Derik Belediye Başkan adayının da bulunduğu toplam 73 kişi gözaltına kaybedildi. 1176 kişi gözaltına alınırken bunlardan 53'ü işkence sonucu öldürüldü. Yine devlet güçleri tarafından 63 sivil öldürülürken, faili meçhul olarak adlandırılan kontrgerilla cinayetlerinde ise 29 kişi öldürüldü. Devlet Kürdistan'da kendinden yana olmayan herkesi hedef almış durumda, gözaltında ya da faili meçhul cinayetlerde, DEP Urfa İl Başkanı Muhsin Melik'in de aralarında bulunduğu çok sayıda DEP'li yönetici, öğretmen, muhtar, imam da öldürüldü. Bugün Kürdistan'da yaşananlar artık insan hakları ihlalleri boyutunu aşarak Kürt halkının yaşam mücadelesine dönüşmüş durumda.

Kürdistan'da İnsan Hakları İhlallerinin Üç Aylık

- Gözaltına alınarlardan 53 kişi öldürüldü.
- Gözaltına alınan 73 kişi kayıp.
- Faili meçhul şekilde kontrgerilla tarafından 29 kişi öldürüldü.
- 63 sivil devlet güçleri tarafından öldürüldü.
- 1176 kişi gözaltına alındı.
- 108 köy yakılıp boşaltıldı.
- 45 köy gıda ambargosu uygulandı.
- 54 köyün ekin ve ormanları yakıldı.
- 2850 köylü toplama kamplarına gönderildi.
- Silah kırakları koruculardan 4'ü devlet tarafından öldürülürken 8'i de yaralandı.

Askerde ölüm "Oğlumu orduya teslim ettim, cesedini gönderdiler"

Yüksel Güzel adı asker, 22 Temmuz günü askerlik yaptığı İzmir 57. Topçu Er Eğitim Tugayında öldürüldü. Yüksel Güzel ve Fariz Baydan adı askerler Tugayda 5 çavuş tarafından feci şekilde dövüldüler. Baygın bir şekilde hastaneye kaldırılan askerlerden Yüksel Güzel volda ölürken, Fariz Baydan ağır yaralandı. Ölümünün nedenini öğrenmek için tugaydan bir albayla görüşen Rıza Güzel'in aldığı yanıtlar şöyleydi:

"Yüksel'i arkadaşları banyoda baygın bir şekilde bulmuşlar, hastaneye kaldırılırken yolda ölmüştü."

Çevresinde demokrat olarak bilinen Yüksel Güzel, askerliğe gitmek için uzun süre kaçak durumda kalmış ve birkaç defa gözaltına alındıktan sonra askere gitmişti. Yüksel'in babası ve arkadaşları, onun bilinci olarak öldürüldüğünü belirtiyorlar.

Yüksel Gtze'ın cenazesi 26 Temmuz günü Adana'da toprağa verildi. Tabutun sarı, kırmızı ve yeşil renklere sarıldığı cenazeye katılan yaklaşık 250 kişi "Yaşasın Halkların

Kardeliği", "Kahrolsun Fasizm" sloganlarını attı. Cenazede konuşan baba Rıza Güzel "Ben oğlumu orduya teslim ettim, onlar da bana cesedini gönderdi" dedi.

Daha öncede de Erzurum'da askerlik yaparken Ali Demirel ve Denizli'de asker olan Adil Karabulut öldürülmüştü. Birliğinden firar eden Osman Gümüş adı asker ise üç gün sonra ölü olarak bulunmuştu.

Devletin asker terhislerini ikinci kez durdurmasıyla birlikte firar ve intihar gibi olaylar da artmaya başladı. Oligarşi kendi iktidarını korumak için yitirtiltiği savaşta katliamcı yüzünü, bilinci ya da bilimsiz olarak bu savaşta yer alan kendi askerlerine de gösteriyor. Devlet, insanları katliamlarına ortak olmaya zorlarken, buna karşı çıkanları baskı, terör ve işkenceyle susturmaya çalışıyor. İçine düştüğü durumdaki kurtulmak için oligarşi, "Bu iş bitercek" diyerek, tekrar tekrar uzatıldığı terhisler, asker kaçakları için sürekli artırılan cezalar ile çözümsüzlüğüne çözüm aramaya çalışıyor.

Kontrgerilla adalet istiyor

23 Temmuz günü Meydan gazetesinde "Güneşdoğulu'da adalet çıkmaz" başlığı altında çıkan habere, bölgede yaşananlar konusunda kişileri, Adalet, Dışişleri bakanlıklarından ve askerler arasında tartışmalar yapıldığı belirtiliyor.

Tanışmanın nede komutanların, yaka tarafından serbest bırakıldıklarını belirterek önlenebilir istemesi. Adalet Bakanlığının suçlamaları konusunda kanıt gösterilmesini istediği habere, Adalet Bakanlığı Müsteşarı Yusuf Kenan Doğan'ın "demokratikleşme bir an önce hayata geçirilmelidir." derken duyduğu haygının nedeni ise, Avrupa'da ülke saygınlığının zedelemesi ve Türkiye'nin çok büyük tuzminatlar ödemek zorunda kalacak olması biçiminde belirtiliyor.

Bugün Kürdistan'da komutanların gözaltına alınmalarını serbest bırakılmalarından duyduğu rahatsızlığı, özel tim, polis ve askerler fiilen ortadan kaldırıyorlar. Hemen hemen hiçbir gerilla sağ yakanmazken, "kelle başına ödül" peşinde koşan kontrgerilla 70 yaşındaki köylüden, çobanlara kadar birçok kişiyi katlederek "terörizm" olarak gösteriyor. Geçerli olan devletin yasalarından çok kontrgerillanın hukuku. Kontrgerilla mahkemelere pek iş bırakmıyor. Mahkemelerin "yarğa"sından rahatsızlık duyan komutanlar kontrgerilla hukukunu buraları taşıyarak hakim kalmaya çalışıyor. Kürt halkını düşman ve potansiyel suçlu gösteren, bütün halkı Kürdistan'ın her ilinde işkence kurdukları cezalandırarak "huzur"a kavuşmak istiyorlar.

Kontrgerilla Doğanşehir'de iki çobanı katletti

Malatya'nın Doğanşehir ilçesinde yaklaşık iki hafta önce kaçırılan iki çoban öldürülmüş olarak bulundu. Doğanşehir'e bağlı Elmalı Köyü Çay mezarında oturan Mehmet Alabacak ve Mehmet Yolpın adı çobanlar kontrgerilla tarafından kaçırılmışlardı. Köylülerin olayı jandarmaya bildirmesinden iki gün sonra aramaya çıkan askerler, köylülerin cesedini 20 Temmuz günü bir çukuru içine atılmış olarak buldular. Başlıklarla öldürülen çobanların elleri ve ayaklarının da kırılmış olduğu anlaşıldı. Köylüler çobanların kontrgerilla tarafından kaçırılıp öldürüldüğünü belirttiler.

Sivil halka toplu işkence

Oligarşi Kürdistan'da tüm pervasızlığını ve yaratıcılığı (!) kullanmaya sürdürüyor. Şimdi de pilot olarak seçilen bölgelerde toplama kampları ve toplu işkence merkezleri oluşturuldu, işkenceler, gözaltında kaybetmeler, köy yakmaları, ekinlerin yakılması ve insanlaştırma gibi onlarca faşist baskı yönteminin sonuçsuz kaldığına gören oligarşinin son keşfi olan toplama kampları kitlesel gözdağı ve sindirmeye hizmet etmeye amaçlıyor.

Ağababalı Amerikan emperyalistlerinin kontrgerilla derslerinde öğrettikleri gibi uygulamaya konulan bu yeni yöntemde, pilot olarak seçilen 5-6 köyün ortasına geçici toplama kampları kuruluyor. Bölgeye asker yığılıyor ve belirlenen köylere aynı anda saldırıya geçiyor. Saldırıda belirlenmiş bir hedefin yok edilmesi, gerillanın ele geçirilmesi gibi bir amaç güdülmeksizin sivil halk hedef seçiliyor. Köyler ve ekinler ile köylünün hayvanları yakıldıktan sonra, bir yandan işkence streken köylülerdeki insanlar kamplarda toplanıyor.

Bu yeni kontrgerilla yöntemi Temmuz ayı başından beri Diyarbakır'ın Hani ve Bingöl'ün Genç ilçelerinde uygulanmaya başlandı. Hani'ye bağlı Topçular Köyü Karakolu civarında bir kamp kuran asker ve timler 7 Temmuz günü saldırıya geçtiklerinde hedefleri Hani'ye bağlı Dermo (Akçayurt), Düşeberi, Genç'e bağlı Seleheydan (Yayladere), Meleko (Sanbadaki), Xorsik (Sakica) ve Horsel (Kalelio) köyleriydi. Tüm köyler yakılırken köylülere bir yandan vahşice işkence edilerek, kamplara toplandılar. Kamplarda tıpkı Nazi kamplarında olduğu gibi kadın, çocuk, erkek ayrımı yapıldıktan sonra sistematik olmayan çok "kaba terör" diye adlandırılacak bir saldırı başladı. İnsanlar bayıltıya ya da ölene kadar dövüldüler, her türlü işkenceden geçirildiler ve kamplarda tutuldukları bir haftalık süre içinde aç ve susuz bırakıldılar. Daha sonra da birer işyeri sanık kurultaylarıyla gibi serbest bırakıldılar.

Oligarşinin yeni taktiğinin uygulamasına Topçular kampında başlandı. Ve iki bine yakın köylü işkenceden geçirildi. Çevrede bulunan yüzlerce köyde askerlerin yaptıkları anlatılıyor ve oligarşi şimdi sindirme ve kitlesel gözdağına hizmet edecek yeni politikasının sonuçlarını bekliyor. Oysa bilseler sonları tıpkı Vietnam'daki Amerikalı kontralar gibi olacak. Hüsrana ve bozguna...

Devrimci hareketin olanaklarını kiskançlıkla sahiplenelim

Omar Cabezas, Nikaragua devrimci antlaşım "Dağdan Kopan Ateş" romanında yaşlı bir köylünün yıllar önce Sandino'nun kendisine bıraktığı silahları nasıl koruduğunu anlatır.

O yaşlı köylü aradan onyıllar da geçse Sandinistlerin bir gün mutlaka gelip kendisine emanet edilecek silahların emridir. Bu yüzden kendine emanet edilecek silahları yıllar önce Sandino'nun kendisine bıraktığı silahları nasıl koruduğunu anlatır.

Yine Rusya'da 1905 yeniliğini anlatan "Kavganın Savaşında" romanında bir fabrika hücresinin ağırsyon-propaganda çalışmalarında kullandıkları tektir makinesini de düşmana kapırmamak için nasıl çırpındıkları anlatılır. Bu fabrika hücresindeki işçiler hücrenin açığı çıktığı her polisey durumunda ilk önce tektir makinesini kurtarırlar. Fabrika hücresinde defalarca operasyonlar düzenlenir. Her operasyon sonrası tutuklanan her işçinin yerini bir diğer doldururken, tektir makinesi işçileri-emekçileri grevleri, direnişlere çağırarak yeni bildiriler için dönmeye devam eder. İşte devrimin olanaklarını, halkın malını korumam, düşmana kapırmamamın iki güzel örneği.

Türkiye halkının gölünün kulağının devrimci harekette olduğu bugün, düşmanın operasyonları ve darbeleri ihanet patesinin deşifasyonu ile birçok şeyi sıfırdan, yani yeniden yaratmak ve yaratmak göreviyle karşı karşıyayız. Bu yüzden atığımız her adımın hesabını yapmak, hareket insanı, örgüt insanı olarak sorunlara ve olaylara bir bütünlük içinde bakabilmek özelliğimizi geliştirmek zorundayız. Hareketin çıkarlarını her şeyin üstünde tutan, bir örgüt gibi düşünüp öyle hareket eden, devrimci pratiği bilirdi.

Attığımız her adımın hesabını yapmak, hareket insanı, örgüt insanı olarak sorunlara ve olaylara bir bütünlük içinde bakabilmek özelliğimizi geliştirmek zorundayız. Hareketin çıkarlarını her şeyin üstünde tutan, bir örgüt gibi düşünüp öyle hareket eden, devrimci pratiği bildik kalıplara hapsedemeyen, zenginliği, yaratıcılığı ve çok yönlülüğü ile umudun yürüyüşünde yol açan insanları her geçen gün daha fazla ihtiyaç duyuyoruz.

kalıplara hapsedemeyen, zenginliği, yaratıcılığı ve çok yönlülüğü ile umudun yürüyüşünde yol açan insanlara her geçen gün daha fazla ihtiyaç duyuyoruz.

Kalıcı Demokratik Mevzilerin Olmadığı Bir Ülkede Yaşıyoruz

Burjuva demokratik hak ve özgürlüklerin bile mumla arandığı, gerici iktidarlardan şiddetinden sadece devrimciler değil bütün emekçi halkın nasibini aldığı, buna karşı köktü bir mücadele geleneğinin olmadığı bizim gibi ülkelerde mücadele kimseye geniş olanaklar sunmuyor. Aksine kalcılaşmış demokratik mevzilerin olmadığı, çok geniş demokratik çalışmanın yapılmadığı, bir yandan demokrasicilik oyununun sergilendiği, diğer yandan en ağır baskı koşullarının hüküm sürdüğü bir ülkede mücadele çoğu kez her şeyi defalarca sil baştan yeniden ve yeniden yaratmak zorunda kalıyor. Bu bıkıp usanmadan, kendi gücüne dayanarak hiçbir güdülemeden yeniden yaratılan mücadele araç ve olanaklarını gözümüz gibi saklamak, düşmana teslim etmemek ve çarur etmemek için özel bir caba içinde olmak gerekiyor.

Bu kanalları açıp hep daha iyiye, daha güzel ve ideal olanın yaratılmasına doğru yol alabilmek, her düzeyde yapılan yanlışların aşılmasıyla mümkündür. Sınıf düşmanlarına duyulan öfke ve kine karşılık, ezilen ve sömürülen yığınlara her geçen gün daha yakın olmak, halkın acısını duymak bu kanalların açılması için gereken halk desteğini kazanmak demektir. Bu yüzden özgürlüğü taadamamız bu halkın yüreğindeki adalet, özgürlük ve bağımsızlık ateşini canlı tutmak, böylece onun mücadeleye gönüllü katılımını sağlamak gerekiyor. Halkın zenginliğini kattığı, büyük olanaklar sunduğu durumlarda düşmanın saldırıları etkisiz kalır.

Böyle oldukça düşmanın kolları mücadelelerin derinliklerine ulaşıp onun oradan söküp atamaz. Darbeler vursa bile bunları yeniden yaratmak çok daha kolay olacaktır.

Şehitlerimiz Devrimin İlişkileri ve Olanaklarını Korumada, Yenilerini Yaratmada Örnek Oldular

Bugün birçok şey yeniden ve yeniden yaratma görevi yanında, var olan ilişkileri, olanakları düşmandan sakınma, bunlara yenilerini katma devrimci hareketin insanları için yakıcı, güncel ve belirleyici bir görevdir.

Elbette devrimci hareket bugünkü prestijini, gücünü kolay kazanmadı.

Şiddetin ve zulmün kurumlaştığı bir dönemde bir avuç insan, açığı çıkan, kullanılmaz hale getirilen ilişkiler, olanaklar, düşmana kapırmam mücadelesinde araçlarına ve her türlü olanaksızlığa rağmen bu hareketi yeni baştan yaratırlar. Yaratılan her örgütlülük, her yeni ilişki, her yeni olanak, elde ettikleri her yeni mücadele aracı devrimci hareketi bugüne taşıyan kilometre taşlarından biri oldu.

Bunu yaparken hiçbir zaman elinde-avucunda ne varsa kullandı, vazi-yeti kurtarma anlayışı içinde olmadılar. Cuntanın en ağır koşullarında tek başına kaldıklarında bile savaşçı kültürünü ve

ahlakını elden bırakmadılar. Ellerinde avucunda ne varsa devrimci yaratıcılıklarıyla birleştirip düşmana karşı kullandılar. Sıradan bir nefer ve yönetici olmayan özelliklerini birleştirip sıkı çalışmanın ve fedakarlığın öğreticisi oldular. Eski hastalıklarımız, içimizdeki düşmana ve sınıf düşmanlarına karşı amansız bir mücadele verdiler. Ve devrimci hareketi eğilimle geldiğiyle bugüne taşıdılar. Devrimci hareketin bugün sorun yaratan, kendi küçük dünyalarındaki sorunları mücadelenin önüne koyan insanlara değil, her zamankinden daha fazla sorun çözen, olanak yaratan insanlara ihtiyaç var. Şehitlerimiz bunun güzel bir örneğini oluşturuyor. "Her türlü sorunun üzerine çıkabilen, ıstıbtırcı özelliğiyle Ferit vursa bu iş başlanmıştır" veya "Faru'ka kimse görevini yapmı mı diye sormamıştır" dedirten onların bu özelliğidir.

"Onca yorulmak yoktu, koşmak, koşturmak sorunlara çözüm bulmak vardı. Yeni insana yakışır tarzda öğrenmek, tek tek insanlara bıkmadan usanmadan anlatmak ve bitmek tükenmek bilmeyen bir enerjisiyle yeniden yaratmak onun için günlük yaşamın bir gereği idi." Avuşta da bir trafik kazasında yitirdiğimiz Şaban Şen'i anlatan bu cümleler savaşçı ahlakı ve kültürü sindirmiş, onu kişiliğinin bir parçası haline getirmiş insanın özelliklerini böyle sıralıyor.

Şimdi devrimci hareketi buradan alıp yarıya, geleceğe taşımak gerekiyor. Bu nu yaparken kıldan alma, emekçilerin kıldanını kuma iddamız bir an olsun aklımızdan çıkarmamamız gerekiyor. İktidar hedefinin bir an olsun gözden kaçırıldığı, kafaların ve dünyaların küçüldüğü dönemlerde üretmek-yaratmak, zorluklarla, olanaksızlıklarla boğuşmak yerine sorunlara teslim olmak, sorunların çözümünde tek yanlı ve yüzyesal kalmak, geçmişte yaratılanları hoyratça kullanmak, bir zaafı karakterize eden genel özelliklere dönüşüyor.

Gereklilik sorunları, olanaksızlıkları sıralayıp bunlara teslim olmak değildir. Devrimciler var olan durumun tahmini yapılar ama teslim olmazlar. Olayların akışını sınırlar mücadelesine bırakmazlar. Olayların akışını hızlandıracak şeyin devrimcilerin ve kitlelerin bilinciyle emelleri olduğunu bilirler, sorunlara yaklaşıpken bir yana değil, bütünü, açığına değil ormanı görmek gerekir.

Bunun için de, gelişmelerin akışına kapılmadan, hiçbir çeşit mazeret üretmeyen, "somut ve nesnel" nedenleri sıralayıp ağlayıp, sızlanmayan, iş yapmaktan kaçmayan, yukarıdan beklemeyen, mürşeydi tavırla geçmişte yaratılan olanakları kullanmakla yetinmeyen, değerleri tüketen değil yeni değer üreten, bulunduğu yerde hareketi yeniden yaratan, yokları var etme ve kitleleri harekete geçirmenin mücadelesini veren insanlara ihtiyacımız var. Devrimci mücadelenin gelişebilmesi ve zafere yürüyebilmesi için bugün bu özelliklerle donanmalıyız.

Geçmişte Yaratılan Olanak ve Değerleri Yeniden Yıkılmaya Mahkumdur

Tek bir göpümüzü dahi düşmana kapırdığımızda bunun acısını duymak, onun yürüyüşümüzde bıraktığı acıyı yaşamak zo-

İktidar hedefinin bir an olsun gözden kaçırıldığı, kafaların ve dünyaların küçüldüğü dönemlerde üretmek-yaratmak, zorluklarla, olanaksızlıklarla boğuşmak yerine sorunlara teslim olmak, sorunların çözümünde tek yanlı ve yüzyesal kalmak, geçmişte yaratılanları hoyratça kullanmak, bir zaafı karakterize eden genel özelliklere dönüşüyor.

rundayız. Öbür türlüse yoldaşlarımızın bedelleri pahasına yaratılan olanakları, araçları, ilişkileri, kolektif yapının emeğini hesapsız, gelişigüzel kullanmaktan başka bir şey değildir.

Her şeyi hareketlen beklemek, mücadele araç ve olanaklarının gökten zem-bille inecğini sanıp mücadelelerin bütün kanallarında işleyen bir yaratıcılığı, kolektif üretkenliği değil de, sadece bir bedelle yaratılanları tüketmek alışkanlığı edinenlerin bu hareketi bir adım ileriye taşımaya takatleri kalmamış demektir.

Elimiz, bırmağımızda, şehitler vererek kazandıklarımızı düşmana teslim etmek ya da har vurup harman savurmak insanlarımızı, emekçi halkı düşmana karşı zayıf düşürmek, silahsız bırakmaktır. Emekçi halkın devrimci harekete olan güven bağlamında gelişmeye değil, eksilmeye neden olmaktadır. Duvara bir tuğla bile koymadan, devrimci adına devrimci hareketin mücadele olanak ve araçlarını, prestijini tüketip devrimcilik yaptıklarını sananlar yanırlar. Bu en hafif de-yimiyle mücadeleyle soluksuz bırakarak olgıların darbelerine açık hale getirmektedir. Bireysel zenginliğin ve yaratıcılığın bittiği yerde kendileri değil ormanı görmek gerekir.

Kolektif yapı için olanak ve değer yaratmayı bilenler, var olanı da titizlikle korumayı, gözbebeği gibi sakınmayı bilir. Bu anlamda olanak ve değer yaratıcı olabilmek önemlidir. Ters durumda, var olanın tükenmesi ve yıkımı kaçınılmaz olur.

Bu köhnemiş ve artık sıkı sıkıya alınması kaçınılmaz olmuş düzeni yıkip, toplumun, emekçi halkın çıkarlarını temsil eden yeni bir düzeni, yeni bir yaşamı her şeyiyle yeniden kuracağız. Bunu kurarken toplumsal yaşamı yeniden örgütleyecek her türlü ilişkiyi, olağan devrimci harekete taşımak zorundayız.

Halk ilişkilerinde gösterilen duyarlı tutumun, verilen emeğin halk içinde kök salmak olduğunu bilecek, ıgneyle kuyu kazar gibi biriktiren olanakların, devrim yürüyüşümüzdeki önemi unutmamam adım atmak, bir devrimin en temel görevleri arasındadır.

Devrimci hareketin adının "Umudun Adı..." olarak sloganlaşması bir rastlantı ya da salt bir istegin ifadesi değildir. Bu, 20 yılı aşkın bir mücadele tarihinin, bu süreçte yaratılan geleneklerin, halkta yaratılan güvenin sloganıdır. 137'lerden bugüne süreçle damgasını vuran, halkın özlemlerinin, taleplerinin ifadesi olan bir pratiklin ürünüdür.

Devrimci hareket halkın umudu olma yönünde önemli adımı atmış, büyük bir nesnede katılmıştır. Bugün, oligarşinin tüm baskı ve gözdağına, devrimci hareketin özünde yoğunlaşan infaz politikasına ve devrimci hareketin yaşadığı "darbe" sürecinin ürünü olan subjektif yeterliliklere karşın, binlerce insanın hareketin safına aksını sürdürmesi, umudun, alternatifin bu safıdaki bulunması bunun açık bir kanıtıdır.

Bugün sol gruplar içinde emekçi halka, gençliğe "raksız devrimcilik" olanağı sunan pek çok siyasi grup vardır. İnsanların buna karşın devrimci hareketi teroh etmesi, en olumsuz koşullarda bile solda en kitlesel ve "sustuğunda" bile konuşan tek siyasi hareket olması, devrimci alternatifin yönelimin bir başka göstergesidir.

Kitleler bugün bir araysız içindedir. Bu artış sistemin hiçbir biçimde örtemediği bir olgudur. Oligarşinin cephesinde durmaksızın yeni partilerin, yeni liderlerin pazarlanmaya çalışılması, egemen sınıfınla-

Devrimci hareket yaşadığı en olumsuz süreçlerden, karşı karşıya kaldığı en büyük ihanetlerden bile siyasi bir zaferle çıkmasını biliyor ve böyle olduğu içindir ki her şeye karşın halkta yarattığı umut hep diri kalıyor, yarattığı güveni pekiştirerek yoluna devam ediyor. Bu böyle olduğu süreçte, emekçiler için devrimci hareket bir çekim merkezi olacaktır. Devrimci hareketin her birimine, her insanına düşen görev kitlelerin bu akışına güçlü yanıt verilebilir, bu akışı, ilk adımı atarken taşıdığı coşkudan, güvenden, safıktan en küçük bir parça bile azalmaksızın, devrime kanaliz edilebilir.

di ki, burada ortaya koyduğumuz sorun, sadece yeni bir kitle potansiyeli yaratmak da değil. Aynı zamanda var olan kitle potansiyelinin örgütlene örgütlenememesidir. Ve bu yanılla da bütünüyle bizim yetersizliğimiz, eksikliklerimizle ilgili bir sorundur.

Kitlelere tüm sıcaklığıyla, yakınlığıyla devrimci bir ortam sunmak, eğitimi örgütlemek, kitlelere kişilik kazandırmak, kendilerini ifade edebilecek mekanizmalar yaratmak yapmamız, gerçeklerin başlıcalarıdır; ancak yine de bunların yapılması ancak bütününlün yalnızca bir parçası olduğunu unutmamalıyız.

Kitleleri Öncelikli Devrimci İlişkilerimiz ve Örgüt Gerçeğimizle Kuşatmalıyız

Devrimler, anlayışın ve yaşam tarzlarıyla her şeyden önce düzenin yazılmasıyla çalıştığı toplumsal yaşamın alternatifleridir. Düzenin meşrulaştırdığı ahlakı, iç kavgayı, iki yüzlü, çıkar ilişkileri benimsenemeyen, bu ilişkilerin bir parçası olmayı reddetmek insanların devrimcileri teroh edişinin nedenlerinden, dolayısıyla da arayışlarının boyutlarından biridir.

Sıcaklığıyla, yalınlığıyla, güven ve başlılığıyla, çıkar gözetmemesiyle insanların kucaklayan bir ilişkiler ortamı olmaksızın devrim ailesine katılan bir insanın arayışlarına yanıt vermek mümkün ol-

görülmür. Tek tek her biri önemsiz görülebilir. Ama toplam içindeki yerleriyle her biri bir "kural" olarak görülmelidir.

Bizim ilişkilerimizin bütününde geleceğin toplum ilişkilerinin nüvelerini bulabiliriz. Her birimde, her alanda yönetici insanlar kendilerini önder kabul ettirebilmek için, birim somutunda rehberlik görevini yerine getirmeli, ortaya çıkan sorunlara çözüm bulabilmeli. Ve bu noktada gözümüzün içine en geniş ilişkileri katabilmelidir. Gelişigüzel, ayaküstü kararlar alınmamalı ve karar bir kere alındığında da kararlarda, sabırla uygulanmalıdır. Bu -pratiklerimiz içinde pek çok örneği görüldüğü gibi- yapılmadığında devrimci ilişkilerin, örgüt gerçeğinin ödityetinin kavratılması olası olmayacaktır.

Boş işleyiş ve iletişim özellikle insanlara değer vermenin bir ifadesi olarak da özel bir önem taşıyor, insanların devrimcileri ve devrimcileri teroh edişindeki en büyük eksenlerden biri kuşkusuz insana verilen değerdir. İnsanın her yönüyle aşağılandığı, onurunun ezilmeye çalışıldığı bir düzende böyle bir terohinden daha doğallı olmaz elbette. Ancak işle bu noktada insanların aradığı o değeri onlara verebil-

Potansiyeli örgütlü güce

nın bu arayışın düzen sınırları içinde tutma çabasıdır başka bir şey değildir. Ancak oligarşi yaşanan süreçte bu noktada kayda değer bir başarı da sağlayamamaktadır. Çünkü hem ekonomide hem politikada önemli açmazlarla karşı karşıyadır. Bu açmazlar düzenin siyaset sahnesindeki alternatifizliğini, kitleleri peşinden sürükleyebilecek yeni "mut"lar yaratamamasını da belirlemektedir. İşte bu noktada kitlelerin "araysız"ının bir bölümü, halkımızın özlemi olan mücadele hattının daha geri düzeyde seyrettiği bir kesitte bile, yaratılan değerlerin ve güvenin ürünü olarak devrimci harekete yönelmektedir.

Bu yönelim gerçekten de sürekliliği olan bir yönelimdir. Bu anlamdadır ki, devrimci hareketin safına her an, her süreçte "yeni" insan yüzleri bulunmakta, oligarşi tüm çabalarına karşın devrimci hareketi kitlelerden kopuk, "marginal" bir konuma düşürememektedir. Ve oligarşinin bunu başarmaya başlamayacağı sorusunun yanıtı son dört yılın pratiği içinde 12 Temmuzlarla, 17 Nisanlarla, önce şehit ve tutsağa neden olan operasyonlarda ve darbe harekatinde karşı mücadele içinde vermiştir. Bu yanıt tek bir sözcükle özetlenmiştir. Başarmayacaklar.

Ancak burada kendimize yönelteceğimiz bir başka soru daha var: Bizler bu potansiyeli tam anlamıyla değerlendirebiliyor, devrimci hareketin genel prestijini somuta taşıyarak bu araysız yanıt olabiliyor muyuz?

Oligarşinin, devrimci hareketin kadrolarına, savaşçılara yönelik infaz ve katliam politikalarına, kitlesel düzeyde baş vurduğu yaygın gözetli ve tutuklama operasyonlarına karşın düşman devrimci safı da istediği değişiklikleri uygulamakta, mevziler savunulmakta ve yatışmakta,

devrim yürüyüşü sürdürülmektedir.

Kitle ilişkileri bazında da safımızda, devrim uğruna düşerse sürekli bir sirkülasyon var. Her kitlesel mitingde, gösteride, piknikte görüyoruz ki, bir öncekiye göre daha farklı yeni yüzler, yeni simalar yer almış, her seferinde devrimci ailemize katılan yüzlere güvenmek kuşkusuz büyük bir dümlük. En başta sözünü ettiğimiz umuda açık bu. Ancak biz bu dümlüğü yeterince değerlendirep, kendimizi ve yeni insanları dönüştürebiliyor muyuz? Bütün sorun burada başlıyor.

Kıscacı, bize gelen binlerce insanın bir bölümünü örgütleyemiyor, onları devrimdeştirme, istihdam etme konusunda gerekli-yeterli adımları almakta eksik kalabiliyoruz.

Neden? İnsanlar devrimci hareketin bir pikniğine, ya da bir mitingine, protesto gösterisine katılacak ilk adımı atıktan sonra bir neden gerekli dönüşümü sağlayamıyoruz? İnsanlar ne arayarak, ne umarak geliyorlar bize? Biz bunlara yeterince cevap veremiyor, yeterince değerlendirebiliyor muyuz? Bunlar yanıtlarması gereken sorulardır.

Oligarşi devrimci hareketin daha fazla kitleselleşmesini engellemek için işken-celere, tehditlere, demagogilere başvuru-yor. Ama sonuçta başarmıyor. Ancak bunun dışında daha fazla kitleselleşmenin önüne kendimizin çıkardığı engeller de var. "Neden" sorusunun yanıtı aynı zamanda işle bu bidden kaynaklanan engellerin bir açıklıdır.

Sistemin yoksul emekçi kitleleri boğduğu, hognusuzluğun ayyuka çıktığı, "araysız"ın gücündeki bir Türkiye'de devrimci hareketin kitleselliği bu duruma paralel bir oranda düşse, kuşkusuz bunun nedenini objektif koşullarda değil, subjektif koşullarda aramak durumundayız. Kal-

maz. Kuşkusuz kapitalist düzenin orta yerinde, bu düzenin etkileri şu ya da bu ölçüde üzerinde taşıyacak olan insanlarla, çevresinden tümüyle kopmuş bir ilişkiler ailesi idealle etmek değildir söz konusu olan. Ancak devrimci ilişkiler, yönetici kadrolardan taraftarlara, kitle başlarına kadar tüm bütünü kapsayacak bir genişlikte, düzenin empoze ettiği reddeden ve alternatif olana aşgan ölçülerde içeren bir ortama denk düşmek zorundadır.

Bu noktada ise özellikle ve öncelikle, örneğin "yeni insan" konusundaki teorik tanımlarımızın mükemmelliği değil, günlük yaşam biçimimiz ve kökleş-tril-miş alışkanlıklar karşındaki tavrlarımız belirleyici olacaktır.

Kitlelere günlük, sıradan ilişkilerimiz içinde devrimci değerleri, kültürü, yoldaşlık ilişkilerinin temel kıstaslarını taşımalı, düzenin meşrulaştırdığı, yaygınlaştırdığı olumsuz alışkanlıklara set olmayı hedeflemeliyiz. Örneğin bu seti örme, düzenin günlük yaşam içine alabildiğine soktuğu küfürü, argo konuşmayı reddederek, kadın-erkek ilişkilerindeki yazışmaya kesin çizgiler koyarak başlayabiliriz. Örnekle sınırsızca çoğaltılabilir. Sorun ilişkilerin bütününe, her biçimine bu bakış açısıyla yaklaşabilmektir.

Devrimciler için hemen her ülkenin kendi somutunda formüle edilmiş kural, davranış biçimleri, yararlanılması gereken pek çok örneği vardır. "Verilen sözde durmak, ödün alınması iade etmek, özneni kullanmak" gibi sıradan ama mutlaka uyulacak ölçülere sahip olmak durumundayız. İlişkilerimizi dünden bugüne şöyle bir gözden geçirsek eğer, böylesi sorunlarla ilişkilerimizin oldukça yitirdiğini, böylesine sıradan nedenlerden dolayı insanların güvenlerinin sarıldığını

mek gereği vardır.

Kitleleri Eğitmeliyiz

Kitleselleşmenin devrim mücadelesindeki karşılığı yalnızca "tealiliğine katabilmek" değildir. Sorun nitelikli bir kalabalık olabilmektir. Kalabalığı eğitmek, dönüştürebilmektir.

Eğitim çalışmalarının, okuma ya da tartışma gruplarının varlığı bir yandan doğrudan kitlelerin teorik-siyasi bilindenirilmesi işlevini görürken, diğer yandan da bizim öddiyetimizin, kolektivizminizin, insanların için emek harcamamızın maddi göstergesi olurur.

Devrimci hareketin safına katılan insanların kafalarında çözmek isteyecekleri sayısız siyasi-teorik sorun olacaktır. Olması da doğaldır. Araştırmanın, sormanın, öğrenmenin doğallığı, kitle ilişkilerini de kapsayacak tarzda bir eğitim faaliyetinin örgütlenmesiyse sürdürülmelidir. Aşgan anlamda sürekliliğe sahip bir eğitim çalışmasının, okuma gruplarının olmadığı yerde gerçekte düzenli bir birim işleyişinden, kolektif ilişkilerden söz edilemeyeceği açıktır. Hiçbir "gerekeç" bu olguyu değiştiremez.

Haftada yalnızca dergi verilebilirlik için 10 dakikalığına görüş, birlikteliğimiz bir kitle ilişkisinin gelişmesi, devrimleşmesi, onun daha fazla sorumluluk ve görev üstlenmesi boş bir beklenti olacaktır. Böyle bir ilişki, birkaç etkinliğe katıldıktan sonra kendini geriye çekecektir.

Cin'de savaşın ilerleyen aşamalarında birinde parti için bir talimatlar şunlar belirtilmektedir. "*Kurtarılmış bölgelerdeki sahra orduları esas olarak kurulmuş bulunmaktadır. Ve bölgeleri birliklerimiz sayısız da oluşturma potansiyeli. Bu nedenle şimdilik genel olarak asker sayısının artırılması durdurulmalı ve çarpışmalar ara-*

sındaki süreçlerden, askerlerin eğitimine ağırlık vermek için yararlanmalıyız." (Mao, Seçme Eserler, C.4, say.77)

Burada bir mantık vardır. Kitleyi toplamak kadar, kitleyi eğitmenin de ayrı ölçüde önem taşıdığını anımsan bu örnek ancak eğitilmiş bir kitleyle savaşın yürütüleceğini carıcı bir biçimde ortaya koymaktadır.

Bugün kimi birimlerde bırakalım en geniş kitle ilişkilerini, sorumluluk üstlenen en faal insanlarımızı kapsayan eğitim çalışmalarını bile sürekli, istikrarlı bir biçimde sürdürmemeye eksikliği vardır. Bunun yapılamadığı yerde kitle ilişkilerini eğitmek, bunu programlamak zaten pek mümkün olamamaktadır. Ancak süratle aşılacak zorunludur bu. Bize güvenen, bizi umut olarak gören kitlelere karşı sorumluluğumuzun gereği olarak, devrimci harekete sempati duyan kitleleri dolmuşta, kahvede, evde, işyerinde ideolojimizin kavgasını verecek silahlarla donatmanın bir gereği olarak ortaya çıkıyor bu zorunluluk. Üstelik pratik görevlerimizi, mücadele etmeledenen, gerçe almadan yerine getirilmesi gereken bir zorunluluktur. "Pratığın yoğunluğu" eğitimin engeli olmasa idi. Çünkü eğiterek, dönüştürerek yeni insanları pratığın içine çekemediğimiz sürece pratığın bizi boğmasından hiçbir zaman kurtulamayacağız demektir.

Özcesi şudur; gümelyiz ki, az-çok siyasi-teorik bilince sahip hale getirilmiş bir

kılar. Kitleden, kitle ilişkilerinden uzak, görevini yalnızca karar ve talimat iletmek olarak algılayan bir yönetici mekanizmanın devrimci saflara gelen insanlarını bekletmesine yanıt vermesi zordur.

Mao liberalizmin çeşitli biçimlerini ortaya koyarken, bunlardan birini de şöyle tanımlıyor:

"Kitleler arasında olup da propaganda ve ajitasyon yapmamak, ya da kitle toplantılarında konuşmamak, kitleler içinde araştırma ve inceleme yapmamak; tersine kitlelere karşı kayıtsız kalmak, kitlelerin deritleriyle ilgilenmemek, bir komünist olduğunu unutarak, komünist olmayan sıradan bir kişi davranmak." (Seçme Eserler, C.2, say.32)

Gerçekten de çeşitli birimlerde sorumluluğu yönetici insanların eğitim çalışmalarının, tartışmalarının çoğunlukla, hatta bütünüyle dışında kaldığına tanık oluyoruz. Böyle bir şekillenme içinde, kitle ilişkilerini, onların eleştirisi ve düşüncelerini kaale almanın, sektörün gelişmesi de kaçınılmazdır. Bu dışta kalmanın nedeni, bazen kitle ilişkilerinin nasıl eğitilmesi ve istihdam edilmesi gerektiğine ilişkin yanlış yaklaşımlar ya da kendi eksikliklerini, yetersizliklerini gizleme çabasıdır.

Birime, alana ilişkin yeterince vakit olmadığımız hemen her konuda mutlaka öncelikle altımızdaki kadro ilişkilerini ve giderek o alandaki kitle ilişkilerini tartışma, karar alma sürecine sokmalıyız. Kuş-

neğin nüfusu bile bilmeyen, bölgedeki emekçilerin mesleki profilini çıkaramayan insanlarımız hiç de az değildir. Bu noktada ülke üzerine genel, derin tahillere yapmanın hiçbir işlevi, kıymetli harbiyesi yoktur. Bulduğumuz alandaki sosyo-ekonomik yapıyı, kitleleri gerçekten tüm yönleriyle ele alıp inceledikçe, bu somutu kavramadıkça asla tüm ülkede olup bitenlerin kavranması, bir bütün olarak kitlelerin taleplerinin ve ruh halinin doğru tespit edilebilmesi mümkün olmayacaktır.

Genel talepler ve sloganların ötesinde, çalışma yaptığımız alandaki kitlelerin taleplerini, acil çıkarlarını hiçbir biçimde gözardı etmemek, küçümsememeliyiz. Çünkü devrimci mücadele kitlelerin mücadelesidir. Bu mücadele kitleler seferber edilerek, onlara dayanılarak yürütülebilir. Ve bu noktada çıkış noktamız da elbette onların kendi somutlukları, kendi acil talepleri olacaktır.

Bizim devrimci çalışmamız, siyasi sloganlarımızı, genel programlarımızı halka ezbere tekrar edip durmak değildir. Bunu yıllardır yapanlar var ve yıllardır yapıp da kitleyle bütünleşme anlamında tek bir somut adım atamayanlar var.

Onların kendi somutluklarını kavramak, bunu içeren mücadele programları çıkarmak ve bu programın uygulanışında öneri ve karar süreçlerine onları da katmak, kitlelerle bütünleşmenin, onların mücadelesi içinde kalıcılaştırmanın temel

istidğimiz bölgenin genel yapısı ötesinde, geçmişini, örneğin, bir '80 öncesindeki tarihini, cunta yıllarındaki durumunu bilmek, genel teorik-ideolojik plandaki bilgilerimiz kadar gerekli ve zorunludur.

İlişkileri Denetleyebilmek ve Denetim Açık Olabilir mi?

Denetim kitlelere devrimci örgüt gereğini götürmenin, göstermenin etkili ve açık araçlarından biridir. Yürütülen her kampanyayı, kullanılan her sloganı, yapılan her eylemi, kitlelerle değerlendirmek, sonuçlarını toparlamak gerekir. Ki atılması gereken bir sonraki adımın içeriği ve yönü doğrultusunda elimizde veriler olsun. Böylece değerlendirmelerde kitlelerin nabız, talepleri daha bir açıklığa ortaya çıkacak, öte yandan emvaller bu ilişki içinde kendilerini devrimci hareketin bir parçası olarak görebileceklerdir. Kuşkusuz böyle bir mekanizmanın tam olabilmesi için bu değerlendirme, eleştiri-özeleştiriye de içermelidir. Kitle ilişkilerimiz bizi eleştirebilmelidirler. Bunun araçlarını yaratmalı, bu cesareti onlara verilmelidir. Böyle bir işleyiş olmasa, sık sık düzeltilemez hale gelen ve de ancak pek çok zarara yol açtıktan sonra düzeltilebilen durumlar yaşamak kaçınılmazdır.

Kadrolar ya da kitle ilişkileri düzeyinde sorunlar ertelenmemen, örtülmemeli, en kısa sürede ortaya getirilmelidir. Özellikle kitle ilişkilerimizde zamanında halledilme-

dönüştürebilmek için...

kilerin mücadele gücü, hiç tereddütsüz kiye katlanıyor olacaktır.

Devrimleşme Bir Kışkılık Kazanma ve Kendini İfade Edebilme Sürecidir

Devrimci mücadele ve devrimci ilişkiler ortamı, her şeyden önce insanı insan yapan, onuyla ve emeyle onu saygın bir yere oturtan, kendini, düşüncelerini ifade etme özgürlüğü sunan bir muhtevaya sahiptir. İşte bu muhteva, ilişkilerin pratikteki biçimlenişinde de birebir karşılığı bulmak durumundadır.

Düzenin kitle politikası insanların bağımsız kişiliğini, onurunu ezme, onu, biçimle "tek tip", içineyi "kozmpoliti" kişilik kiplarına dökmeye kurulumdur. Düzenin kitlelere kendini ifade etme anlamında sunduğu ise yalnızca üç-beş yılda bir seçim sandıklarının başına giderek "özgür iradesini" sandıkta belirtmesidir. Ne kendisi hakkında, ne çevresi ve toplum hakkında söz ve karar hakkı yoktur onun. Kendini ifade etmesi düzenin tüm baskı ve terör aygıtınca engellenmeye çalışılır. Devrimci bir ortam, kitle ilişkilerine öğrenen bu hakkı iade etmelidir. Sıralarımızda yer alan binlerce işçi, memur, öğrenci bu toplum içinde "bir şey" olduklarını, kendi kaderlerinin gerçekten de kendi ellerinde olduğunu hissedebilmeli, bu duyguyla yaşayabilmelidir.

Kuşkusuz bu noktada da asıl görev o alanda, birimde çalışma yürüten yönetici devrimcilere düşmektedir. Alan, birim özelinde yürütülecek politikaların, belirlenecek kararların insanları kalımlıyla şekillenen bir sürece dönüştürülmesi, kitle ilişkilerine ilişkin kazandıklarını ve kendilerini ifade etmelerinin ilk koşuludur. Bu elbette, kitlelerle kaynaşabilen, birlikte olabilen bir yönetici ve kadro tipini gerektirir.

kuşuz yönetici insanları da bilmedikleri, eksik oldukları, yeterince vakit olmadıkları konular olacaktır. Bu doğardır. Hiçbir zaman tersi bir havaya girilmemel, eksikliğimizi kapamaya çalışarak "her şeyi biliyoruz" gibi davranmamalıyız. Kendi insanlarımızı, gerektiğinde kitlemize sorup öğrenmekten utanmamalıyız. Böyle davranmak insanın saygınlığını, ağırlığını sarsarak şöyle dursun, tersine artırır.

Bu yöntem sonucunda kolektif mekanizmalarımızla, ikili ilişkilerimizle, öğrenen, öğrenen diyalektiklerimizle kitlelerin kendini ifade etmelerini, kaderleri üzerinde söz sahibi olabilmelerini, devrimci aleleri içinde olanaklı kılmak tek yöntemdir. Kaldı ki bir diğer yanıya da, böyle bir ilişki ağıyla şekillenecek her karar, o alandaki kadro ve kitle ilişkilerinin tümünün öneri ve düşüncelerini de içereceği için daha fazla sahiplenilecek, herkes yürütülen devrimci çalışmada kendinden bir şeyler bulacaktır.

Kitle ilişkilerini Kalıcılaştırmak Halkla Bütünleşmektir

Kitle ilişkilerini kalıcılaştırmanın bir diğer ayacı da, hareketin genelde yürüttüğü mücadelelerin yanı sıra, birim-alan özelindeki pratığın de o alandaki kitlelerin taleplerini kucaklaması, özlemlerine yanıt vermesidir.

Devrimler arasında yer almak için ilk adımı atan ama devamını getirmeyen geniş emekçi kesimler açısından bunu yakalamak önemli bir ölçüdür.

Yönetmek sadece devrimci hareketin genel programlarını, politikalarını aktarmak değildir. Yönetmek aynı zamanda alan özgünlüğüne uygun çalışma yöntemlerini de bulup çıkarmaktır. Bunun için de her şeyden önce devrimciler çalışma yaptıkları alanı iyi tanımalı, iyi incelemiş olmalıdır. Çalışma yaptığı bölgenin, ör-

Onların kendi somutluklarını kavramak, bunu içeren mücadele programları çıkarmak ve bu programın uygulanışında öneri ve karar süreçlerine onları da katmak, kitlelerle bütünleşmenin, onları mücadele içinde kalıcılaştırmanın temel ayaklarından biridir. Ancak böyle yaparsak, kitlelerin ortaya koyacağımız daha ileri görevleri omuzlamalarını sağlayabilir, onları devrim mücadelesinin kalıcı unsurları haline dönüştürebiliriz.

ayaklarından biridir. Ancak böyle yaparsak, kitlelerin ortaya koyacağımız daha ileri görevleri omuzlamalarını sağlayabilir, onları devrim mücadelesinin kalıcı unsurları haline dönüştürebiliriz.

"Özen göstermeden ve üstünkörü çalışmak, laf ebeliği yapmak ve yüzyesnel bilgiyle yetinmek"... İşte kötü bir çalışma tarzının karakteristik özellikleri. Oysa "M-L'in ustaları bize koşulları oddi bir şekilde incelemez, gerektiğini, kendi isteklerimizden değil, nesnel gerçeklikten hareket etmemiz gerektiğini öğretmişlerdir."

Ne var ki, "nesnel gerçekliği" tespit edebilmek ciddi ve zahmetli bir iştir. Ça-

yen küçük küçük sorunların yıllar içinde bu ilişkileri nasıl yıpratmıştığını, gerilettiğini sayılamayacak kadar çok örneklerine hemen herkes tanıklır. Bir başka örnek yıllardır devrimci hareketin "kitle ilişkisi" olup da bir adım ileri ya da bir adım geri gitmeyip yerinde sayan, gelişmeyen, geliştiremediğimiz ilişkililerdir. Gelişimi şu ya da bu engelle çarpmış ve bir noktada tıkanmıştır. Özünde sorunların üzerine açığa çıkmamak vardır. Oysa eğitim çalışmalarımızda, değerlendirmelerimizde, eleştiri-özeleştiri mekanizmalarımızda, en sıradan kitle ilişkilerimize kadar tüm insanlarımızda büyük devrimci bir aile olduğunu, çözümeceğimiz bir sorun olmadığını hissettirmeli, yatıştırmalıyız.

Mücadelenin sorunlarıyla değil de insanlarımız arasındaki sorunlu ilişkilerle boğuşup, bu sorunlarla uğraşmaktan başka hiçbir iş yapamaz hale gelen birimlerde atılması gereken adım işte budur. Çünkü böyleli ortamlar, kitle ilişkilerinde pek çok insanın kendini gerçe çekmesine, devrimlerden, devrimci ilişkilerden soğumasına yol açan nedenlerin başında gelmektedir.

Sonuç yerine ise şunu söylemeliyiz. Devrimci hareket yaşadığı en olumsuz süreçlerden, karşı karşıya kaldığı en büyük ihanetlerden bile siyasi bir zaferle çıkmasını biliyor ve böyle olduğu içindir ki her şeye karşın halıkta yarattığı umut hep diri kalıyor, yarattığı güveni pekiştirerek yoluna devam ediyor. Bu böyle olduğu sürece, emekçiler için devrimci hareket bir çekim merkezi olacaktır. Devrimci hareketin her birimine, her insanına düşen görev kitlelerin bu akısına güçlü yanıtlar verebilmek, bu akışı, ilk adımı atarken taşıdığı coşkudan, güvenden, safaktan en küçük bir parça bile azalmaksızın, devrim kanalizde edebilmektir.

İktidarın iler tutar yanı kalmadı Akaryakıt ürünlerine yüzde 10.5 zam yapıldı

Çiller, son günlerde verdiği çeşitli demeçlerde, neredesye ağzı kulaklarında, 5 Nisan soygun kararlarının meyvelerinin toplanmaya başladığını, ekonominde dövizden enflasyona kadar tüm rakamların bunu doğruladığını anlatıyor. Ancak yine de ihtiyatı elden bırakmayarak "Daha önümüzde zorlu günlerin olduğunu" vurgulamayı da ihmal etmiyor.

Doğrudur, özellikle burjuva basının organlarının da toz pembe tablolar çizmek için gösterdiği gayretler sonucu, ekonomik duruma ilişkin bir dizi "olumlu" rakamlar açıklanıyor. Dövizin tirmanışının durduğundan tutun da, bankalardan kaçan mevduatın geriye toplandığına, Merkez Bankası'nın elindeki döviz rezervlerinin arttığına, dış ticaret açıklarının azalmakta olduğuna, hatta enflasyon oranının negatif bile çıkabileceğine kadar pek çok şey söyleniyor, istatistikler yayınlanıyor. Hatta, daha da ileri gidilecek, 5 Nisan soygun kararlarının sonucu olarak piyasadaki çeşitli malların fiyatlarının düştüğü açıklanıyor.

Her zaman olduğu gibi, yine yalan söylüyorlar. Birtakım rakamlarla oynayarak, istatistikleri, ekonomik verileri diledikleri, işlerine geldiği gibi açıklıyorlar. Aslında söylediklerinin hiçbir gerçekleri yansıtmıyor. Halkın alım gücünün neredesye sıfırlanması, işsiz sayısının çığ gibi büyümesi sonucunda piyasada yaşanan durgunluğun ortaya çıkardığı sonuçlar, peşe iflas eden küçük işletmeler örtbas edilerek çarpıtılmış istatistikler başarıymış gibi gösterilmeye çalışılıyor. İktidar şimdilik durumu, krizin bütün yükünü halkın sırtına yüklemekte idare etmeye çalışıyor.

Yatırımların durduğu, halkın alım gücü kavramının ortadan kalktığı, daha birkaç ay önce yapılan büyük orandaki zamlara rağmen yeni zamların birbirini kovaladığı, üretimden söz etmenin olanaksız hale geldiği, küçük esnaf ve üreticilerin peşe peşe iflas bayağını çektiği (resmi rakamlara göre son üç ayda yaklaşık 10 bin küçük esnafın iflas ettiği açıklanmış), devletin neredesye uçan kuşa bile borçlandığı bir ortamda, işlerin iyileşmesinden değil, olsa olsa tepetaklak gitmesinden söz edilebilir.

Hani 6 Ay Hiç Zam Yoktu?

5 Nisan soygun paketinin ardından, Çiller'in "6 ay boyunca hiçbir KİT ürününe zam yapılmayacak" sözü yine fos çıktı. Aradan daha iki ay bile geçmeden, akaryakıt ürünlerine yapılan ilk zamdan sonra, geçtiğimiz hafta içinde de yüzde 10.5 oranında ikinci bir zam yapıldı. Böylece, bildiği gibi 5 Nisan'dan bu yana akaryakıt ikinci kez zam yapılmış oldu. Son dört ay içerisinde akaryakıt yapılan zamlar ise yüzde 20 oranını devirdi.

Tabii artık herkes akaryakıt zammının günlük yaşamda ne anlama geldiğini çok iyi biliyor. Yapılan zam

sadece araçların benzin depolarına yansımakla kalmıyor. Emekçi halkın zorunlu ihtiyaç ve tüketim maddelerinin hemen hemen hepsi bu zam oranının üzerine çıkan fiyat artışlarıyla karşılaşıyor. Şimdi de farklı olmayaacak. Akaryakıt ürünlerine yapılan bu zam oranı, bir çırpıda işçisinden memuruna, çiftçisinden küçük esnafına kadar, yaşamını emeğiyle sağlamaya çalışan hemen her kesimi derinden etkileyecek.

Enflasyon negatif çıkabilir diyerek durumu kurtarmaya çalışanlar, aynı demeçlerin hemen ardından yeni zamları açıklamak zorunda kalıyorlar. Madem enflasyon düşüyor, döviz TL karşısında değer kaybediyor, faiz oranları aşağı çekiliyor, o halde niye yeni zamlar birbirini kovalıyor?.. Yoksa ekonomi biliminin öğretilerinin tersi bir şey mi keşfedildi?.. Zam enflasyonu, enflasyon zammı kamçılama mı?.. Yeni zamlar halkın alım gücünü olumsuz yönde etkilemez mi?.. Bunların toplamı ekonomik krizin derinleştiğinin göstergeleri değilse, nedir?.. Çiller'in söyledikleri doğru olsaydı, yeni zamlar yerine fiyatların aşağı çekilmesi gerekmez miydi?

Bu sorular şüphesiz uzatılabilir, yenileri eklenebilir... Ancak hepsinden çıkacak sonuç önde aynı ve tek bir noktayı işaret edecektir: Ekonomik kriz, iktidarın uyguladığı bütün "tedbirlere" rağmen giderek derinleşmekte, düzen tükenmeye devam etmektedir.

Korku Dağlan Aştı...

Burjuvazi, kendine güvenen pozlarına ve bütün afra tafrasına karşın, korkusunu açığa vurmaktan kendini alamıyor. Çiller'in "işler iyiye gidiyor" açıklamasının hemen ardından, Merkez Bankası eski başkanı Gültekin'in de bunun bir göstergesi. Geçtiğimiz günlerde hazine ile dış ticaret müsteşarlarından derlenen bilgilere göre, devletin çiftçiyi, işçiyi ve memura olan toplam borcunun 45 trilyonu aşığı açıklandı. Dİİ, Karayolları, Köy Hizmetleri ve TTK'da çalışan binlerce işçi 31.6 trilyonluk ikramiye için üç aydır beklerken, yine kamu emekçileri Mayıs, Haziran ve Temmuz'dan kaynaklanan 9.5 trilyonluk zam farkını alamıyor. Yine çay, tiftik, koza ve pamuk üreticileri ise 1993 ürününden kalan destekleme primlerinin ödemesi için kaldıkları her kapıdan elleri boş dönüyorlar. Tarım kesimine yönelik sübvansiyonlar ödenmezken, bu biçimde bekleyen ödeme toplamı ise, yaklaşık 4 trilyona ulaşıyor.

İktidarın 5 Nisan soygun kararlarının üzerinden yaklaşık dört ay geçtikten sonra "olumlu" diye yorumladığı tablo işte böyle...

İktidar tefeci gibi çalışıyor

1994 Mayıs ayı itibarıyla, iktidarın 512 trilyon lira iç borcu olduğu açıklandı. Son beş ayda 180 trilyon lira civarında iç borçlanmaya gidildiği ve her borçlanmanın bir önceki borçlanma faizine göre daha yüksek bir faiz oranı ile yapıldığı göz önüne alındığında, bu miktarın yıl sonuna kadar katrilyon sınıra gelmesi sürpriz olmayacak.

Çiller'in çizmeye çalıştığı bütün pembe tablolara rağmen, yaşamını borçlanarak sürdürebilen iktidar, tıpkı bir tefeci gibi çalışıyor. Emperyalist tekelardan para bulamadığında, paraya ihtiyacı olduğunda çeşitli yöntemler kullanarak halkın elindeki parayı toplamaya çalışan, bunun için de faizleri yükselten iktidarın örneğin hazine bonolarına verdiği faiz oranı, tefeci faizlerini aşmış durumda.

TÜSİAD tarafından hazırlanan bir raporda, "Tıpkı tefecinin eline düşen borçlu gibi, her borçlanma durumunda Türkiye daha fazla faiz yükü ile borç tutarıyla karşı karşıya geçmektedir. Hazine konsolidasyonuna gitmek ve 512 trilyon liraya varan iç borç stoğunu eritmek için para basma ve faiz yükseltme gereğiyle karşılaşmıştır." denilmesi de bunu gösteriyor.

İç Borçlanma Dedikleri Bir Soygun Tuzacı
Tıpkı bizim ülkemizde olduğu gibi, kapitalist topraklarda devletin gider-

lerini karşılamak için basıyordu yöntemlerden biri de iç borçlanmadır. İç borçlanma, devletin çeşitli kurumları aracılığıyla faiz, hazine bonosu vb. araç ve yöntemler kullanarak halktan para toplamasından başka bir şey değildir. Kapitalist toplumdaki burjuvazinin sürekli yağmaladığı devletin, gelirleriyle devletleri arasında her zaman bir dengesizlik bulunduğundan, bu para toplamamdan da sonu gelmez. Devlet, halktan topladığı paraları yine değişik yöntemlerle halktan aldığı paralarla idareye çalışır, sonra da yenilerini toplamak için kollara savar. Bu böyle sürüp gider. Bu para hangi yöntemle ve ne biçimde toplanırsa toplanırsın, sonuçta ülke kaynaklarından finanse edilir. Yani emekçi halkın emeğinin sömürülmesi, ülkenin bütün yeraltı ve yerüstü zenginliklerinin talanı, aslında iç borçlanmanın esas kaynaklarındandır. İç borçlanma rakamının yükselişi ise, bu sömürü ve talanın varlığı boyunca göstergesinden başka bir şey değildir.

İktidarın hiçbir politikası değiş tutmuyor

Çiller, daha Ekonomiden Sorumlu Devlet Bakanlığı koltuğuna adım attığında, "Döviz, faiz ve borsa arasındaki ilişkilerin tüm içinde simsesi gerektüğünden" söz etmiş ve sonraki günlerde de bu üçlünün ekonominin gidişatını belirleyeceğini sürekli vurgulamıştı. Çiller'e göre, ekonominin iyive gitmesi için borsa piyasadaki parayı emmeli, yani istikrarlı bir biçimde değer kazansın, faiz oranları düşmeli, TL döviz karşısında ayaklarını yere sağlam basabilmeliydi... O, geçmişten bugüne, günlerini hep bu nakaratla geçirdi. Ekonomik işler hiçbir zaman tükürden gitmediği için de, Çiller'in bir dediği diğeri hiçbir zaman tutmadı. Ne faizde, ne dövizde, ne de borsada bir "istikrar" sağlanamadı. Faiz yükseldi, döviz TL karşısında değer kazandı, "çok güvenilen" borsa ise sırtını bir türlü verden kaldıramadı...

Eylül ayı yaklaşıncı, döviz-faiz ilişkisi yeniden gündeme geldi. Bildiği gibi, net %30 getirili hazine bonolarının ödemeleri Eylül ayında yapılacak. Ödemelerin toplam tutan ise 13.6 trilyon civarında. Bu ödemelerin beklentisi faizleri altüst etti. Ekonomideki durgunluktan yararlanarak faizlerin aşağı düşürülmesi eğilimi sonucunda iktidar şimdiden panik yaşamaya başladı. Çünkü nereye el atsa orası bir çıkmaz sokağa dönüşüyor. Faizlerin yüksekliği ekonomik dengeleri tepetaklak ediyor. Yükselen faiz kredi maliyetlerini, o da enflasyonu körükliyor, zamlar birbirini kovalıyor. Faiz oranları düşüş eğilimine giriyor, o zaman da

paranın şimdi olduğu gibi nereye kaçacağı belirsiz hale geliyor. Sonuçta iktidar nereye el atsa orası lime lime doküyor. Bütün ekonomik-politikalar çıkmaza sürükleniyor.

* * *

Küçük esnaf peşe peşe iflas ediyor...

Ekonomik krizin en fazla etkilediği halk kesimlerinden biri de küçük esnafıdır. Bu kesim, genel anlamıyla emekçi halk kapsamında yer alır. Bunlar ufak çaplı sermayelerini krize karşı koruyabilmek için sürekli olarak bir savaşım içindedirler. Her zaman kendini bir basamak daha yukarı urmandırabilmenin özlemi içinde didimp duran küçük esnafın evdeki hesabı çoğu kez çarşıya pazara uymaz ve ekonomik durumunu güçlendirmek bir yana, elindeki korumaya çabalar duruma düşer... Ancak bu çabalar da anladığımız az sayıda "şanslıya havır getirir"... Büyük bir çoğunluk ise iflas eder, iflasın eşjünde her gün yeni bir korkuyla uyanır ya da halkın dediği gibi "ne onar ne konar..."

Türkiye Bakkallar ve Bayiler Federasyonu'nun açıkladığı verilere göre, son üç aylık dönem içinde 10 binin üzerinde bakkal iflas ederek kapılarına kilit vurmuş. Aldığı mali telar yerine kovanayan, emekçi kesimin çok olup giden alım gücü karşısında elindeki satmakta zorlanan, üstelik ağır vergi yükünü omuzlamak zorunda kalan küçük ölçekli bakkal ve bayiler için önümüzdeki günlerin yeni iflas haberleriyle gelmesi sürpriz olmayacak...

Gerilla komutanlığından ihanete

ARAFAT "Tankların topları bir anlımsızlıkla evleri dövmeye baş-ladı. Vahşice, evlerle gerilla buraları arasında fark gözetmeden... Muthiş bir soktu. Kör ve çekikten canavarlar gibi, tanklar, Maksim meydanına ilerlediler. Bütün gerilla örgütleri buraları boşalttılar ve çekildiler... Hiç kimse ne yapacağını bilmiyordu.

Gerçekten çok garip bir şey oldu. Abu Ammar, Hüseyin Caddesi'ne geldi. Geri çekilen savaşçılara durmalarını ve mayınları yerleştirmelerini, bombalar, gaz tenekeleri ve her çeşit madeni eşyadan bankatlar kurmalarını istedi. Gitti bulabildiklerini bizzat kendisi getirdi ve birkaç kişinin yardımıyla sokajın ortasına itti. Birdenbire ortajlı yüksek bir moral kaplamıştı ve geri çekilenler yeniden toparlanmaya başladı.

Abu Ammar, Mısır aksıyla bağırı: İki saat dayanın yoldaşlarım, onlara öyle bir ders vereceğiz ki, asla unutmayacaklar." (Dünya Filistin, syf.78)

Burada anlatılan Abu Ammar, 50'li yılların sonunda ismi Filistin ile birlikte anılan ve 1956'da kurulan El-Feth'in silahlı gücü El-Saika (Kasırğa) adlı gerilla ordusunun komutanı Arafat'tan başkası değildir. O yıllarda Arafat İsrail'e karşı sürdürülen silahlı mücadeledeki cüret, insiyatifliği ve karizması ile kısa sürede Filistin halkının da kalbini fethetmiş ve El-Feth'in lideri konumuna gelmişti. Karizması ile öne çıkan Arafat, El-Feth örgütlenmesi kurulmadan önce de Süveyş Kanalı'nda emperyalizme karşı savaşmış ve Filistin topraklarında ilk silahlı eylemi gerçekleştiren gerilla birliğine de komutanlık yapmıştı.

Bugün uzlaşmanın mimarı olan ve Filistin mücadelesi içinde uzlaşmacılığın

Geçmişini çizmeyen ve silahlı mücadeleyi bırakan Arafat, bugün emperyalizmin politikasıyla işbirliği içinde.

simgesi olan El-Feth, kurulduğu andan itibaren ağırlıklı olarak küçük burjuva çizginin egemenliği altında kaldı. El-Feth'te küçük burjuvazinin pragmatizmi daha baştan kendisini göstermiş ve El-Feth ittifak, güçlenme ve ulusalcılık adına işbirlikçi Arap rejimleriyle çıkar ilişkisi

nı gösterdiler. İlk turu 29 Mayıs'ta yapılan seçimlerde, seçimleri boykot çağrısı yapıp eylemlerini yoğunlaştırdıkları anda boykot çağrısına Kolombiya'nın %70'i uydular. Üstelik seçimlere katılanlar arasında Demokratik İttifak adını kullanan "eski" gerilla örgütü M-19 da olduğu halde.

M-19 '60'li yılların sonundan, seçimlere girebilmek karşılığında silah bıraktığı 1988'ere kadar verdiği silahlı mücadele ile halkın desteğini kazanmış, oldukça popüler bir gerilla hareketiydi. M-19 silahı bıraktıktan sonra ilk yıllarda girdiği seçimlerden 9 sena-törlik ve birçok kasabada belediye başkanlıklarını kazanmış. Daha sonra hükümete girerler ve hızla halkın desteğini kaybettiler. En son olarak da ilk turu 29 Mayıs'ta yapılan ve Kolombiya Devrimci Silahlı Güçleri'nin boykotu nedeniyle ancak %30 katılımı gerçekleşen seçimlerde de ancak %3.8 oy alabildiler. Kolombiya halkı tercinini uzlaşanlardan, çözümü teslimiyette arayanlardan yana değil, savaşanlardan yana kullandı.

Kolombiya Devrimci Silahlı Güçleri bugün savaşı yükseltirken, karşısına yalnızca ordu birlikleri ve faşist örgütlenmeleri değil, M-19 gibi teslimiyetin teorisiyi yapan "eski" bir gerilla örgütünü de alıyor.

bulunan Filistin burjuvazisinin de El-Feth yapısında barınmasına izin vermişti. Böyle bir durumda bile Filistin topraklarında daha fazla pazar ve kâr elde etmekten başka hiçbir hedefi olmayan burjuvaziden, emperyalizme karşı savaşta fayda beklenmişti. El-Feth bir yandan bünyesindeki burjuvazinin güçlenmesine izin verirken, bir yandan da çevresindeki işbirlikçi Arap hükümetlerine karşı gelişen toplumsal muhalefete "İç işlerine karışmama" gerekçesiyle destek vermiyordu. Oysa aynı süreçte diğer gruplar Filistin devrimini Arap devriminden bağımsız görmüyorlar ve bu muhalefet gruplarına destek oluyordular. El-Feth'in bu tavırını onu, işbirlikçi Arap rejimlerinin "sevgili çocuğu" konumuna getirdi. Bu pragmatist politikayı Arafat şöyle ifade ediyordu: "Hiçbir Arap ülkesinin iç işlerine karışmayız, ancak her türlü yardım ve desteği kabul ederiz." (age. s.83)

El-Feth tüm bu pragmatizme rağmen zaman zaman Arap rejimlerine yarananmıştı. Filistin direnişi, işbirlikçi bölge ülkeleri için tehlike haline geldiğinde, Arap rejimleri Filistin halkına karşı katliamlar gerçekleştirmekten geri kalmadılar. Yaşanan bu katliamlara Tel-Zaatar'a, Kara Eylül'e rağmen, El-Feth politikasını bugüne kadar taşıdı.

Kendisini bölgedeki işbirlikçi hükümetlere karşı gelişen toplumsal muhalefetin dışında tutan küçük burjuva anlayış, Filistin direnişini de milliyetçi bir bakışın içine hapsetti. FKO (Filistin Kurtuluş Örgütü'nün kurumasıyla birlikte bu yapının içinde yer alan El-Feth, 1969'da yapılan kongrede FKO'nun liderliğine getirildi. FKO içinde yer alan çeşitli örgütlenmelerin ortak noktaları, en temelde İsrail'e karşı ulusal taleplerle mücadele ediyor olmalarıydı. FKO bu süreçte bizzat askeri güçlerle Arap-İsrail savaşlarında yer alırdı ve 1973'te yapılan 4. Arap-İsrail savaşında İsrail'e karşı ilk büyük başarısını elde etti. Filistin direnişini moral olarak güçlendiren bu başarı aynı zamanda bağımsız Filistin ve İsrail'in bölgeden atılması hedefi açısından önemli bir kazanımdı. Fakat Arafat önderliğindeki El-Feth bu durumu değerlendirmek yerine ABD'nin BM kararlarıyla devreye soktuğu "uzlaşma formülü"ne sarıldı.. Öneride, Batı Şeria ve Gazze'de Filistin devleti kurulması, bu devletin İsrail-Ürdün askeri gücü tarafından kontrol edilmesi, bölgede sürekli barış gücünün bulunulması gibi maddeler yer alıyordu.

Öneriyi, "taktik" adına kabul eden Arafat o süreçte bunu şu şekilde savunuyordu: "Bu anlaşma bizim için bir adım olacaktır. Elde ettiğimiz topraklarda savaşı daha da güçlendireceğiz." Arafat'ın pragmatist bakış açısıyla kabul

ettiği bu öneri, gerçekte İsrail'in bölgedeki varlığının onaylanmasındı ve bağımsız Filistin'in kurulmasında engel oluşturmaktaydı. Arafat'ın anlaşmaya yeşil ışık yakmasıyla FHK'nin de içinde bulunduğu bazı örgütler FKO'den ayrılarak "Red Cephesi" adıyla yeni bir oluşuma gittiler. Bu örgütler daha sonra zaman zaman FKO içinde yer aldılar da çok etkili olmadılar. FKO içinde El-Feth'in belirleyiciliği devam etti.

Bu anlaşmayla başlayan süreçte Arafat diplomatik ilişkilerini yoğunlaştırdı ve artık BM'nin değişmez siması haline geldi. Emperyalizmle uzlaşma arayışına giren FKO, zamanla daha da geriledi. Hatta çok güçlü görüldüğü Lübnan'da bile İsrail'in 1982'de Beyrut kuşatması ile Filistin halkına karşı katliamlar başlamasından sonra Arafat Lübnan'da terk etti ve mülecçiliği seçti. Bütün uzlaşma girişimlerine rağmen emperyalizm 73'teki sözünü tutmamıştı.

1986 yılıyla birlikte Filistin topraklarında İsrail'e karşı kendiliğindenliğin ağır bastığı bir mücadele başladı. Daha sonra Filistin'deki direniş hareketlerinin yönlendirmeye çalıştığı mücadele 1987 yılı sonunda Intifada'ya dönüştü. Arafat'ın uzlaşmacılığı burada da kendini gösterdi. Arafat bir yandan Intifada içerisindeki gençliği "Benim generallerim" diye sahip çıkarken, diğer yandan direnişin silahlı mücadeleye dönüşmemesi için de her şey yaptı. Mücadeleye geniş bir katılım sağlayan Filistin halkının elindeki silahlı taş, sopa ve sapanla sınırlandırı.

Bugün yapılan Gazze-Eriha anlaşması ise Filistin halkının emperyalizm tarafından teslim alınmasından başka bir anlam taşımıyor. Anlaşma ile Filistin halkının ekonomik ve siyasal açıdan emperyalizme bağımlılığı resmleştiriliyor. Anlaşma ile ne göç ettirilen Filistinliler vatanlarına geri dönüyorlar ne de Filistinli tutsaklar serbest bırakılıyor. Bu anlaşma ile Filistin halkına işbirlikçilik ve ihanet dayatılıyor. Tutsak Filistinlilerin serbest bırakılması için İsraili ödümünüş olmak ve İsrail'e karşı siyaset yapmamayı taahhüt etmek şart koşuyor. İsrail yasalarını uygulanmak için Filistinlilerden polis gücü oluşturuluyor. Bu anlaşma Filistin halkı için onursuzluk ve ihanete eşanlamlıdır.

Arafat'ın emperyalizmle yapıldığı bu anlaşma onu, ihanete kadar götürdü.

Arafat artık Filistin halkının gözünde bir gerilla komutanı değil, ihanetin sembolü ve uzlaşmacılığın mimarı olarak yer alıyor. Tüm bunlar karşısında Arafat'ın hala bağımsızlıktan söz ediyor olmasının hiçbir inandırıcılığı yoktur. 1973'te taktik adına emperyalizmin uzlaşma önerisini kabul eden Arafat, bugün imzaladığı anlaşma ile emperyalizme tamamen teslim olmuş durumda. Fakat Filistin halkı bu onursuzluğu ve ihaneti kabul etmeyecek.

Bugün gelinen noktada ne geçmişin gerilla komutanı Yasser Arafat ne de başka bir küçük burjuva önderlik Filistin halkına bir şey veremez. Çözüm pragmatik milliyetçi bakış açısından uzaklaşarak silahlı mücadele temelinde emperyalizme karşı mücadeledir. Intifada'nın önu silahlı mücadele ile açıldığında Filistin halkı kazanacaktır.

Kolombiya'da gerilla vuruyor

19 Haziran'da ikinci turu yapılan başkanlık seçimleriyle birlikte Kolombiya'da gerillalar ile hükümet güçleri arasındaki çatışmalar hızlandı. Kolombiya Devrimci Silahlı Güçleri'ne bağlı gerillalar ülkenin pek çok bölgesindeki askeri kışlaları ve polis karakollarına yordettikleri saldırılarını yoğunlaştırdılar.

21 Temmuz günü başladığı saldırıyla aynı gün 6 ayrı kasabadaki karakolları hedef alan Kolombiya Devrimci Silahlı Güçleri, bu karakolları ağır maki-nel tüfekler, roketler ve el bombalarıyla tahrip ettiler. Hedef alınan karakolların bir kısmı Calere ve Pasca gibi başkent Bogotá'nın kuzeydoğusunda-yken, diğerleri -Chingaza, Patoca, Cruz, Verde- doğusunda-ydılar. Eylemlerin aynı anda farklı bölgelerde olması gerillanın Kolombiya'daki yaygınlığını göstermesi açısından anlamlıydı.

Karakolları saldırıların olduğu gün Kolombiya hükümeti için gerçekten "kötü bir gün" oldu. Çünkü hükümet ne karakolları yönelik saldırıları durdurabilir ne de 4. Ordu Komutanı General Carlos Gil Colarado'nun gerillaların bombalarından ölmesini...

Kolombiya Devrimci Silahlı Güçleri yalnızca askeri eylemleriyle değil, özellikle seçimler arasında ortaya koydukları kitlesel destekleriyle de Kolombiya'da iktidara alternatif olduktan-

Siğ sularda "sol"culuk yapmak

24 Temmuz Pazar günü sansürün kaldırılışının yıldönümü nedeniyle İstanbul Dolmabahçe Sarayı'nda bir tören düzenlendi. Törende aynı tarihi taşıyan Cumhuriyetteki köşesinde; "Türkiye'de ise bugün bile insan, her şeyi okuyamıyor, serbestçe konuşamıyor, cezaevleri fikir suçlarıyla dolu, bu nedenle açılan davalar artıyor" diyen İhan Selçuk Demirel'in elinden "Basın Özgürlüğü Ödülü"nü aldı. Yani İhan Selçuk bir yandan basın özgürlüğünün öneminden yakınırken, diğer yandan da basına sansürün doğal görün, fikirlerinden dolayı gazetecilere kurşunu, işkenceyi, cezaevlerini reva gören bir devletin Cumhurbaşkanı'nın elinden ödül almaktan çekinmediği.

İhan Selçuk her zaman Cumhuriyet gazetesinin ve kendisinin ilercisi, düzene muhalif bir ses olduğunu savunur. Hatta zaman zaman çarşak kendisinin sosyalist olduğunu bile söyler. Ancak söylediği en radikal söz yukarıda yaptığımız alıntı kadardır. 12 Eylül'den bu yana daha osununu hiç söylemedi. Hatta 12 Mart işkencisi Memduh Ünlü'ye cezaalandırıldığında "Yazık, işkenceci de insandır" sözleriyle kendisine de işkence yapana savunurken, devlet terörüne ilişkin tek oddi söz söylemedi. Uğur Mumcu öldürüldüğünde katilleri şiddetle lanetledi ama hedefi yeni devleti göstermedi ya da göstermeyi tercih etti. Özellikle son yıllarda giderek "suya sabunla dokunmayan" aydın tipine yaklaştı.

Bilmiyor mu? Kontregerillayı hiç mi duymadı? Devleti hiç mi tanımıyor? Pekli nasil bunlardan söz etmeden aydın, sosyalist ve onurlu olduğunu savunabiliyor? Yoksa İhan Selçuk, sosyalist, ilercisi ve namuslu olmanın ne demek olduğunu

mu bilmiyor?

Geçen yıl İYÖ-DE'li bir öğrenci, Şengül ve Uğur'un bir öğrenci evinde katledilmesinin tanığı Ergül Uzundüz'in anlatılarının bulunduğu bir video kasetle İhan Selçuk'u ziyaret etti. Ona "Bu açık bir katliamdır, polis silahsız arkadaşlarımızı katletti, bu olayın kamuoyunda teşhir edilmesi için sizden yardım istiyoruz." dedi. İhan Selçuk İYÖ-DE'li öğrenciyi, duvarı olacağına, bu konuya yazısında yer verinceye dair söz verdi. Ne de olsa aydın bir yazar olarak böyle sine açık bir katliama tavır almamak, hem de bunu açıkça söylemek; "Özür dilerim yavrım, bu yaşından sonra benim kadıracığım iş değil" demek soluğu, yığılma leke sürdükü... Ama İhan Selçuk, Uğur'a ve Şengül'e ilişkin tek satır yazmadı. Şimdi ise çok "meş-

Ekleyici bir müzik eşliğinde kame-

gul" bir "büyük yazar" olduğundan dolayı konuyu unutmuyor bile. Kısacası devlet terörü, işkence, katliam, köylerin bombalanması, Kürt köylüsünün göç ettirilmesi ve infazlar İhan Selçuk'un hiç duymadığı, yazmadığı bir dünyanın gerçekleri. Bu yüzden de onun sol literatüründe yalnızca "sof'un birleşmesi, Çiller'in malvarlığı, IMF politikaları, Avrupa komünistlerinin dedikoduları vb. gibi işkenceyi, tutukluğu göze almadan kaleni oynatabilecek konular var. İşte bu yüzden, devlet terörünün baş sorumlularından birinin elinden, üstelik yazarların, aydınların, sendikacıların düşüncelerinden dolayı cezaevlerine doldurulduğu bir dönemde objektiflere gülmüşyerecek ödül almaktan çekinmiyor. Öyle ya, İhan Selçuk'un kendisine uyguladığı sansürün yanında devletin uyguladığı sansür hiç kalır.

diyor. Bunları yaparken yalnız değil, ya-

çini yaptığı duruşmada savunma hakkı

Çiğnediğiniz yasalara halkı uymaya çağırmanız

ralara doğru zafer işareti yapan Ertürk Yöndem "Bundan sonra bu işaret gelişen, huzurlu bir Türkiye'nin, 2000'li yılların Türkiye'sinin işareti olacak. Bu işareti bölücülere, katillerle kaptırmayız." diyor. Ekranı kanlı görüntüler, ağlayan insanlar, eğitim yapan sözde "bölücü hainler" var. "PKK Meclis'te dediniz, PKK Meclis'teydi. Şimdi Meclis'te değil cezaevlerinde" diyor Ertürk Yöndem her zamanki ulaklık hükmeden görüntüsüyle. Ve DE'li milletvekilleri hakkındaki suçlamaları sayıyor teker teker. Yargılıyor, hüküm giydiniyor; idam edilmeli, yıllarca yatmalılar cezaevinde

nında DGM Başsavcısı Nurettin Demiral da var. Görüntüsü yok ama gölgesi var. Evet, kontregerillanın has adamı TV yapımcısı Ertürk Yöndem'in MTT'len ve DGM savcılığından aldığı belgelerle harzladığı, vatan millet aşkıyla DE'li "bölücü" İhan ettiği ve "yerden yere vurduğ" programdan söz ediyoruz...

Daha henüz iddianamesi yeni tamamlanmış, yargılanmasına başlanmamış, soruşturma aşamasındaki bir dava, programa konu olan. Artık bundan sonra iş Başsavcı Nurettin Demiral'a kalması, belgeler, deliller, kamuoyu, her şey hazır. Nasilse Ertürk Yöndem'in başkanlı-

dahi verilmeden DE'li yargılanırlar, mahkum ediliyor. Basın ve yargı işbirliğinin önemi bu program dolayısıyla da bir kez daha vurgulanmış oldu. Yoksa "Devletin milletiyle bölünmez bütünlüğü"nü koruma işi yalnızca Demiral'a kalsa, nasıl kalkar altından, nasıl korur koca devleti tek başına. Şimdi bir de Göl'dün görüntüsü varken, bunca kanunu nasıl çöner tek başına bir DGM savcısı.

Bugün devlet kademesinde yer alanlar Cumhurbaşkanı'ndan bürokratlara kadar Anayasa başta olmak üzere tüm yasalara çiğnemekte hiçbir sakınca görmüyorlar. Yasama yok, devlet ihtiyaca göre çıkarılan kanun hükümünde kararnamelele yönetiyor. Yürütme yok, çıkarılan karamameler ihtiyaca göre çiğneniyor. Yargı zaten yok; kontregerilla, kendi yasalarna göre "adalet" dağıtıyor. Ertürk Yöndem ise kontregerilla hukukunun basın-yayın sözcülüğü yapıyor. Hazırladığı programla "hukuk devleti"ni koruma adına hukuku çiğliyor.

Bunu DE'li milletvekillerini korumak için bir başkası yapmış olsa "Süren bir dava hakkında beyanda bulunmaktan, yorum yapmaktan" yargılanırdı. Ancak Ertürk Yöndem bunun için yargılanmayacak. Çünkü o devletin yüksek çıkarları için, yukarıdakiler ne emrederse yapan bir kukla, bir kontregerillacı.

Egemenler yasalarna kendileri dışındaki herkesin uymasını istiyor. Ancak unuttukları bir nokta var: Kendi çiğnedikleri kuralları topluma dayatamazlar, uyuymasını istemeyebilir, isteseler de bir şey değişmez. Çünkü kendi koydukları yasalara çiğneyerek geçirdiklerini ortadan kaldırıyorlar. Ve şunu da unutmamalıdır ki, halk kendi yasalarnı uyguladığında adaletten kaçamayacaklar.

Devlet en büyük "baba"

Bugüne dek düzenin kontregerilla düzeni, ülkemizdeki hukukun da kontregerilla hukuku olduğu defalarca söylendi ve biliniyor. Devletle ilgili bildiğimiz bir tanım da düzenin içinden, devlet mekanizmasının üstlerinde bir sermayedardan, eski devlet bakanı Mehmet Ali Yılmaz'dan geldi. Mehmet Ali Yılmaz Çiller'in malvarlığının araştırılmasının Meclis'te oylanarak reddedilmesinin ardından istifa etti ve Sabah gazetesinde yayınlanan bir söyleşide "Türkiye'de mafya devlettir" ilirafında bulundu.

Mafya hukuku da kontregerilla hukuku gibi kuralsızlığı, yasa tanımazlığı ifade ediyor. Her ikisinde de "güçlüysen istediğini yaparsın" kuralı hakim. Her yer yolsuzluk iddialarıyla çalkılanıyor, bir yandan İLKSA'N, diğer yandan arazi yağması, İSKİ, rüşvet, çıkar hesaplarıyla dağıtılan milyarlık, trilyonluk ihaleler vb. Tüm bu görüntüler ise sadece buz dağının su üstündeki kesimi. Mehmet Ali Yılmaz'ın boş bulunup söylediği, "delikanlıca" itiraf ettiği bu sözler işte bu gerçeği yansıtır. Devlet en büyük silahlı güce sahip. Fedailerine resmi ya da gizli ödeneklerden maaş veriyor, her türlü kuralsızlığı, hukuksuzluğu örütüyor. Tek derti var! Kendisine karşı gelene en etkili şekilde cevap vermek. Eroinden fuhuşa, şan-

ajdan rüşvete dek tüm kirli işlerin içerisinde; yani mafya basına yansıtıldığı gibi mahkemeye düşen üç-beş kişiyle sınırlı değil. Zaten sırtını devlete dayayan mafya babası "İsadamı" olarak anılıyor.

Resmi ağuzlar devleti "hukuk devleti" olarak tanımlıyor. Oysa bir hukuk devletinde herkes ayrıcalıksız aynı yasalara uymak zorundadır. Ülkemizde ise deyim yerindeyse büyük balık küçük balığı yutuyor. Ve günün koşulları ne gerektiriyorsa, büyük balığın çıkarına ne uyuyorsa kural odur. Ne de olsa ülkemizde başbakanlık yapan kişi trilyonluk mal varlığının büyük kısmını mevkisini kullanarak yaptığı arazi yağmasına borçludur.

Mehmet Ali Yılmaz'ın kendisi de faşist mafyanın en büyük isimlerinden birisi, ülkenin sayılı zenginleri arasında yer alıyor ve İsadamı görünüyor. Aynı zamanda da politikacı, DYP'den Meclis'e girmiş, Demirel'in

en has adamlarından ve Devlet Bankası'na getirilmiş. Mehmet Ali Yılmaz tüm bu özellikleriyle sistemin İsadamı ve politikacı tipini çok iyi örneklüyor.

Mafya hukuku sömürmek için var, devlet de sömürden komisyon alarak bu düzeni ayakta tutuyor. Ancak devletin içinde olduğu bu kuralsızlık her geçen gün meşruluğunu yitirmesine neden oluyor. Halklar nezdinde giderek daha çok teşhir oluyor ve "devlet baba" imajı "kontregerillacı, mafyacı devlet" imajına dönüşüyor. İşte bu yüzden bu kuralsızlık onların sonu olacak. Emekçi halk onları akitıkları kanda, yüzükleri pisliğinin içinde boğacak.

İktidarın cezaevlerine saldırısı direnişle cevaplanıyor

- Yozgat ve Konya cezaevlerinde direniş kazandı... 1 Temmuz'da başlayan Aydın ve 6 Temmuz'da başlayan Buca cezaevlerindeki açık grevleri sürüyor.

- Cezaevlerindeki direnişe destek amacıyla tutsak ailelerinin 17 Temmuz'da İHD Ankara merkezinde başlattıkları açık grevi, 4. gününde SHP genel merkezinin işgal edilmesiyle boyutlandı. Ailelerin açık grevine 28 Temmuz günü polis saldırdı.

Devrimci tutsak cezaevlerinde keyfi yaptırımlara ve saldırılara karşı direnirken cezaevi duvarları dışında da bu direnişlere destek veriliyor. Yozgat, Konya Buca ve Aydın cezaevlerindeki tutsakların aileleri 17 Temmuz günü başlattıkları açık greviyle tutsakların direnişlerine güç katmayı hedefliyorlardı. Daha sonra bu eylemin etkisini artırmak amacıyla aileler açık grevinin 4. günü olan 21 Temmuz'da SHP Genel Merkezi'ni işgal etmeye ve açık grevlerine burada devam etmeye başladılar. Genel merkezdeki açık grevinin ilk günlerinde Konya ve Yozgat cezaevlerindeki açık grevleri kazanımla sonuçlandı.

Ailelerin açık grevi devam ederken 28 Temmuz günü bazı parti yetkililerinin izniyle SHP Genel Merkezi'nin çevresini sardıkları sona kımlik kontrolü bahaneyle içeri giren polis, Çihan Seker, Ali Gül ve soyadını öğrenemediğimiz Yusuf adlı tutsak yakınlarını zorla binadan çıkardı. Genel merkez binasının içinde bir süre daha katan polis, diğer tutsak yakınlarını da bir odaya kilitleyerek binadan ayırdılar. Tutsak yakınlarına da küfürler ve hakaretler yağdırdı. Polis bu yolla eylemi teorit etmeye çalışırken ziyaretçi giriş çıkışını da engellemeye çalışıyordu.

Gazetemize gelen haberler üzerine Genel Merkez binasını aradığımızda SHP'li görevlilerin tavrıları da oldukça dikkat çekiyordu. Bize herhangi bir bilgi vermek istemedikleri gibi polis saldırısından da haberi yokmuş gibi davrandılar. Ailelerle görüşmek istediğimizde önce çeşitli gerekçelerle bunu engellemek istediler. Ancak, diretmemiz ve uzun ısrarlarımız sonucu görüşüğümüz tutsak aileleri Genel Merkez'in etrafının polise çevrili olduğunu, kendilerinin de odada kilitli tutulduklarını anlattılar.

28 Temmuz günü polis saldırısından bir süre önce de iki ana ve Avukat Murat Demir bir milletvekili ve Adalet Bakanlığının iki görevli eşliğinde Buca ve Aydın cezaevlerindeki açık grevlerinin sonuçlanabilmesi için cezaevi idaresiyle görüşmek üzere yola çıkan bir basın açıklaması yaparak kamuyuouu gelişmelerden haberdar ettiler. Basın açıklaması sırasında SHP'li yetkililer, ailelerin tümünün Genel Merkez binasını boşaltmasını istedikleri. Ancak aileler bu teklifi reddetti. Ve cezaevlerindeki açık grevleri sonuçlanana dek SHP Genel Merkezi'ndeki direniş sürdüreceklerini belirttiler. Polis saldırısının bu tartışma

sonrasında gelişmesi ise SHP'li yetkililerin yaklaşımı açısından dikkat çekiyordu.

Hala süren SHP'deki açık grevinde haleyarla türkülerle direnişlerine renk katan, aileleri bugüne kadar Liman-İş Genel Başkanı Hasan Biber, BEM-SENİTİLER, SAĞLIK-SENİTİLER ve DLMK'lılar yalnız bırakmadılar. Ailelere verilen desteğin en ilginç ise 24 Temmuz gecesi yeni evli bir çiftin doğulduktan sonra ailelere dayanışma için Genel Merkez binasında bir çözüm gelmesini istedikleri. Karayalçın aileleri dinlemek istemeyince sloganlar ve alkışlarla protesto edildi. 26 Temmuz günü ise ailelerin oluşturduğu heyet Adalet Bakanlığı Müsteşarı Yusuf Kenan Doğan ile görüştü. Bazı milletvekilleri ile Ceza ve Tevkiyeveleleri Genel Müdürü Zeki Günç'ün bulunduğu bu görüşmeden herhangi bir sonuç alınmadı.

Aileler daha sonra da aralarından bir heyet oluşturarak Aydın Cezaevine gittiler. Burada idareyle görüşen aileler, tutsakların haklı taleplerinin bir an önce yerine getirilmesini istedikleri. Ancak cezaevi idaresi buna yanaşmadı. Böylece bu görüşmeden de herhangi bir sonuç alınmamış oldu.

Açık grevinin sürdüren ailelerden TİYAD'lı Nuriye Sarıya gelişmeleri değerlendirmesini istediğimizde çocuklarının gasp edilen haklarını almak için mücadele ettiklerini, direnişin içerisyle-dışarıyla bir bütün olduğunu anlattı bize. Günlerdir süren açık grevine rağmen didimk durarak "Sindii çocuklarımızı bir saldırı var. Bunu püsküllüne kadar, cezaevlerindeki açık grevleri bitene kadar biz de mücadelemize devam edeceğiz." derken kazanacağına olan inanç vardı yüzünde.

Yozgat ve Konya'da Direniş Kazandı

Yozgat Cezaevinde devrimci tutsakların sürdürdüğü açık grevi, direnişin 39. gününde 22 Temmuz'da sona erdi. Buna göre Yozgat Cezaevinde siyasi temsilcilik hakkı tanınırken, görüş yasağının ve keyfi baskılar da kalktı. Aynı günlerde Konya Cezaevinde de idare tutsakların direniş karşısında talepleri kabul etmek zorunda kaldı. Taleplerin kabul edilmesi üzerine süresiz açık grevi 21 Temmuz günü sona erdirildi. Konya'da cezaevi idaresi tutsakların koğuş temsilciliğini, koğuş temsilcilerinin haftada bir kez görüşmelerini, bayan ve erkek tutsakların aynı anda avukat görüşme çıkabilmeleri taleplerini kabul etti.

Dışardan yayın, yiyecek ve ilaç alınmadaki sınırlamalar ve keyfi engellemelerin de bundan böyle olmayacağına dair söz verildi. (*)

Buca ve Aydın Cezaevlerinde Direniş Sürüyor

Aydın Cezaevindeki açık grevi 30'lu günleri aştı. Aydın Cezaevindeki tutsakların dışarıya gönderdikleri makale, araştırma vb. siyasal yazıların üzerindeki engellerin kalkması, şartsız ve soyadı tutma zorunluluğu olmaksızın ziyaretçilerin kabulü, ziyaret yerinde temsilcinin bulunması, temsilcinin koğuşları gezebilmesi, değişik dillerdeki mektupları üzerindeki engellerin kaldırılması, yemekhane kapılarının 24 saat açık tutulması, görüş yeme gardiyanların alınmaması vb. talepleri var. (*)

Buca Cezaevinde de 6 Temmuz'da başlayan açık grevi devam ediyor. Buca Cezaevinde tutsaklar, bayan tutsakların koğuşlarının değiştirilmesi, temsilcilerin bir araya gelerek toplantı yapabilmeleri, jandarma terörüne son verilmesi, çift kelepçe uygulamasına son verilmesi, görüşlerdeki kısıtlamaların kaldırılması, bayanlarla haftada bir yapılan görüşlerin genişletilmesi, dışardan getirilen yiyecek maddelerinin üzerindeki kısıtlamaların kaldırılması gibi talepleri kabul edilinceye kadar açık grevini sürdüreceklerini açıkladılar.

Buca ve Aydın'da açık grevleri süreren Aydın'daki tutsaklarla görüşen Avukat Kemal Bilgi yaptığı açıklamada Aydın Cezaevindeki süresiz açık grevinde bulunan tutsaklardan Mehmet Aziz Tunçtürk, Hüseyin Cengiz, İbrahim Halli Turan, Mustafa Sarıkaya, M. Emin Karatay ve Münir Akçakaya'nın sağlık durumlarını ağırlaştığını bildirdi.

Ankara Merkez Kapalı Cezaevinden Açık Grevlerine Destek ve Jandarma Terörü

Ankara Merkez Kapalı Cezaevindeki PKK, DHP, TKP-ML Hareketi ve PRK-Rızgarı davası tutsakları 21 Temmuz günü yaptıkları açıklamada Yozgat, Buca ve Aydın cezaevlerinde sürmekte olan süresiz açık grevlerini desteklemek için dokuz günlük dönüşümü açık grevine başladıklarını duyururken Devrimci Sol, THKP/C HDÖ, TKP(ML)-TK-KO, TKEP-Leninist ve TIKB-GK tutsakları diğer cezaevlerindeki süresiz açık grevlerini desteklemek için 22 Temmuz günü süresiz açık grevine başladılar.

27 Temmuz günü tutsakların diğer direnişlere destek olmasını hazmedemeyen faşist subaylar hırslarını hastaneye sevk edilen Devrimci Sol tutsaklarından Gülnihal Yılmaz'a elleri kelepçeliyle saldırarak çıkardılar. Saldırıda Gülnihal Yılmaz kollarından, başından ve burundan yaralandı. Bu saldırı son süreçte mahkemelere ve hastaneye gidis gelişlerde devrimci tutsaklara yönelik saldırının bir parçasıydı. Bu saldırı üzerine Devrimci Sol, TKEP/L ve THKP-C/HDÖ davası tutsakları cezaevindeki 2. kısmı işgal ederek "İşkencici Subaylardan Hesap Soracağız." Devrimlere Kalkan Eller Kıracağız" diye slogan attılar. Devrimci tutsakların işgal eylemi üç saate yakın sürdü. Ayrıca bir basın açıklaması yapan tutsaklar saldırıyı kınadılar. "Bundan sonra gelişilecek her türlü

saldırından ve yaşanacak olaylardan başka işkencici subayı Üstgenel Mustafa Sahin ve olaya doğrusuz kalan cezaevi yönetimi sorumlu olacaktır." dediler.

Bursa Özel Tıp Cezaevinden Devrimci Sol, THKP-C/HDÖ, TKEP/L, TDKP, PKK, TEKOŞIN, KUK-RNK, TIKB, PRK/Rızgarı ve Ekim davası tutsakları 22 Temmuz günü yaptıkları açıklamada diğer cezaevlerindeki direnişleri desteklemek için 8 günlük dönüşümü açık grevine başladıklarını bildirdiler. Yine Sağmalcılar Cezaevinden TDKP-GKB davası tutsakları 26 Temmuz günü bir açıklama yaparak, diğer cezaevlerinde idarelerin keyfi baskılarına protesto ve tutsakların direnişlerini destek amacıyla 19 Temmuz günü başlattıkları açık grevlerini sürdürdüklerini açıkladılar.

Sakarya Cezaevindeki Keyfi Yaptırımlar

Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Metin Narin cezaevlerinde estirilen terörün tanığı oldu bir kez daha. Nazı kafa yapısına sahip müdürler ve savcıların yaptırımlarıyla karşılaştı. Metin Narin görüş için gittiği Sakarya Cezaevinde kalmakta olan müvekkilleri Şerife Doğan, Gülser Sarıgül, Fatma Koyupınar, Gülümser Tosun ve Sevgi Saymaz ile görüşürken...

Av. Metin Narin 22 Temmuz günü gittiği Sakarya Cezaevinde görüş yerinde müvekkillerini beklerken gardiyanlar tarafından "Cezaevi müdürünün incelemeceği" gerekçesiyle vaketkenmesi alındı. 10 dakika sonra ise gardiyanlar müdürün kendisini tutsaklarla görüşürken olduğunu, istiyorsa infaz savcısına konuşması gerektiğini söylediler.

Bu cevap üzerine Adapazarı Adliyesine giden Av. Metin Narin savcı Ertay Gıray ile görüştü. "Kardeşim niye geliyorsun, görüş yapmıyacağım, bunlar terörist, teröristlerin hiçbir hakkı olmaz, onlara daha neler yapacağız." diyen Savcı Ertay Gıray Av. Metin Narin'i tahrik etmeye çalıştı. Bunun üzerine Av. Metin Narin savcıya yazılı dilekçeyle başvurarak müvekkilleriyle görüşmek istediğini belirtti. Savcı ise dilekçenin altına "Adi geyenler hükümlü bulunduklarından ve terör suçundan hükümlü olduklarından dolayı görüşme talepleri reddedilmiştir." yazarak geri verdi.

Avukat Metin Narin Cumhuriyet Savcısının ve Cezaevi Müdürlüğü'nün bu keyfi davranışını bir dilekçeyle ve ektelik savcının yazısıyla ve imzası bulunan belgeyle birlikte Adalet Bakanlığı'na göndererek suç duyurusunda bulundu. Avukat Metin Narin Adalet Bakanlığının yazdığı dilekçede "Tarafıma verilen bu yanıt, adı konulmamış olsa bile ilgili cezaevinin toplama kampına çevrildiğinin resmi niteliğindedir." dedi.

(*) Gazetemiz yayına girdiği sırada Malatya Cezaevindeki tutsaklardan gelen bir teletrafı bu cezaevindeki açık grevinin 7. günde sona erdiği bildiriliyordu.

(**) Gazetemizin 101. sayısında Aydın Cezaevindeki açık grevine PKK'lı tutsakların 40'er kişilik gruplarla üç günlük açık grevi sürdürdüklerini yazmıştık. Aydın Cezaevindeki PKK'lı tutsakların açıklamasına göre, açık grevine 40 kişilik bir grup süresiz olarak katılmıştır. Düzeltir özür dileriz.

Malatya Devrimci Sol davası sona erdi

DGM'de umudun adı

Toros Kır Genilla Birliği davası tutsakları 12 Temmuz 1994 günü Malatya DGM'deki karar duruşmasında bir kez daha devrimci coşku, kararlılık ve inançla sınıf kınlarını haykırdılar.

Tutsak gerillalardan Cumhur Bircan, Ahmet Yılmaz ve Oğuzhan Durmuş yapmış oldukları ortak savunmalarında haklıklarının verdiği güvenle yargılanan değil yargılandıkları.

"Tanımadığımız ve meşru görmediğimiz, faşist Hitler'in, Mussolini'nin yasalarından alınmış ve hiçbir şekilde bağışsızlığından bahsedilemeyecek, kontrgerilla devletinin bir kurumu olan DGM'ler, bizi yargılamaya çalışan sözde hukukçular, yasa uygulayıcıları, keşif yetkilileri savcılar ve hakimler; Bugün burada oturduğumuz kürsüde biz halk savaşçıları yargılamaya çalışan sizler yıllardan beri işçiyi, köylüyü, memura, öğrenciyi kıracaksınız tüm emekçi halklarımızı hiç tereddüt etmeden keyfi beşekilde idam cezaları verip, zindanlara atarak onları pasifize etmeye, korkutmaya çalıştınız, efendilerinizin emirleri doğrultusunda bunları yaparken, bulduğunuz kürsünün bir suç kürsüsü olduğunu hiç düşündünüz mü?"

Mahkeme tarihinin 12-14 Temmuz katliamının yıldönümüne denk gelmesi nedeniyle, tutsaklar katliama ilişkin olarak da, "12 ve 14

Temmuzda katledilen yoldaşlarımız bugün emperyalizme ve oligarşiye karşı bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm şiarıyla savaşan devrim savaşçılarının ve zama, zulme, sömürüye karşı ayağa kalkmış direnen halklarımızın bilincinde ve yüreklerinde yaşıyorlar," diyerek, Temmuz şehitlerini bir kez daha anırlarken katillerden hesap soracaklarını haykırdılar.

Tutsak gerillalar "Bu onurlu yolun yolcuları olarak bizler bu yolda yürümekten, Türkiye devrim mücadelesinin ve Devrimci Sol'un bir nefesi olmaktan, halklarımız için savaşmaktan, onuru, adaleti ve geleceği simgelemekten, şehitlerimizin izinden yürümekten ve sizlere karşı savaşmaktan, halkın adaletinin uygulayıcıları olmaktan asla vazgeçmeyeceğiz" diye bildirdikleri savunmalarının ardından verilen cezaları "Cezalar Bizleri Yıldırılmaz", "İnanıyoruz Savasçılarız Biz Kazanacağız", "Yaşasın Devrimci Adaletimiz", "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Devrimci Sol", "Yaşasın Önderimiz Dursun Kardeş" sloganları ile karşıladılar.

Yaklaşık bir yıl süren dava sonunda Cumhur Bircan, Ahmet Yılmaz, Oğuzhan Durmuş, Mesut Koçak ve Erol Karabıyık'a 12 yıl 6 ay ay, tutuklular olarak yargılanan Ümit Zaim'e de 3 yıl 9 ay hapis cezası verildi.

Samsun'da üç okurumuz tutuklandı

Samsun (Mücadele)- Son 15 gün içinde 5 okurumuz gözaltına alındı, 3'ü tutuklandı.

İlk olarak 15 Temmuz günü 4 okurumuz gözaltına alındı. 4 günlük gözaltının ardından 18 Temmuz'da okurlarımızdan Serdar Sevinç ve Serdar Yılmaz tutuklandı. Samsun polisi gerekçe bulmakta zorlanmadı, Samsun'a pankart asılması çözüldü... Tutuklanmalarla yetinmeyen polis büroymuzun önünde beklemeye ve büroya gelip-gidenlere binanın çıkışında kimlik kontrolü yapıp, tehditler savurmaya başladı.

Tehditlerle kimlik kontrolünden geçirenler arasında Cumhuriyet gazetesi muhabiri Oktay Uyaroğlu, Özgür Ülke muhabiri Mustafa Kurul'de vardı. 23 Temmuz'daki gözaltısında gazetecilerin yanında bulunan okurumuz Hamit Süren önce serbest bırakıldı, ardından da aynı gün gözaltına alındı. Polis daha fazla baskı istiyordu. Hamit Süren de 3 günlük gözaltısından sonra 25 Temmuz'da tutuklandı.

Tutuklanmalarla yetinmeyen polis, kimlik kontrolü ve tehditlerle baskılarını sürdürmeye çalışıyor. ☺

Manisa'da jandarma terörü: 100 gözaltı

12-14 Temmuz şehitlerini anmak için 19 Temmuz günü Manisa Sipil Dağı At Alanında yapılan pikniğe saldıran jandarma ve polis 100'ün üzerinde kişiyi gözaltına aldı.

Savaş duruşuyla başlayan anmada Manisa Dev-Genç, Liseli Dev-Genç pankartlarıyla Devrimci Sol bayrağı açıldı. Fırtına Kuşları adlı yeni bir şiir grubunun dinletisinin yapıldığı pikniğe Grup Öncü'nün müziğiyle birlikte hayaller çekildi. 12-14 Temmuz şehitlerinin yaşamları ve mücadelesinin anıldığını konuşmalarla 20 Temmuz için de çağrılar yapıldı. Ağaca asılan Devrimci Sol bayrağı piknik yerinde bulu-

nan halk tarafından ilgilyle karşılandı. Bu sırada alan jandarma tarafından kuşatıldı. Jandarma, bayrağı asan genç ağaçtan indirmek isteyince genç marşlarla karşılık verdi. Jandarmanın "Ağaçtan inmezsen vurunuz" sözlerine genç "Cesaretiniz Varsa Vurun" diye haykırdı. Kitle de üç saate yakın söyledikleri marşlarla direnişi sürdürdü. Jandarmaya takviye gelen çevik kuvvet polislerinin de ağaçtan indiremediği genç anarlar kendi aralarında olarak polise teslim etmediler. Otobüslere bindirerek Manisa alay komutanlığına getiren insanlar yol boyunca zafer işaretleri yaptılar. 6 aylık bebekten 60-70 yaşın-

"Muhbirlik onursuzluktur, kabullenmeyeceğiz"

Arkadaşlarını, yoldaşlarını, ele vermenin, çürümüş bir kişiliğin adıdır muhbirlik. Muhbirler ikili bir yaşam sürerler, gündüzlerinde kendilerini kamufle ettikleri devrimci-demokrat kimlikleri, gecelerinde ihanet ve işbirliklik vardır. Kontgerilla için muhbirin getirdiği bilginin yanında, yok edilmiş bir kişilik de önemlidir. Bu yüzden bütün çabası. Bu yüzden milyonluk şehirlerden en küçük köylere kadar her yerde muhbir bulma arayışı. Gün geçmez ki yakın çevremizde kendisine muhbirlik teklif edilen birinin adını duymayalım. Muhbirlik teklifleri çok olmasına rağmen kontralar her zaman aradıklarını bulamazlar. Çünkü muhbirlik onursuzluktur, kabullenilemez.

Kastamonu Beden Eğitimi ve Spor Yüksek Okulu 1. Sınıf Öğrencisi İmran Gündüz'e geçtiğimiz hafta içinde siyasi polis tarafından muhbirlik teklif edildi. İmran Gündüz okut görevlileri tarafından "arkadaşın olduğunu söyleyen 2 kişi seninle görüşmek istiyor" diye çağırıldıktan sonra yaşadıklarını ve düşüncelerini şöyle anlatıyor: "Kendilerini MIT'ten geliyoruz diye tanıtan 2 kişi boş bir sınıfta beni bekliyordu. Hemen hakkımda bildikleri şeyleri sıralayarak tehditle başladılar. Amaçları okuldaki TÖDEP'leri hakkında bilgi almak. Tereddütsüz reddettim. Tehditlerinden sonuç alamayınca, daha sonraki günlerde Ankara'da oturan ailemi de arayıp İmran bize yardımcı olsun. Ayrıca kendine dikkat etmez tehlikeli insanlarla görüşürse onu harcayın" demişler. Amaçları muhbirliği kabul ettirmek, ama boşuna, ben şerefşiz değilim."

Yabancı Değlim, Sana İşkence Yapan Bendim

Muhbirlik teklif edenler her zaman "ben olduğum bilmiyemeyen adam" olmuyor kuşkusuz. Bazen de Sami Gümüşle olduğu gibi işkenceci sonradan gelip kendini tanıtarak muhbirlik teklif edebiliyor. İzmir Çeşme'de Soyak Alaçatı villaları inşaatında çalışan Sami Gümüş daha önce gözaltına alınıp, işkencelerden geçmiş bir işçi.

"20 Temmuz günü iş çıkışında yolumu kesiş kimlik sordular. Ben de kimliği verince birisi 'Beni tanıdın mı?' diye sordu. Hatırlayamadığımı görünce de 'yabancı değlim, sana işkence yapan bendim' diye kendini tanıttı. İşkenceciler 'Ben işlediğini yaparım, kimse kaçamaz' havası vardı. Daha sonra deritleri anlaşıldı, muhbirlik yapmamı istiyorlardı. Kabul etmediğimi görünce işkencecim tehditle başladı. 'Bu aralar denizden cesetler çı-

kyor, yardımcı olmazsan biri de sen olabilirsin.' Giderken iki gün sonraya randevu verdiler. Gitmedim. Ben yokken işyerime tekrar not bıraktılar. Boşuna uğraşıyorlar, muhbirlik kendisine insanımdı diyen birinin yapabileceği iş değil, namussuzluk..."

Samî Gümüş kendisine yapılan muhbirlik teklifi ve tehditlerle ilgili olarak 25 Temmuz günü İzmir Cumhuriyet Savcılığına suç duyurusunda bulundu ve yaşadıklarını bir basın açıklamasıyla kamuoyuna duyurdu.

12 Temmuz şehitleri Londra'da anıldı

Londra'da 24 Temmuz günü düzenlenen bir geceyle 12 Temmuz şehitleri anıldı.

Yaklaşık 300 kişinin katıldığı gezi devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Ve şehitlerin mücadelesini anlatan konuşmayla devam etti. Grup Nisan'ın söylediği türküler eşliğinde halayların çekildiği gezi sırasında sık sık "Yaşasın Devrimci Sol", "Yaşasın Silahlı Devrimci Birliklerimiz", "Öndere Selam Savaş Devamı" sloganları atıldı. Londra Halk Sahnesi'nin skeçleri ve Halk-Der halkoynuları ekibinin de gösterileriyle katıldığı gezi hep birlikte söylenen türkülerle sona erdi.

Küba'ya destek gösterisi

Küba'ya karşı uygulanan ambargoyu protesto etmek ve Moncado baskının yıl dönümü nedeniyle Londra'da ABD Büyükelçiliği önünde 26 Temmuz günü bir gösteri düzenlendi.

Gösteriye katılanlar Latin Amerika müziği eşliğinde Bill Clinton'un şeytan gibi gösterildiği maskeler takarak yürüyüşe geçtiler.

Çevrede bulunan insanların da alkışlarla desteklediği gösteriye Devrimci Sol Güçler de bayrakları ve pankartlarıyla katıldılar. Küba'yı Savunma Komitesi, Küba'ya Dayanışma Komitesi, Afrika Devrimci Halk Partisi, Komünist Hareket Grubu ve Devrimci Sol Güçler'in düzenlediği yaklaşık 200 kişinin katıldığı gösteri boyunca İngilizce ve İspanyolca olarak "Küba'dan Elimizi Çekim", "Yaşasın Küba Devrimi", "Yaşasın Ernesto" sloganları atıldı.

Banka emekçileri sendikalaşma mücadelesinde Garanti Bankası çalışanları işveren sorgusunda

Örgütlenme çalışmalarını Bank-Sen'de sürdüren Garanti Bankası çalışanları, işveren terörüyle karşı karşıya. Sendikali faaliyeti engellemeye çalışan Garanti Bankası yetkilileri, oluşturdukları bir sorgu timiyle tüm memurları sorguya çekiyorlar. 15 Haziran'dan bu yana sendikali olduğu tespit edilen 144 çalışanı "performansı düşük" gerekçeyle işten attılar.

Banka çalışanlarının örgütlenme mücadelesi her türlü baskı ve işten çıkarmalarla beraberinde getiriyor. Finans kurumu olan bu işyerlerinin patronları hangi bankanın başında olurlarsa olsunlar, çalışanlara karşı uygulamaları da aynı. Çünkü banka işverenleri kâtilik düzeylerinin personelin içinde bulunduğu durumu yakından ilgili olduğunu söylüyorlar. Bu açıdan çalışanlar arasında bireysel rekabetin körüklenmesi, kadın fi-zikinin gözlere hitap eden bir araç olarak kullanılması vb. onlar için önemlidir.

Kapitalistler için kâtilliği artırarak teknolojinin olduğu yerde insan unsurunun hiçbir kıymeti yoktur. Modern cihazları olduğu yerde işçinin yeni sokaktır. İşziler ordusunun yandırır. Kapitalistlerin sermaye akışından dolayı teknolojinin hızla geliştiği bankacılık sektöründe de durum böyledir. Çalışanlar birden bire yüzler yüzler işten çıkarılırlar. Yasalardan doğan baskılar yanında teknolojik gelişmelerin aleyhine kullanılması karşısında banka çalışanları için sendikalaşma çok önemlidir. Çünkü işverenin politikalarına karşı onu koruyacak tek güç onun örgütülüğüdür. Bugün işverenin ve işbirlikçi sendika ağlarının sahip olduğu sendikaları dışında gelişen örgütlenme çalışmalarını ise oldukça sancılı yürüyor.

Bugün ülkemizde yaklaşık 160 bin banka çalışanı ve bu sektörde mevcut 5 sendika var. Bunlardan Basisen ve Bass Türk-İş'e bağlı sendikalar. 1972 yılında kurulmuş bulunan DISK'e bağlı Bank-Sen ise 1991 yılından bu yana yeniden örgütlenmeye çalışıyor. Türk Banka-Sen ise devlet bankalarındaki devlet memurlarını örgütlemek için kuruldu. Türk Ticaret Bankası Çalışanlarının üye olduğu Banksis bu bankanın işverenlerince kurulmuş ve çalışanların hizmetine (t) sunulmuş diğer sendikalar.

Garanti Çalışanlarına Karşı Polisiye Timler

Garanti Bankası çalışanları 12 Eylül öncesinde Bank-Sen'de örgütlü idi. Sendikaları kapatıldığında bu sendikadan istifade etmediler. Bank-Sen 1990'da açıldığında yeniden bu sendikada örgütlenmeye başladılar. Çalışanların çoğunluğunu örgütleyen sendika yetki başvurusu yaptı. Sendikalaşmayı sezinleyen Garanti işvereni ise 14 yıldır düşünmediği çalışanları birden düşünmeye başladı. Banka çalışanlarından bir "onel kurulu" oluşturarak çalışanların idareline Haziran '94 tarihli itibarıyla %80 zam yaptı. Bir başka yönden sendikalaşmayı bitirmek için ise Teftiş Kurulu Başkanı Atilla Tutgöl, Genel Müdür Yardımcısı Saide Copkuzeyli ve Mehtap Arsan'dan oluşan bir sorgu timi kurdu. Sorgu timinin ilk işi sendikacılar üzerinde psikolojik baskı oluşturmak oldu. Sendikali olduklarından şüphelendikleri çalışanları Garanti Bankası'nın genel müdürlüğünde sorgulamaya başladılar. Çalışanlar grup grup çağırılarak uzunca bir kordonda altısa metre aralyla konmuş sandalyelere oturtulup, aralarına da birer bekçi konuldu. Buradan tek tek çağırılarak suçlu muamelesi yapıldı. "Sendikaya üye olmanın suç olduğunu biliyor musunuz?", "Sendikaya kimler üye?", "Sendikayı sosyal-kültürel çalışmalarına kimler katılıyor?", "Sen hangi etkinliklere katıldın?" vb. sorularla karşılaşılar.

Sorgu timi çalışmalarını zamanla An-

Garanti Bankası çalışanlarının direnişi, bir bakıma bu işkolunda egemen kâhnan kişiliğe bürünmüş ve karşı bir mücadele ediliyor. Ekmeğimizi, ourumuz için onları destekleyelim.

karaya kaydirdi. Ancak Ankara'daki çalışanları sendika tarafından baskına uğrayınca burada iki gün kaldıktan sonra geri çekildi. Sorgu timi bugünlerde İzmir'de çalışıyor.

Banka Patronlarının Gerekçesi Aynı: "Performansları Düşük"

Sendikalaşmayı haber alan Garanti patronu 15 Haziran'dan bu yana 144 çalışanı işten attı. Altına gerekçesi ise hazırladığı belgelerde "performansı düşük", "disiplinsizlik yaptı", "zımmetine para geçirdi" gibi gerçek dışı yalanlardan oluşuyor. Performansı düşük dediği çalışanlar içinde emekliliğine çok az kalmış çalışanlar dahi var. Örneğin, emekliliğine 6 ay kalmış olan Müşerref Arsoy bunlardan sadece biri.

İşten çıkarmada "performans düşüklüğü" gerekçesi banka patronlarının sık sık başvurduğu bir yöntem. Yaklaşık iki yıl önce Yapı Kredi patronu işten atığı 350 işçi için aynı gerekçeyi göstermişti. Bunların içinde bankada müdür yardımcısı, şef konumunda olan, performansından dolayı o dereceye terfi etmiş işçiler vardı.

Garanti işvereni ne bahane ileri sürerse sürsün, işten atılan işçilerin başvuruları üzerine Bölge Çalışma Müdürlüğü işyerinde yaptığı incelemede; "çalışanların sendikalaştıkları için işten atıldığını" belgelemiş bulunuyor.

Sendikal Hak Mücadelesine Karşı Patronun İmaj Savaşı

Reklamlarda bankacılar güler yüzlüdür. Her şey müşteri içindir. Sanki bankanın kendisi bunun için yaratılmış, bunun için kurulmuştur. Orada çalışanlar, mevduat sahiplerinin sorunlarını şışpak gözlemek için vardırlar ve çalışanlar isten kolduğunda buna karşı mücadele ediyor. o zaman banka patronu kamuoyunda yaratığı imaja leke düşürebek eylemleri karşı harekete geçer. Garanti patronu da öyle yaptı. Öyle ya, halk arasında "çalışanını işten attı" demesi ona kâr kaybettirebilir. Bir kere burjuva basını işten çıkardığı Garanti Bankası çalışanlarının hiçbir eylem ve sorununa yer vermemesi için uyardı. İşten atılan Garanti Bankası çalışanları kendilerine yapılan haksızlığı duyurmak için burjuva günlük gazetelere ilan vermek istediler. Garanti patronu gazetelere, "size verdiğimiz ilanı keserim" tehdidinde bulundu. "Her şey para için" diyen burjuva basın terahhin Garanti patronundan yana yaptı. Ve ilanı kabul etmediler. Yine Garanti patronu kötü imaja meydan vermemek için işten atılan çalışanların 23-24 Temmuz'da yaptırıldığı duvar afişlerinin üstünü SHP'nin 10 Temmuz yerel seçimindeki afişisine kapattı. Bu afişlerin üstü SHP'nin kullandığı afişlerin tersyüzü, yani beyaz yüzü ile kapatıldı. Duyarsızlığa TV kanalları da katıldı. Hatta çalışanlar bu konu için inter Star'a gittiklerinde aldıkları yanıt ilginçti: "Böyle şeyler bizim sorunumuz değil, sizle görüşecek ilgili bir kimse de yok!"

Banka Çalışanlarının Sorunu Bütün Emekçilerindir

Bankacılık işkolu 1980'den sonra örgütlenmenin dağılmasıyla birlikte en kârlı sektör haline gelmiştir. 12 Eylül cuntası bu işkolunda grevi yasaklamıştır. Bu açıdan banka çalışanlarının işi boş olmayan ve sorunların çözümünde önemli bir rol oynayacak örgütlenmeye ihtiyaçları var.

İşten atılan Garanti Bankası çalışanları bir yandan yasal yollarla haklarını ararken diğer yandan afişleme, pullama, basın açıklamaları ve genel müdürlük önünde yaptıkları protesto gösterileriyle mücadelelerini sürdürüyorlar. Ayrıca 20 Temmuz genel grevindeki gösterilerde aktif olarak yer aldılar. Ancak daha çok ses getiren eylemleri hayata geçirmek yanında diğer çalışanların desteğini sağlama Garanti çalışanları açısından önemlidir. Özellikle baskılardan başını kaldırmayan, patronun daha fazla kâr uğruna kişiliğe bürünmüş cenderesine sıkıştırılan banka çalışanlarının bu alandaki yasaklara karşı birlikte hareket etmesi kendini daha da dayatıcı kılıyor.

"Bu kadarı biz yazmadık, bozacak olan bizleriz"

"Yıllardan beri sigortasız, iş güvencesiz, sabah işe gittiğimizde işten atılmayı bekleyerek üç kuruş paraya günde 12 saat çalışıyoruz. Zorla kaldığımız ek mesailerin paralarını alamıyoruz. Bunun karşılığında alabildiğimiz iş işverenin kârını azaltmamak için beş kuruş harcamadığı atölyelerin koşullarında sağ-

lığımızı yitirmek, gün geçtikçe daha da yoksullaşarak açlığın sınırına gelmek oldu." Bu sözlerin hangi işyerlerinin işçilerine ait olduğunu çıkarmak sanınız sizin için de hiç zor değildir. Bu sözler sürekli işten atılan, o işyerinden öbürüne geçen tekstil işlerine aittir.

Hem yaşadıkları sorunlara hem de emekçilerin daha da yoksullaşmasına neden olan 5 Nisan kararlarına karşı mücadele etmek isteyen Çağlayan'daki tekstil işçileri "Çağlayan Konfeksiyon İşçileri Platformu" adında bir komisyon kurdular. Bununla birlikte sorunlarını içeren bir metni de imzaya açtılar.

İmzaların toplanmasının ardından, 27 Temmuz'da tekstil işçileri Çağlayan Postanesi önünde toplanarak önce bir basın açıklaması yaptılar. Basın açıklaması sırasında toplanan imzalar 10 m. uzunluğunda bir şerit haline getirilerek açıldı. İşçiler burada aynı zamanda üzerinde "Sigortasız Çalışmaya Son", "Zorunlu Mesailere Son" yazılı ve "Çağlayan Konfeksiyon İşçileri Platformu" imzalı dövizler açtılar.

Yaptıkları basın açıklamasının sonunda, "Açtığımız imza kampanyası ve Çağlayan Konfeksiyon İşçileri Platformu bir başlangıçtır." diyen işçiler açıklamayı şu sözlerle bitirdiler: "Örgütlenecüz. Mücadele edecüz, meydanlarda karşı duracağız. Bu kadarı biz yazmadık, bozacak olan bizleriz"

Basın açıklaması bitirdikten sonra toplanan imzalar Çalışma Bakanlığı'na gönderildi. İşçilerin eylemini yakından izleyen çevre halkı ve esnaf da onları sık sık alkışlayarak eylemlerine destek verdi.

İşsizler ve Çiller

Siyasi iktidar ayakta kalabilmek ya da ikiyüzlü politikalarını pekiştirmek için emekçileri birbirine düşürme yöntemine özellikle başvurur. Çünkü oligarşi her türlü baskı ve sömürü yanında ancak bölüp parçalayarak yönetebilir. Bunun bariz bir ifadesi emekçilerin 20 Temmuz genel direnişinin olduğu gün yaşandı. Çiller'in işçilerin TİS çerçevesinde kazandığını olan hakları ile ilgili bir soruya verdiği yanıt herkesi hayrete düşürdü. "Bu parayı işçilere veririm işsizlere haksızlık yapmış olurum. Onları da düşünmek zorundayım." "Pişkinlik, yüzüzlük, yalancılık, ri-yakartık..." Bütün bunların hepsi bile Çiller'in bu söylediklerini açıklamakta gerçekten yetersiz kalıyor.

Yoksa Çiller işsiz dostu mu oldu? Veya işçiler Çiller'den "Allah için bir sadaka mı?" istemlislerdi. Bunların hiçbirinin doğru olmadığını Çiller kısa pratik ile dostu düşmana gösterdi. Çiller işsiz dostu değil, iş hakkının düşmanı ve işsizliğe çok kısa sürede yüzükürten eklenmesinin mihman idi. İşçiler ise Çiller'den sadaka falan istemlislerdi. 1993 yazında kazandıktan toplu iş sözleşmesi 2. yıl ücret farkının kendilerine ödenmesini istemlislerdi. Çünkü işçilerin hakkını kasasında Demek öyle suya sabunla pek dokun-

bekeiten, 5 Nisan kararlarına feda edilmesini isteyen DYP-SHP hükümetiydi, onların hırslı politikasıydı.

Çiller düzenin sömürü ve ağılık politikasını bir kenara iterek, bunun üstünü söylemlerinde küllererek çelişkileri saptırmaya çalışıyor. Emekçilere, asıl sorunun işçinin, memurun birbirine orantısız veya birinin birinden daha çok ücret almasında yattığı, yalamını yutturmaya çalışıp, onları karşı karşıya getirmeyi hedefliyor. Bunun çarpıcı bir örneği İngiltere'de yaşanmıştır. Her fabrikada bir futbol takımı kurularak, fabrikalar arası maçlar örgütlü, yapılan maçlarda fabrika işçileri birbirlerini karşılamaya alarak keyifle tezahüratla bulunmuşlardır.

İktidarın da amacı emekçileri kendi içlerinde karşı karşıya getirecek onların sınıfsal bütünlüğünü parçalamak, kendi sömürü ve zammı paketini perdellemektir.

Çiller aynı politikayı özelleştirmeye yönelik uygulamalarında da hayata geçirmeye çalışmaktadır, ilerici, devrimci, demokratların -KİTlerin emperyalistlere haraç-mezat peşkeş çekilmesi demek olan— özelleştirmeye karşı çıkmalarını emekçilere karşı bir mazeret niyeti kullanıyor. O da şu. "Özelleştirmeye şaşkınlınız. Yok, yok öyle yağmal-

karşı olanlar işsizlere iş sahası açılmasını istemeyenlerdir. Özelleştirme, satış olacak ki, yatırım yapılсын ve yeni iş olanakları yaratılсын..." Oysa gerçekler Çiller'in yalanını zerre kadar gizlemeyecek kadar açıktır. Özelleştirmede, işyeri kapalmalarda hedef iş hakkıdır, işçilerin istihdamının genişletilmesidir. İşçi sayısı azaltılarak sömürü ve kâr daha da artırılacaktır. Bundan ölesi siyasi iktidarın ikiyüzlü yalancı politikasıdır.

Emekçilerin mücadelesi bunun aksine birleştirici, sınıfın ortak çıkarlarını savunma ve koruyucu bir çözüme olmalıdır. Çiller'den milletvekillerine kadar her türlü çirkelikleri pazara çıkması olan bir devlet erkanının işsizden yana olabileceğinin kuşkusunu bile taşımak abestir. Bunun yanında işsizlik ve işsizlik sigortası sorunu yine çalışan çalışmayan tüm emekçilerin sorunudur. Bu bağlamda işsizlere sahip çıkmak, onların hakları için de mücadeleyi gözardı etmemek işçilerin sorunudur. Çiller'in "İşsizleri de düşünmek zorundayım." sözleri ise sadece ve sadece ucuza ucuza bir demagogdirdir. Bu demagogyi teşhir etmek, asıl sorunun kaynağının nerede olduğunu göstermek ise emekçilerin sorumluluğundadır. değil hükümetin cebine girmesine neden

Grizu katliamının sorumluları aklandı(!)

Zonguldak (Mücadele)- 3 Mart 1992 tarihinde Kozlu maden ocağında meydana gelen grizu katliamında ölen 263 madencinin ile ilgili davanın 16 Temmuz'daki son duruşmasında sorumlular suçsuz bulundu.

Kozlu Müessesesi Eski Müdürü İhsan Ünlü ve 47 arkadaşının hakkındaki "Kazayla sebebiyet vermek"ten dolayı dava açılmıştı. Mahkeme sonuçlanmadan bir önceki duruşmada ise 1. Asliye Ceza Mahkemesi, İstanbul Teknik Üniversitesinden Kozlu'da o tarihte olup bitenlerle ilgili bilirkişi-uzman raporu istemişti. Davanın sonuçlandırıldığı duruşmada İTÜ'den gönderilen rapor okundu. Doç. Dr. Gündüz Ökten ve Doç. Dr. Tayfun Ergen'in imzasını taşıyan raporda kısaca şöyle deniyordu: Tespit edilen sorumluların sorumlulukları bulunmuyor. Facianın kaçınılmaz olduğu görüşüne varılmıştır. Duruşma sonunda ise sanıkların beraatine karar verildi.

263 madenciden hala 9 kişinin cesedi madenden çıkarılmadı. Sehit madencisi eşlerinden Gülsüm Kalın ise Zonguldak'ta bulunan insanların bu duruma sessiz kalmamalarını, bunun için kendilerinin sonuna kadar mücadele edeceğini, çünkü sorumluların ortada olduğunu belirtti.

Zonguldak'ta bulunan İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Derneği (İS- DER) ise 18 Temmuz'da bir açıklama yaparak, "3 Mart 1992 tarihinde Kozlu'da meydana gelen katliamı, politika-üniversite-adıye üçgeni doğal afet olarak değerlendirdi" diyerek sorumluların gizlendiğini belirtti.

Katliamın sorumluların siyasi iktidar, TTK ve sendika ağalarıdır. "Adalet" onları ne kadar aklarsa aklansa, halkın gözünde kırılıkları, suçluluklarını koruyacaklardır. Kendilerini aklamak için yaptıkları açıklamalar da gerçek durumlarını gizlemeyecektir.

Memurlar deneme sınavında sınıfta kaldı

madan 220 bin lira zammı cebinize indirecektiniz. Ondan sonra da o kasap senin, bu manav benim diyerek yarım kilo et alacak, bir de bızın babakanın aldığı karpuz büyüğünde bir karpuz kavu-

Ağlamayana meme vermek yok. Üstelik ağıla dedikse öyle şipir, şipir, inci gibi dökülen gözyaşlarından söz ediyoruz. Ziril ziril ağlayacak, feryatlarının sokaklar çatırdıyacaktır.

Hem siz 20 Temmuz'da iş bırak- tıkları, alanlara sokaklara döküldü mü diyorsunuz? Onun hükmü eskidendi. Bir kere o zaman Ekonomiden Sorumlu Devlet Bakanı Aykon Doğan değildi. Simdi eski çamlar bardak oldu. Dolayısıyla eski eylem biçimleri de. Üstelik ortada 5 Nisan kararları var. Bunu delerek zammı almak için binaları işgal etmelisiniz. Daha çok zammı istiyorsunuz. O zaman tepkiniz işgalin de ötesine geçmeli. Mesela Milliye Bakanlığı'na bomba koymak gibi. Çünkü ekonominin sorumlu devlet bakanı size bunun ipuçlarını vermiş bulunuyor. "Memurun tepkisine göre zammı yapacağız. Biz memuru deniyoruz..." Şimdilik denendiniz ve bu denemede başını otamayarak 220 bin liranın kendi cebinize

oldunuz. 20 Temmuz greviniz zammı değeri görmedi.

Üzülme, kamu emekçileri... Çiller ve onun devlet bakanı kötü niyetli değil(!) İnanın size sadece ve sadece denemisler. Bu onların size yine denemek için yeni fırsatlar tanıdıklarının bir işaretidir. Önemli süreçte bu deneme sınavından başarıyla çıkmak, yüz bin liracıkla kaçır- mamak için kılıcınızı kusunun, tepkini- zin dozunu buna göre ayarlayın.

SSK'nın dilinden sosyal güvenlik

Sosyal Sigortalar Kurumu'nun yaptığı bir araştırma Türkiye'de devletin sosyal güvenliğini hiçbir katkısının olmadığını ortaya çıkardı.

"OECD Üyesi Ülkelerde Sigorta Kolları İtibarıyla Sosyal Güvenliğe Devletin Katkısı" başlığı adı altında hazırlanan raporda ülkelerin yaşlılık, maluliyet, ölüm, hastalık, doğum, iş kazası, işsizlik ve aile yardımlarında yasal uygulamaların olmadığı tek ülke olduğu tespit yapıldı. Söz konusu OECD ülkeleri ise şunlar: Almanya, ABD, Avusturya, Avusturya, Belçika, Danimarka, Fransa, Finlandiya, Hollanda, İngiltere, İrlanda, Japonya, İsveç, İtalya, İzlanda, Japonya, Kanada, Lüksemburg, Norveç, Portekiz, Yeni Zelanda, Yunanistan ve Türkiye.

Almanya, Fransa, İtalya, Belçika (işe iade yok), İngiltere, İsveç, Japonya, Hollanda'da işten çıkarmada haklı bir neden gösterme zorunluluğu, işe iade, yargı denetimi ve tazminat söz konusuysan, Türkiye'de ise bu güvencelerin hiçbirisi yok.

Yolsuzluğun faturası işçiye kesildi

17 senelik belediye işçisi Hacı Bayram Yalın "Hesapsız Usulsüz" bir soruşturma esnasında katledildi.

17 yıldır Eminönü Temizlik İşleri'nde çalışan Hacı Yalın "rüşvet aldığı" gerekçesiyle açığa alınarak hakkında soruşturma başlatıldı. Rüşvet suçlamasında bulunan kişiyi yuzleştirilen Hacı Yalın, aklanmasına rağmen idare tarafından soruşturmanın sürdürülmesi sırasında kalp krizine yakalanarak 20 Temmuz'da vefat etti.

21 Temmuz günü çalıştığı birim olan Eminönü Fen İşleri'ne getirilen cenazesi iş arkadaşları tarafından omuzlarda taşındı. Eminönü Belediye işçilerinin yaptıkları basın açıklamasında "Hesapsız usulsüz soruşturmanın psikolojisine arkadaşımız dayanmadı. Yüzleştirilmedi aklanmadı. Ama yüzleştirme öncesi "suçlu" ispatlanmış olmasa da neler denmedi arkadaşımıza. Arkadaşımız suçlu olmadığından emin olsa da vatandaşın kendini kurtarmak için "evet bu" deme ihtimali sonucu ekmeğinden, işinden edilebileceğinin psikolojisiyle katledildi." denildi. Basın

açıklamasının ardından Fen İşleri'nde çalışan bütün iş arkadaşları Hacı Demir Yalın'ın mezarına gittiler.

Isırgan

Atatürk'ü aşabilemek!

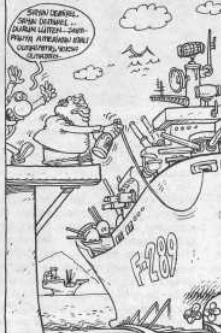
1 Eylül'de görev süresi biten Doğan Güreş emekliye dönmesini Marmaris'te Kenan Evren'in evinin hemen yanına yaptıracağı evinde geçirerek, Güreş ile geçireceğini söylüyor. Şu anlarlar çok lüks ruhlu insanlar doğrusu... Emekli olan kendini sanata vuruyor. Ordu, Güzel Sanatlar Fakültesi'ne döndü. Senki hepki Atatürk'ün o meşhur "... olabilmeli ancak sanatçı olamazsın." sözünü gördüme şahası işçilerde.

SHF'nin "keskin" muhalifleri Karayalçın'ın "sus payı" bakanlık koltuklarına oturdular. Bu konuda "muhalif söylemini değiştirmedik" görünümü veren Mümtaz Soysoy da çok yakında koltuğa uyum sağlamak zorunda olduğunu görecektir.

GURURUNUZ BİLE STİZİN DEĞİL...

23 Temmuz. Tarımsal pazarlar. Hemenkiden yitirilen dış saad pazarları (Fiskalye) denir. Hemenkiden "Susar günü" ilan edildi. Hemenkiden bir yedek parçaları satanlar müdavimleri için "susar günü" ilan edildi.

Isırgan
Özel haber

Geçen hafta Brezilya'da köylülerin işteği üzerine yağmur duasına çıkan ve uzun süre dansettikten sonra sağanak halinde bir yağmur yağdıran büyü, sel sularının birkaç kişinin ölümüne yol açması nedeniyle Brezilya polisi tarafından tutuklandı. Brezilyalı yetkililer büyüye ne tür bir işlem uygulayacaklarını bile-

mekten, adının açıklanmasını istemeyen bir kişi kefalet ücretini ödeyerek büyüücü özgürlüğüne kavuştu.

Olayı ısırgan ve titizlikle araştırarak ısırgan muhalifleri peşinden koşarak kendisini İstanbul Belediyesi'nin önünde buluverdi. Belediye binasından gültüleri geldiğini duyan muhabirimiz pencere-den baktığında Tayyip Erdoğan'ın yanında Brezilyalı büyüücü ömek üzere sakallı birileriyle tartıştığını görür. Din adamı görünümündeki sakallı adamlar Tayyip Erdoğan'a "Niye bize inanmıyorsunuz da elin büyücusünden medet umuyorsun" şeklinde sitem etmekteydiler. Erdoğan ise "Aylardan beri güvenimizi boşa çıkaran sizlersiniz... Her gün yağmur duasına çıkmanıza rağmen tek bir damla bile düşemediniz gökten. Tabii ki elin büyücusu dediğiniz bu şahsiyete güveneceğim. Çünkü o seller, sağanaklar yağıyor." şeklinde cevap vermektedir.

Büyücünün şu sıralar Tayyip Erdoğan'ın gözetiminde çalışmalarına devam ettiği söylenmektedir. Bu olay Refah Partisi'nde de oldukça sert tartışmalara yol açmış görünmektedir. Ve bu tartışmalar yağmur yağana dek de bileceğe benzemiyor.

KUPÜR'CE

Polis şefinin gusurlu ölümü

Şefi Adnan Karayalçın'ın gusurlu ölümü. Şefi Adnan Karayalçın'ın gusurlu ölümü. Şefi Adnan Karayalçın'ın gusurlu ölümü.

Şaşkınlıkla, adliye hanesinde intihar etti

Şaşkınlıkla, adliye hanesinde intihar etti. Şaşkınlıkla, adliye hanesinde intihar etti. Şaşkınlıkla, adliye hanesinde intihar etti.

Emniyet Müdürü kahveyi bıldırdı

Emniyet Müdürü kahveyi bıldırdı. Emniyet Müdürü kahveyi bıldırdı. Emniyet Müdürü kahveyi bıldırdı.

Bunların peşine polis intihar etti

Bunların peşine polis intihar etti. Bunların peşine polis intihar etti. Bunların peşine polis intihar etti.

POLİSİNE SAHİP ÇIKMAYAN İNSAN

İÇ BİR ŞEYİNE SAHİP OLAMAZ

Polis kendisine sahip çıkamazken...

ÇİZGİLERİ HAPSEDEMEZSİNİZ

Zonguldaklı karikatürcü arkadaşımız Bezi 20 Temmuz'da katıldığı bir yürüyüşte gözaltına alınıp, idarece cezalandırıldı. Onu demir parmaklıkların ardına atımlar bilmediler ki, çizgilerini hapsedemeyi beğarmayacaklar.

BEZİ ÖZGÜR

OLTA

Fikret Karatepe: (Ortaçın gazetesi yazarı)
"Türk milliyetçileri hiçbir zaman hisfili küçük, nimeni büyük tekliflere hanarak şeref ve hayyiyetlerini ucuca satmamışlardır."
-Anan acce etmesinler, yakında çıkan fiyatları Ortaçın gazetesinde açıklanacak.
-Sizin Hükümet (Kuvvet) Rüşvet'in dinidir, 65 milyonluk vergi yığılması.
-Bu memleketi çözü dahi çıkamam.
-Çivi değil ama 65 tane kazığı çıkmışın.

Yeni ilahlar ya da kimliksizliğin kutsanması

Onlar birer idol; büyük reklam kampanyalarıyla, yıldızlanarak, alınıp pülünarak toplumun, özellikle de gençliğin beğenisine sunuluyorlar. Daha doğrusu "Bunu beğeneceksiniz, hatta tapacaksınız" diye dayatılıyorlar. Her biri yükselen yeni değerlerin kristalleşmiş örneği adeta. Bu değerler; şekilsizlikten, değersizlikten, ideolojısizlikten, umursamazlıktan; kısacası kimliksizlikten ibaret. Emekçi halkın gerçekliğinden asla bütündiğine uzak; yaşam dertlerinden, geçim sıkıntılarından, işten atılmalarından, sürgüne gönderilen Kürt köylüsünden, devlet teröründen apaşırı bir dünyada yaşıyorlar; asıl önemlisi gençliği o noktada yaşıyorlar. Tüm bu apolitikliğin yansıması insanı birtakım değerlerden de uzaklar; aşkı, sevgiyi; değil, yalnızca cinselliği işliyorlar örneğin; Ayrıntı acıları da yok bu yüzden. Çok kolay "Uğurlar olsun" diyorlar.

Son süreçte her gün bir yenisi çıkan, bir kasette ünlü olup, ortalığı kasıp kavuran, hayalî bir dünyanın ışıklarıyla parlatan pop müzik şarkılarından ve pop kültüründen söz ediyoruz.

Pop müzik politikayla uğraşmadığını iddia ediyor. Oysa politikayla uğraşıyor.

"Kahrolsun Sıddet, Kahrolsun Nefret Sevgiye En Büyük Devlet"

Son günlerin en moda şarkılarından birinin sözleri bu. Sözler devleti sevgi ile birleştirerek aktıyor. Sarkıya sorarsanız, hiçbir politik amacı olmadığını, en büyük zenginliğin sevgi olduğuna vurgu yapmak istediğini söyleyecektir. Halbuki insanlar, apolitikleştirmenin, duyarsızlaşmanın, düzene uygun hale getirmenin, yozlaşmanın, kişisizleşmenin politikasını yapıyor. Atatürkçü, laik vb. milliyetçi. Boyunlarında ay yıldızlı kolyeleriyle Mehmetçik ve Türk Silahlı Kuvvetlerini Güçlendirme Vakfı yararına konserlere katılıyorlar. Özellikle 13-18 yaş arası gençlik kitlesini hedefliyorlar. Yani toplumun en dinamik, en atak kesimi. Gençlik

üzerinde alkol, uyuşturucu etkisi yapıyor. Sahnedan bağıyorlar; "Herkes birbirini sevsin, sizi seviyorum", Kulağa gayet hoş gelen, fakat o derecede anlamsız kalan bir söylem bu. Ama izleyiciler gılgınca cevaplıyorlar. "Evet, evet, biz de seviyoruz." Ne sahnedeki bir misyoner, ne de seyirciler müritleri. Yalnızca son ses bağıyorlar; "sevi, hoş görü, yaşasın, yuppies". Ardından da "Hepsi senin mi?" türü tuhaf, ahlaksız nakaratlarla şarkılar, temponlar başlıyor. Sevgi ve hoşgörünün ne olduğunu bilmiyorlar. Sevginin paylaşmak, üretmek, fedakarlık demek olduğunu bilmiyorlar. Kuşatıcıları yozluğun pengesinde her şeyden habersiz çığlık atıyorlar yalnızca. Çünkü devlet onlara bu müziği, bu ideolojileri dayatıyor. Onların sevgisiz ve hoşgörüsüz bir toplumda içi boşaltılmış bu sözlerle oyalanmalarını istiyor.

Son süreçte ortalığı kasıp kavuran firtınalının başında ise Tarkan geliyor. Cinselliği cadıtırırır sözleri, hareketleri, bakışlarıyla dejenerasyonun bayraktarlığını yapıyor adeta. Kaseli 900 binin üzerinde sattı. Bir gazete haberine göre, hayranları tarafından Tarkan Fan Kulübü bile kurulmuş. Önceleri 7 bin olan üye sayısı 2. kaselinin ardından hızla yükselmiş. Yaklaşık 9 bin genç Tarkan'ı Severler Derneği'ne üye olmak için başvurmuş. Tarkan'ın konserlerinde bilet bulunamıyor. Hatta 16 Temmuz günü on bin hayranı Tarkan'ı gece 02.00'ye kadar Bostancı Kültür Merkezinde beklediler. İzdihamdan bayılanlar, Tarkan'a ulaşmak için

çığlık bodyguard açmaya çalışanlar vb. Gazeteler konseri "Avrupa'daki gibi" diyerek lanse ettiler.

Kulağındaki küpesi, boynundaki kartal kolyesi, düğmeleri açık gömleğiyle, gençliğe sunulan yeni bir ilah Tarkan. Büyük gazete Hüriyet'in başyazarı Ertuğrul Özkök köşesinde yaptığı yorumla yeni kuşağın bu ilahını selamlıyor ve Tarkan'ın ifade ettiği şekilsizliği, kişisizliği, uzlaşmayı kutsuyor. Arabesk kültürle bir karşılaştırmayı yaptıktan sonra artık yeni kuşağın çok farklı, çok Avrupalı olduğunu söylüyor.

Pop kültür gerçekte arabesk kültürün farklı bir versiyonu. Aynı politikalara hizmet ediyorlar. Egemen sınıf tarafından aynı mantıkla dayatılıyor gençliğe. Ancak gerçekten de pop, arabeskin bir adım ötesinde. Emperyalizme daha özdeş. Arabeskte acı çeken insanlar var; kaderci ama, bu kadercilik bağında isyankarlığı taşıma tehlikesini de barındırıyor. Acıdan uyuşmuş ama, bu uyuşukluk içinde "delikanlı" bir yan taşıyor ve bu delikanlı her an uyanabilir. Popla ise bu isyankarlık yok. Artık "takma kafana, hayatını yaşa" diye kısaca ifade edilebilecek bir kültür var. Şekilsiz, feodal toplumdan gelen iç-içli tüm değerlerini yitirmiş, köksüz, ahlaksız, bencil. Pop arabeskin başlattığı yabancılaşmayı tamamlıyor ve bireyi mutlak yalnızlığın içindeki duyarsızlığa gömüyor.

Antalya'da Grup Yorum konseri

16 Temmuz günü Antalya Konyaaltı Açık hava Tiyatrosu'nda Grup Yorum konseri yapıldı.

Özürli 16 aylık Alican'ın ameliyat ücretinin karşılanabilmesi için düzenlenen Konser Grup Yorum dayanışma amacıyla katıldı. Yaklaşık 3 bin kişinin izlediği konser, her zamanki gibi yoğun bir polis katılımıyla gerçekleşti. Konser sırasında baskı uygulayan polis konser sonrasında 25 kişiyi gözaltına aldı. Gözaltına alınan izleyicilerden 23'ü 2 gün sonra serbest bırakılırken gözaltında tutulan 2 kişiye yoğun işkence uygulandığı belirtildi.

Grup Yorum'un ilk kez Antalya konserinde söylediği "Yine Dağlar" adlı türkü büyük ilgi topladı. Ve konser Türkçe ve Kürtçe söylenen türkülerle, çekilen halaylarla son buldu.

Grup Yorum'un Denizli konserine soruşturma

Denizli'de 18 Haziran günü İHD tarafından düzenlenen "Grup Yorum Konseri" nedeniyle İHD yönetim kurulu ve Grup Yorum hakkında soruşturma açıldı. Denizli Savcılığı tarafından açılan soruşturmaya gösterilen gerekçe ise konserde bölücülük propagandası yapıldığı.

Grup Yorum'a yine aynı gerekçe ile 1992 yılında verdiği Denizli konserine de dava açılmıştı. Bu davada grubun elemanlarından Kemal Sahir Gürel ve Elif Sumru Gürel 1 yıl 8'er ay hapis ile 42'er milyon lira para cezası almıştı. Bu cezaya Grup Yorum'u demir parmaklıkların arkasına hapsedip susturmaya çalışanlar bugün yine aynı oyunu oynamak istiyorlardı.

Grup Yorum ve Ortaköz Kültür Merkezi 15 Temmuz günü yaptıkları basın açıklamasıyla soruşturma kararını protesto ettiler. Açıklamada şunlara yer veriliyordu: "Halkın sanatçılarına, aydınlarına verilen cezalar, uygulanan baskılar halka ulaşmamızı engelleyemez... Bizleri susturmak isteyenler, bilin ki türkülerimiz calmadık kapı bırammayacak, türkülerimiz bir gün zafere türküler olarak söylenecek. Söz veriyoruz: TÜRKÜLERİMİZ KAZANACAK"

Tütün Üreticileriyle Dayanışma Gecesi

TÜYAD'ın (Tütün Üreticileri Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği) düzenlediği Tütün Üreticileriyle Dayanışma Gecesi 20 Temmuz'da Anayasa'nın Gümüşhacıköy ilçesinde yapıldı.

Çorum, Samsun, Fatsa, Merzifon, Vezirköprü ve çevre illerden yaklaşık 400 kişinin katıldığı gecede Grup Özgürülük Türküsü, Ayşe Gülen Halk Sahnesi Oyuncuları türkülerini ve oyunlarını yer aldı. TÜYAD Başkanı Bektaş Çetinkaya'nın açılış konuşmasının ardından Özgürülük Türküsü'nün söylendiği parçalarla gece devam etti. Mücadele gazetesi ve DKÖ'lerin gönderdiği mesajların okunmasından sonra üreticilere bir oyun sergileyen AGHS oyuncularının gösterisi "Halkız Haklıyız Kazanacağız", "Tütünde Sömürüye Kotaya Son", "İşçi Memur El Ele Genel Greve", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" sloganlarıyla sık sık kesildi. Tütün üreticilerinin düzenlediği gece, polisin tüm engelleme ve provokasyon çabalarına rağmen coşkuyla sürdü.

OKM'de resim ve heykel sergisi

Ressam ve heykeltıraş Fevzi Bilge'nin resim ve heykel sergisi 23 Temmuz günü Ortaköz Kültür Merkezinde açıldı. Kültür Enstitüsü üyeliği ve MKM Çocuk Eğitimi Bölümü'nde resim dersleri veren Fevzi Bilge'nin sergisinin açılışı OKM sergi salonunda yapıldı.

Fevzi Bilge 1959 yılında Mardin Derik'te doğdu. Marmara Üniversitesi Sosyal Bilimler bölümünden mezun olan Fevzi Bilge, küçüklüğünden beri resim ve heykel ile uğraşır. Resim dışında edebî çalışmalar da var.

Çalışmalarında ağırlıklı olarak Kürt kadını, mesai kavramlarını ve tarihsel onderleri çizen Fevzi Bilge, her eserinde bir ayrıntıyı, bir değer ayrıntıyla bütünleştirme gayreti içinde oldu. "En küçük bir ulusal değer dahi yüz yıllar süren bir direnişin, acının, hırslın, tutkunun ve güzelliğin bitimsiz kavgası sonucu yaşaya gelmiştir" diyen Fevzi Bilge, eserlerini Kürt insanının toplumsal yapısında biçimlenmiş her değer, dünyayı, insanlığı ve sanatı daha da güçlendireceğini bilme çerçevesinde yaratıyor.

Şimdiye kadar İstanbul, Diyarbakır, Adana ve İzmir'de toplam 14 sergiye katılan Bilge, çeşitli tarihlerde dört de kişisel sergi açtı. Bilge son olarak 4 Temmuz 1994'te Yenidil grubunun Kadıköy Belediyesi Sanat Galerisi'nde açtığı karma resim sergisinde misafir sanatçı olarak katıldı.

Sergi, 30 Temmuz'a kadar sürdü.

Onlar aramızda, kavgamızda yaşıyorlar

Aynur Ceylan-27.7.1980

Yüksel Karan-Temmuz 1980

Uğur Korkmazgil, Osman Korkmaz-7.7.1980

Hüseyin Aksay-14.7.1979

Ferhan Peker-Temmuz 1978

Ali Kalkan-Temmuz 1986

Fatma Özçelik, Yusuf Tecim, Adem Tecim-

Tank Koçoğlu

Mustafa Sefer

İsmail Akarçeşme
14.7.1992

Onlar...

Faşist kuşatmalarda ellerinde silah, yüreklerinde inanç devrimci hareketi bugüne taşıyanlar... Kitle gösterilerinde halkların kurtuluş umudunu, umudun adını bilinçlere kazıyanlar... Yoksul geçekonduların sorunlarını çözmek için gecesini gündüzüne katarak bu uğurda can vermekten geri durmayanlar... Gün oldu faşist kuşatmalarda bedenlerini siper ettiler. Gün oldu halkın can güvenliğini sağlarken beraber barikatlar oluşturdular. Fabrika işgallerinde, sokak çatışmalarında hep on öndeydiler... Faşistlere sıkılan her kurgunda, örülen her barikatta onların emeği ve çabası vardı. Bir demircinin sabrı ile kavganın önünde kendilerini çelikleştirtiler. Yaratılan gelenek ve değerleri bir nakış gibi işlediler kavgaya... Gözünüz arkada kalmasın, elinizden düşürmediğiniz bayrağı bugün sizlerin yerini doldurmaya çalışanlar yükseltiyor. BAYRAK ELLERİMİZDE!

Muammer Karan
Temmuz 1979Ahmet Köksal
6.7.1988Salih Bademci
29.7.1980Hüsnü İşeri
23.7.1990Nurten Demir
14.7.1992Talip Güldal
Temmuz 1980İbrahim Karakus
Temmuz 1980Arap Ali Ünver
1.7.1979İhtami Çavuşoğlu
Temmuz 1979Metin Topal
8.7.1989Osman Sümbül
27.7.1980Bahattin Işcan
16.7.1988Mehmet Tayanç
25.7.1990Ali Ekber Tural
2.7.1992Turgut Yılmaz
Temmuz 1980

BUCA, AYDIN CEZAEVLERİNDE VE SHP GENEL MERKEZİNDE AÇLIK GREVLERİ SÜRÜYOR

■ Yozgat Cezai'nde 13 Haziran'da başlayan açlık grevi 22 Temmuz'da biterken Buca ve Aydın'da açlık grevleri sürüyor. Aydın'daki tutsaklar 1 Temmuz, Buca'dakilerse 6 Temmuz'dan bu yana süresiz açlık grevindeler.

■ Tutsak ailelerinin 18 Temmuz'da başlayan destek açlık grevi 21 Temmuz'da yapılan SHP işgali ile güçlü bir uyarıya dönüştü. Tutsak aileleri 25 Temmuz'da Karayalın'ın yolunu keserek sloganlar ve alkışlarla protesto ettiler... Tutsak ailelerinin açlık grevi SHP genel merkezinde sürüyor.

Yazısı Sayfa 17'de

KİMLİKSİZLEŞMENİN ADI: POP KÜLTÜRÜ

- Sistem, gençliği her gün yeni ilahlar hazırlıyor... Şimdi çılgınlığın adı Tarkan, yarın ?..
- "Yükselen yeni değerler" diye medyanın alkış tutarak gençliği empoze ettiği yalnızca yozluk ve hiçbir değer olmadığı kimliksiz bir yaşamdan başka bir şey değil.

GRUP YORUM'A DAVA- 18 Haziran'daki Denizli konseri için Grup Yorum'a yine dava açıldı. 1992 yılındaki Denizli konseri için açılan davada da iki grup üyesine hapis cezası verilmişti.

KONSERDE GÖZALTI-3000 kişinin katıldığı 16 Temmuz'daki Antalya konserinden sonra polis saldırdı... 23 gözaltı...

Yazısı Sayfa 22'de

GERİLLA KOMUTANLIĞINDAN HALKA İHANETE

- Arafat El-Fetih'te gerilla ordusunun komutanıydı. Süveyş kanalında emperyalizme karşı silah elde savaşmıştı. İşgal altındaki Filistin topraklarında ilk silahlı eylemi gerçekleştiren 12 kişilik gerilla birliğine komuta etmişti.
 - Yıl 1994; Filistin'i emperyalizme teslim eden Gazze-Eriha anlaşmasının altındaki imza da Arafat'a ait. Şöyle diyor bugün: "Ben Filistin muhalefetiyle karşı karşıyayım. Barışın bedelini ben ödüyorum."
- Ödenen uzlaşmacılığın kaçınılmaz sonucu olan teslimiyetin bedelidir. Bedel, halka rağmen emperyalizmle uzlaşmanın verdiği tarihsel destir.

Yazısı Sayfa 15'te

Potansiyeli örgütlü güce dönüştürmek için...

BİNLERİN UMU-
DA AKIŞI-
Devrimci hare-
ketin adının
"Umutun Adı..."
olarak slogan-
laşması salt bir
istegin ifadesi
değildir. Oligar-
şinin tüm baskı
ve gözdağına,
devrimci hare-
keti özelinde yo-
ğunlaşan terörü-
ne ve yaşanan
"darbe" süreci-
ne karşın dev-
rimci hareketin yarattığı potansiyel gelişmesini sürdürüyor. Bu "Umutun Adı..."
sloganının somuttaki karşılığıdır.

AKIŞI ÖRGÜTLÜĞE VE DEVRİME KANALİZE EDEBİLMELİYİZ- Her kitlesel eylemde, mitingte, piknikte sürekli yeni yüzler görmek bir yarıyla devrimci hareketin umut olma yolunda atıldığı adımların sağlamlığının, yarattığı prestij ve güvenin göstergesi olurken, kitle ilişkilerinde gözlenen sirkülasyon boyutuyla da bu akışın yeterince kalıcılaştırılmadığının, örgütlenemediğinin göstergesi oluyor. Var olan kitle potansiyelini örgütlemek, onları mücadele içinde istihdam edebilmek esas olarak alanlardaki çalışma tarzımıza, pratiği şekillendirmekteki yönelimimize bağlı bir sorundur. Kitle potansiyelini devrime kanalizasyon, örgütlü bir güce dönüştürmek için hızla bu noktada eksik bıraktığımız yanları tespit etmek ve bunları aşmak öncelikli görevlerimizden biridir.

Yazısı Sayfa 12-13'te

Engelleyemezler, şehitlerimizi anacağız

- Sivas şehitlerinden Gülnaz Sarıoğlu 21 Temmuz'da Antakya Bostancık köyünde anıldı. Anmayı engelleyemeyen jandarma ve polisin saldırısından 46 kişi gözaltına alındı.

- Gözaltına alınanlar arasında Antakya temsilcimiz Ali Yolcu, muhabirlerimiz Metin Alhas, Özcan Yıldız ve Gülnaz Sarıoğlu'nun ailesi de var. Temsilcimiz ve 5 kişi tutuklandıktan sonra itirazla tekrar serbest bırakıldılar.
- ✓ "Devrimcilikte iyi birer öğretmen, iyi birer öğrenciydiler." Yoldaşları, arkadaşları, yakınları Sivas şehitlerini anlatıyorlar...
- ✓ Adana'da Devrimci Sol Güçler Sivas şehitlerini pankart ve yazılamalarla selamladılar.

Yazısı Sayfa 16'da